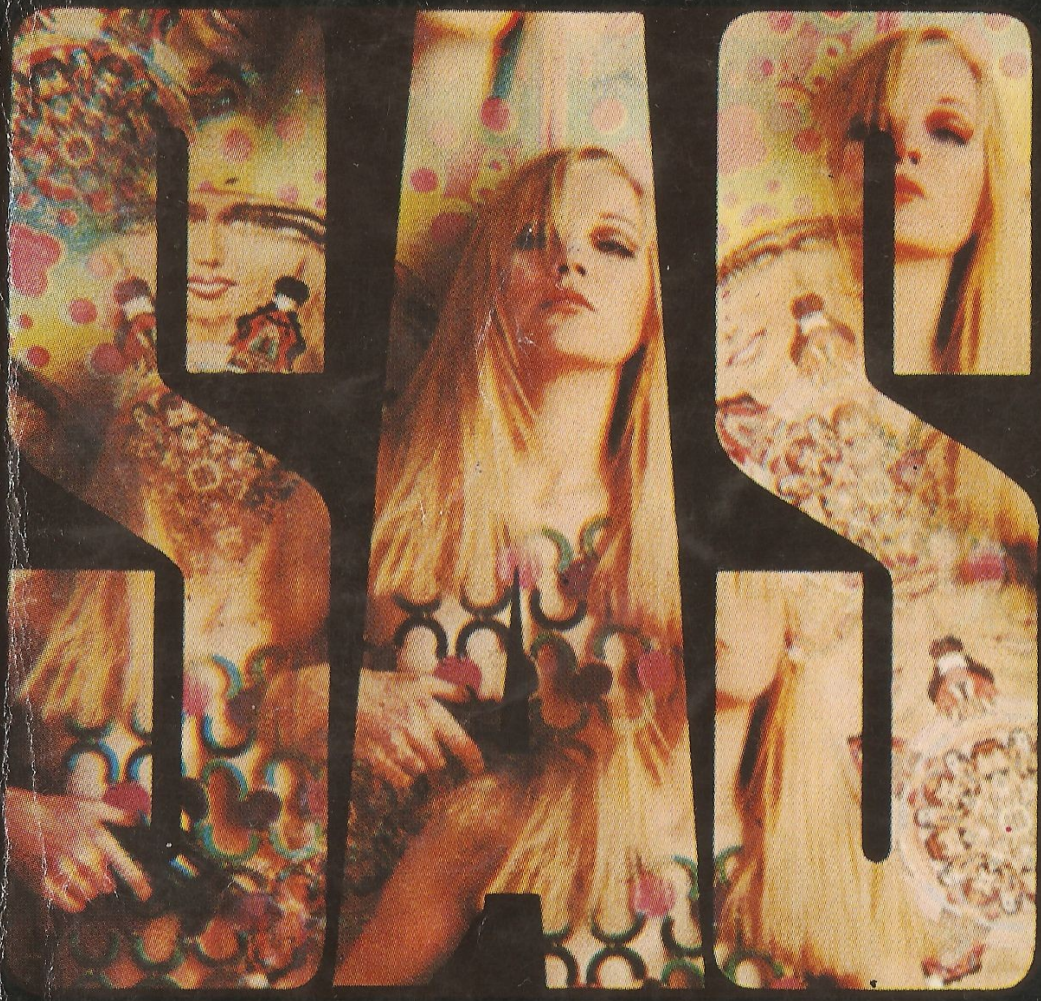

AURUL DE PE RÂUL KWAI

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gérard de Villiers

SAS

Aurul de pe Râul Kwai

V.1.0

V.1.0

ISBN: 973-9138-55-1.

Malko Productions – Paris,
L'or de la riviere Kwai
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA 1998

Gérard de Villiers

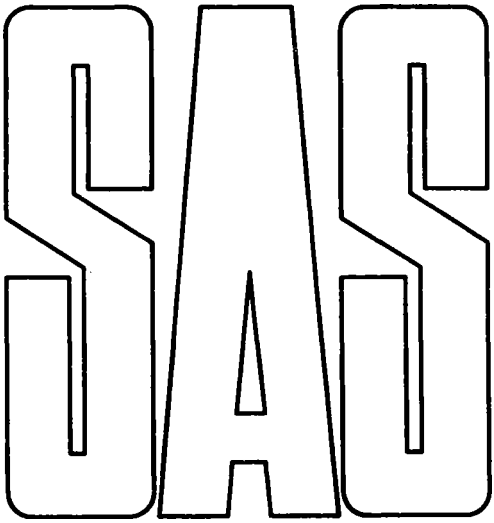

Aurul de pe râul Kwai

În româneşte de
Cristina Szabo

Tinerama

1998

Capitolul I.

Strigătul grav al unui geko izbucni foarte aproape de urechea lui Pong Punnak, făcându-l să tresară. Şopârla mare stătea la soare, cocoţată pe o piatră funerară, la un metru de bărbatul ghemuit în spatele unui pâlc de arbuşti înţesaţi cu orhidee sălbatice de un roşu strălucitor. Thailandezul numără strigătele, cuprins de o vagă nelinişte: un număr par avea să-i poarte ghinion, un număr impar era de bun augur.

După cel de al optulea zgomot cavernos, tăcerea se lăsă peste cimitirul întins, întreruptă doar de susurul apelor gălbui ale râului Kwai, care curgeau cu viteză de o parte şi de alta a micuţei insule. Sampanul cu care venise Pong Punnak era ascuns în ierburile înalte, în partea opusă a insulei, cam la o jumătate de milă distanţă.

Pong Punnak privi şopârla, implorând-o parcă să mai strige, dar saurianul îşi reluase siesta, cu ochii bulbucaţi acoperiţi de o pieliţă cenuşie.

Se apropia amiaza şi soarele cădea vertical peste pietrele funerare, toate aidoma, aliniate pe o distanţă de sute de metri. Florile sălbatice dădeau un aer sărbătoresc acelui loc sinistru prin definiţie.

Ca să mai treacă timpul, Pong Punnak se distra descifrând inscripţiile gravate pe placa din apropierea locului unde era ascuns; în ciuda timpului scurs, literele se vedeau clar: „Winston Stilwell, sergent, cea de-a II-a Brigadă Personală de Cavalerie Uşoară a Regelui. 9 ianuarie 1946.”

Cu toate că era un tip curajos, Pong Punnak, era superstiţios. Apropierea atâtor morţi îl tulbura, cu toate că erau mult mai puţin periculoşi decât cei ce-l urmăreau.

Puţină lume în Thailanda ştia de existenţa acestei imense necropole. Insuliţa aflată în mijlocul râului Kwai era toată un cimitir, cu alei drepte, care se intersectau pe o distanţă de mai bine de un kilometru, întrerupte din loc în loc de

rădăcinile enorme ale unui bananier, pe care buldozerele nu le putuseră smulge.

Toate pietrele funerare de formă dreptunghiulară, cu înălţimea de douăzeci de centimetri, erau identice. Pe fiecare dintre ele erau inscripţionate: numele, gradul şi data morţii.

Şapte mii de persoane îşi dormeau aici somnul de veci: englezi, olandezi, americani, morţi între 1942 şi 1946, din cauza dizenteriei, a privaţiunilor, sau ucişi de gloanţele japonezilor. Veniseră pe jos de la Singapore, construind calea ferată Singapore – Rangoon, fiecare traversă fiind marcată de moartea unui om. Doar podul peste râul Kwai costase viaţa a trei mii de suflete. După război, aliaţii cercetaseră şi cele mai bine ascunse locuri din junglă, încercând să găsească părţi împrăştiate din trupurile ciopârţite ale soldaţilor. Deseori, negăsind mare lucru, multe morminte adăposteau acum doar câteva rămăşiţe.

În aval de pod se afla un al doilea cimitir, de astă dată pe mal, adăpostind opt mii de morminte. Între cele două cimitire, serpanta metalică ce înlocuia pasarela provizorie construită de japonezi se clătina de două ori pe zi, la trecerea trenurilor.

Uitaţi în junglă, la o sută treizeci de kilometri de Bangkok, pe morţi nu-i vizita prea multă lume, doar din când în când vreun tovarăş de arme, nişte turişti veniţi să vadă podul, sau unii pentru care crucile nu aveau prea mare importanţă… aşa cum era Pong Punnak, de exemplu. Cu toate că era superstiţios, nu-i păsa deloc de miile de morţi care se odihneau sub el. Ochii lui mici şi vii urmăreau continuu silueta unui bărbat îmbrăcat într-o cămaşă albă, cu privirile ascunse în spatele unor ochelari cu lentile negre, ghemuit în aşteptare în partea nordică a cimitirului, lângă apă.

Din când în când arunca o privire spre morminte şi Pong se ascundea şi mai bine în spatele arbustului care îl proteja. O frică animalică începea să-l învăluie. Nimeni nu ştia că se află acolo. Cu toate că thailandezii sunt în general slabi ca un ţâr şi cu picioare de băieţandru, el era destul de corpolent, costumul ieftin din material uşor stând pe el ca

pe un caltaboş.

Deodată, o joncă lungă, acoperită cu tablă ondulată, apăru la cotul râului, lat de mai bine de o sută de metri, îndreptându-se spre cel ce aştepta. Fu trasă pe nisip şi doi bărbaţi înalţi şi supli, metişi de thailandezi din nord cu chinezi, săriră pe insulă. În acel moment, un al doilea personaj ascuns în spatele celui cu cămaşă albă ieşi din ascunzătoare şi se îndreptă spre cei doi. Pong Punnak simţi cum i se strânge inima. Fără să simtă sudoarea care îi invada fruntea, asistă fascinat la scena care se derula: nişte teancuri de bani treceau din mână în mână. Era atât de absorbit de situaţie încât tresări atunci când strigătul şopârlei îi răsună în ureche.

Ceea ce urmă se petrecu foarte rapid. Cei patru se întoarseră în direcţia strigătului zărind creştetul lui Pong apărând din tufiş. În aceeaşi clipă geko strigă din nou şi thailandezul auzi o voce guturală spunând în limba lui:

— Ucide-l!

Cel în cămaşă albă ţâşni în direcţia lui Pong Punnak, oprindu-se la câţiva metri de pâlcul de arbuşti, braţul drept i se destinse şi un obiect strălucitor străbătu aerul.

Pong Punnak se rostogoli ca un iepure. Ajunsese la cinci metri de arbust când pumnalul se înfipse în şopârla aflată pe mormânt. Lovit de moarte, geko scoase un urlet prelung, uimitor de uman, aidoma unui strigăt de copil torturat.

În ciuda celor treizeci şi cinci de grade, spatele thailandezului fu scăldat de o sudoare rece şi Pong începu să alerge şi mai repede. Avea un avans de mai puţin de treizeci de secunde pentru a ajunge la jonca aflată de cealaltă parte a cimitirului.

Bărbatul în cămaşă albă smulse în treacăt arma din trupul în agonie al şopârlei şi o luă pe urmele thailandezului.

Alergând în zig-zag, printre morminte, Pong Punnak se aştepta în fiecare clipă să simtă pumnalul cum i se înfige în spate.

Nici unul dintre cei doi bărbaţi nu văzu silueta descărnată ce se iţea din spatele unui pâlc de arbuşti de la marginea cimitirului: un thailandez bătrân, uscat ca o frunză toamna, cu creştetul apărat de o pălărie zdrenţuită din frunze de

palmier. Strigătul şopârlei îi stricase siesta.

Curios, contemplă urmărirea. În general nu se petrecea nimic special în cimitirul pe care îl întreţinea contra unui salariu derizoriu, pe care îl primea o dată la doi ani. Până la urmă era totuşi o afacere bună, având în vedere că singura lui activitate fusese defrişarea unui loc între două morminte, pe care plantase puţin mac pentru a-l vinde ţăranilor din vale.

Îi văzu pe cei trei în apropierea joncei şi se hotărî să afle ce se petrecea.

*

* *

Urmăritorul lui Pong Punnak se dovedi mai rapid decât acesta. Ajuns aproape de capătul cimitirului, thailandezul se întoarse şi zări cămaşa albă la doar zece metri în spate. Nu avea timp să se urce în joncă. Cuprins de panică, băgă mâna sub haină ca să scoată de acolo Coltul Cobra 38, dar degetele atinseră tocul de piele care era gol. Probabil că pistolul îi căzuse pe când stătea ghemuit în spatele mormântului, înnebunit, ajunse dintr-o săritură peste ultimul taluz şi se afundă în nisip până la glezne. Fără să apuce să se ridice, avu un şoc şi simţi în coastă o arsură: cuţitul i se înfipsese undeva în partea dreaptă. Din fericire, în cădere, îşi dărâmă adversarul, care era mai uşor decât el. Câteva clipe lupta se desfăşura în tăcere, apoi Pong, însufleţit de teroare, fu în avantaj. Din zbor, îi trase celuilalt un pumn în gât. Bărbatul cu cămaşă albă, acum fără ochelarii care-i zburaseră ceva mai departe, îi dădu drumul horcăind.

Pong Punnak vomită peste el, se ridică şi se îndreptă clătinându-se spre joncă. Barca îi păru ca de plumb, dar reuşi să o împingă în apă şi să sară înăuntru. Ajutat de curent se îndepărtă rapid, chiar în momentul în care urmăritorul său se ridică.

Thailandezul fu cuprins de ameţeală şi închise ochii. Steluţe multicolore îi jucau sub pleoape. Pe sub degetele crispate pe rană simţi cum curge sângele, un firişor ce se prelingea pe coapsă. Se gândi că nu va avea forţă să ajungă pe malul estic.

La acea oră, râul Kwai era pustiu. Pe lângă el, defilarea malurilor era din ce în ce mai rapidă. Peste trei kilometri avea să dea peste repezişurile de la Bor-Ploi, o aglomerare de pietre ce se iţeau la suprafaţa apei.

Cu un efort supraomenesc, Pong Punnak reuşi să apuce pagaia şi se îndreptă spre malul estic. Maşina lui, un Datsun albastru, era ascunsă undeva mai sus, în apropierea drumului. Thailandezului îi trebuiră aproape cinci minute pentru a ajunge la malul mlăştinos. Suferea atât de tare încât nici măcar nu se mai gândea la eventualii urmăritori, de parcă durerea îi luase minţile.

Trecând în patru labe prin mâl, reuşi să găsească poteca ce traversa păienjenişul de liane şi de ierburi înalte ce mărgineau malul. Sampanul începu să plutească singur, luat de curent, încovoiat de suferinţă, Pong Punnak înainta în salturi, scoţând gemete de durere.

Străbătu desişul de liane, speriind o maimuţă şi ajunse la drumul pustiu. Îşi trase sufletul în dreptul unui pâlc de trestii enorme, gândindu-se să se ascundă acolo până la apusul soarelui. Însă trebuia să ajungă la Bangkok pentru a povesti ce văzuse. Simţea că nu avea să mai apuce seara. După cinci minute, interminabile parcă, ajunse la maşină. Se trânti pe bancheta de plastic arsă de soare şi scoase un strigăt de uşurare.

Mâinile îi tremurau atât de tare că îi trebui un minut bun pentru a reuşi să pornească.

Datsun-ul se zgudui. Prăvălit peste volan, cu batista apăsată pe rană, Pong conducea cu o mână. Luciri fulgerătoare îi treceau prin faţa ochilor şi sângele continua să-i curgă pe picior. Suspină la gândul celor o sută douăzeci şi cinci de kilometri până la Bangkok. N-avea să reuşească.

Peste un sfert de oră trecu printr-un cătun. N-avea rost să oprească, nu aveau nici medic şi nici telefon, iar urmăritorii l-ar fi găsit cu uşurinţă.

Drumul şerpuia printre colinele acoperite de junglă, urmărind albia râului. N-avea cum să vadă dacă era urmărit. Thailandezul lua viraj după viraj şi fără să schimbe vitezele, făcea ca motorul să scoată un sunet înecat. Nu mai simţea durerea, dar de la brâu în jos corpul îi amorţise. Nici

nu îndrăznea să atingă rana. Fără veste, jungla dispăru, făcând loc unei savane întretăiate de orezării. Drumul părăsea valea râului Kwai, care continua în sud, spre Malaiezia. Peisajul avea să rămână neschimbat până la Bangkok, cale de o sută de kilometri.

Doar pe jumătate conştient, Pong evită cu greu un camion mare încărcat cu bambus. Acum drumul mergea în linie dreaptă. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi zări un punct în depărtare: o altă maşină.

Sângele începu să-i pulseze din ce în ce mai repede. Datsun-ul şerpuia periculos dintr-o parte în alta a drumului. Aproape delirând, Pong Punnak desluşi o pancartă pe marginea drumului: Kanchanaburi, 1 kilometru.

Era un târg mare unde putea găsi un telefon. Datsun-ul o luă pe strada principală, copleşită de căldură. Nu se zărea nici ţipenie de om. Pong Punnak încetini în faţa unei băcănii-restaurant chinezeşti, căutând un telefon. Avu puterea să oprească şi să strige. Un băieţel gol puşcă se apropie:

— Telefon, bolborosi thailandezul.

Micuţul îi arătă peretele din spatele tejghelei pe care se înghesuiau fructe tropicale, banane şi sticle de Coca-Cola şi o şterse undeva în spate.

Acum era sigur că nu avea să mai ajungă niciodată la Bangkok.

Se desprinse cu greu de banchetă: sângele, scurs din rană, lipise stofa pantalonului de scaunul din plastic şi formă o pată enormă şi obscenă în dreptul feselor. Cei patru paşi care îl despărţeau de telefon îi părură interminabili. Se agăţă de receptor cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta căută în buzunar o monedă de doi baht. Observă apoi că nu era un telefon public şi că era de ajuns să ridice receptorul şi să sune internaţionalul.

Pong Punnak formă 110.

Din fericire, operatoarea răspunse imediat. Cu vocea întretăiată, îi dădu numărul dorit.

— Repede, murmură el, sunt rănit. Lăsaţi-i pe ceilalţi. *Djing-djing*[1].

— *Djing-djing,* îl asigură operatoarea.

[1] Adevărul adevărat (n.a.).

Cu urechea lipită de receptor, Pong ascultă pârâiturile de pe linie şi eforturile fetei care încerca să obţină numărul 32341 din Bangkok.

Clipele păreau cât o eternitate. Chinezul venise în fugă din spate şi privea temător la bărbatul cu hainele pline de sânge, cu părul în ochi şi care era agăţat de telefonul lui.

— Poftiţi numărul, îl anunţă triumfătoare operatoarea pe Pong Punnak.

Deschise gura să vorbească şi auzi sunetul de ocupat. Fără să-i vină să creadă, strigă disperat „Alo! Alo!”. Amabilă, operatoarea îi explică:

— Vă chem eu. Sunteţi la numărul 16 din Kanchanaburi, nu-i aşa?

Dar Pong Punnak nu auzea decât zumzăitul monoton al soneriei. Nici măcar nu dădu atenţie uşii care se deschise în spatele lui. Chinezul vru să strige, dar se gândi la familia lui. Dispăru cu un mers greoi, luându-şi cu el şi fiul.

Aflată la centrala de la New Road din Bangkok, domnişoara Petti Udorn auzi un strigăt răguşit, care îi îngheţă sângele în vine.

— Domnule, domnule, aveţi numărul, acum e liber. Vorbiţi, imploră ea.

La o sută de kilometri depărtare, Pong Punnak era pe moarte: lama triunghiulară a pumnalului îi sfâşia inima.

Ucigaşul cu cămaşă albă scoase lama şi o înfipse puţin mai jos, cu o mişcare plină de voluptate. Zguduit de frisoanele agoniei, corpul lui Pong Punnak nu mai opunea nici o rezistenţă. Cu toate acestea, celălalt continuă să lovească, împiedicând trupul să se prăbuşească de tot.

Într-un târziu, îşi apucă victima de gât cu mâna stângă, înfipse lama chiar deasupra ombilicului ca pe o furcă, culcând corpul la pământ, în timp ce răsucea cu mişcări circulare pumnalul în rană.

Când cadavrul fu întins pe spate, în dosul tejghelei, bărbatul în cămaşă albă se aplecă şi-i ciopârţi cu mai multe lovituri faţa, aproape smulgându-i un ochi. Regreta că Pong Punnak murise prea repede, l-ar fi plăcut să-l mai pedepsească puţin pentru că vomase peste el.

Plecând, îi mai trase un picior şi găuri plin de răutate un

sac cu orez. Puse apoi receptorul în furcă şi privi în jur.

Strada şi băcănia erau pustii. Se întoarse la cadavru şi îi scotoci rapid buzunarele, apoi împinse trupul durduliu şi se ridică.

În spatele ochelarilor cu lentile negre, dintre care una era crăpată, privirea asasină era de nepătruns. Fără să se grăbească, puse arma într-o teacă de piele agăţată de glezna dreaptă, ieşi din prăvălie, se urcă în maşina americană veche oprită în spatele Datsun-ului lui Pong Punnak şi se îndreptă spre Bangkok.

Trecură destule minute până când chinezul ieşi temător din ascunzătoare şi se precipită spre sacul cu orez spintecat, strigându-şi cu o voce ascuţită nevasta să vină pentru a-l ajuta să strângă. Numai după ce adună şi ultimul bob de orez aruncă o privire spre cadavru. Îl scotoci şi înhăţă trei bancnote de o sută de bahts, care scăpaseră atenţiei ucigaşului.

Numai atunci îşi trimise fiul după poliţia aflată la capătul celălalt al satului.

Capitolul II.

Enormul super DC-8 al Companiei Scandinavian Airlines, *Knud Viking,* începu uşor să coboare pe deasupra Câmpiei Ruse, pichetată de lumini. Era ora unu şi zece minute dimineaţa. În cabină domnea o tăcere absolută, întreruptă doar de fâşâitul aerului pe fuselaj. Reactoarele erau la relanti. Plafonierele se aprinseră, se auzi un uşor ţârâit al difuzorului şi vocea cristalină a stewardesei anunţă:

— Doamnelor şi domnilor, vom ateriza în câteva minute la Taşkent, în Uzbekistan, pentru o escală tehnică de aproximativ o oră. Vă rugăm să vă cuplaţi centurile şi să nu fumaţi. Temperatura exterioară este de 6 grade Celsius.

În partea din faţă a aparatului, în cabina de clasa întâi, un pasager se ridică puţin cam brusc, smuls din confortabila somnolenţă şi se aplecă spre hublou, uşor neliniştit: nu e prea plăcut să fi agent al Central Intelligence Agency şi să auzi că trebuie să aterizezi pe teritoriu sovietic... Poţi fi atât de uşor răpit.

Cu toate acestea, pe lista pasagerilor zborului 971 Copenhaga-Bangkok al Companiei Scandinavian Airlines, nu apărea decât menţiunea că personajul era Alteţa Sa Serenisima[2] prinţul Malko Linge, austriac de familie nobilă. Un cercetător conştiincios ar fi descoperit că prinţul Malko era în egală măsură cavaler al Ordinului Serafimilor, conte al Sfântului Imperiu roman, cavaler de onoare şi de devoţiune a Ordinului suveran de Malta.

Nu părea a avea nimic comun cu vreun trepăduş subaltern şi vulgar! Cu toate acestea nu trebuia să te încrezi în aparenţe. Prinţul Malko făcea parte din elita Central Intelligence Agency, divizia planuri, altfel spus, acţiuni de capă şi spadă, mai mult spadă decât capă, ceea ce nu-l împiedica să aparţină într-adevăr unei vechi familii austriece şi să posede un castel istoric la Liezen, în

[2] În original:Son Altesse Serenissme. Iniţiale – SAS – dau numele colecţiei (n.t.).

apropierea Vienei de o parte şi de alta a graniţei austro-ungare. Legătura exista: Malko lucra pentru CIA ca să-şi restaureze castelul şi să se retragă acolo într-o zi, dar era ca şi când ar fi umplut butoiul Danaidelor[3]…

Malko se îndepărtă de hublou şi se ridică din fotoliul moale, netezindu-şi costumul din stofă de culoare închisă. Karin, fermecătoarea stewardesă de la clasa întâi, se aplecă spre el:

— Legaţi-vă centura, domnule, vă rog.

Era fină şi delicată ca un porţelan. S-o mănânci, nu alta.

De la Copenhaga, Malko îi făcea o curte discretă. La fiecare aluzie despre sejurul lor la Bangkok, Karin îi arăta verigheta de pe mâna dreaptă. Era singurul lucru neplăcut dintr-o călătorie care ar fi fost minunată, dacă nu trebuia să se încheie cu nişte afaceri ce nu aveau prea multă legătură cu turismul.

La bordul avionului DC-8 al Liniilor Aeriene Scandinave, Malko găsise chiar şi votca lui preferată, „Krebskaia”.

Un tremur scutură uşor avionul: cu trenul de aterizare coborât, DC-8 survola periferiile Taşkentului. Malko se uită la ceas: arăta ora două şi douăzeci, ora New York-ului. Un decalaj de unsprezece ore. Plecase de la New York în ajun cu cursa 912, zburase toată noaptea, aterizând la Copenhaga la ora nouă dimineaţa. Din fericire, putuse dormi puţin într-o cameră pusă la dispoziţia pasagerilor de Scandinavian Airlines.

Străbătuse jumătate din mapamond dintr-un foc! În plus, la New York, crivăţul suflase ca în Groenlanda, iar la Bangkok erau cam treizeci şi cinci de grade.

David Wise, şeful Diviziei Planuri de la CIA, fusese acela care descoperise noul zbor al Companiei Scandinavian Airlines: New York-Bangkok via Taşkent şi Copenhaga, survolând întreaga Rusie, aşa numitul Transasian Express. Pe lângă vechea rută spre sud, cu interminabilele escale la Paris, Roma, Beirut, Teheran, Karachi, Calcutta, era un

[3] Cele 50 de Hice ale lui Danaos, pedepsite, pentru uciderea în noaptea nunţii a soţilor lor (în afară de una), să umple în van un butoi fără fund (n.t.).

adevărat paradis, iar pentru Malko fiecare minut era preţios.

Cu toate că fusese răsfăţat de Karin, care îi adusese votca sa preferată, un pled pentru picioare, o mască pentru dormit, nu reuşea să uite îngrozitoarele documente care îi fuseseră arătate la Washington.

Simţi un uşor şoc: cele o sută cincizeci de tone ale avionului DC-8 atinseseră pista. Malko simţi o uşoară strângere de inimă la vederea bombardierelor *Bison* împodobite cu steaua roşie. DC-8 se opri în apropierea unui enorm cvadrimotor rusesc, noul *Ylliusin 112.* Era atât de uşor de ajuns în Rusia acum.

Cu toate acestea nu se simţea pe deplin liniştit atunci când întinse paşaportul miliţianului cu cascheta verde, care confisca provizoriu actele de identitate ale pasagerilor. Privirea lui aurie se încrucişă cu cea a rusului, apoi ieşi.

O fată înaltă şi blondă de la Aeroflot, cu coc şi îmbrăcată într-un taior albastru, îndruma pasagerii spre micuţa clădire unde un panou mare din pânză anunţa în engleză „Bine aţi venit la Taşkent”. Proiectoare puternice luminau şirurile de aparate de la Aeroflot.

Aerogara era învechită şi urâtă. La primul etaj, o mamaie enormă, ieşită parcă din paginile unui roman de Dostoievski, servea ceai. Exista chiar şi un free-shop unde toate preţurile erau în dolari, făcându-l pe Malko să se întrebe de ce CIA şi KGB mai existau încă.

Liniştit, acesta îşi cumpără două sticle de votcă şi o livră de caviar, apoi moţăi într-un fotoliu tare ca piatra până când o stewardesă anunţă plecarea cursei Scandinavian Airlines.

În ciuda orei târzii, o galerie de gură-cască privea curioasă de după bariera care delimita zona accesibilă, de occidentalii din aeroport. Nişte mutre incredibile, cu şepci a la Zola şi impresionante mustăţi căzăceşti.

DC-8 al Companiei Scandinavian Airlines trecu pe lângă şirurile de *Ylliusin* vopsite în albastru şi se înscrise pe pistă. În faţa lor se afla Himalaya şi de cealaltă parte Asia. Imediat după decolare, mare parte din pasageri adormiră, nu însă şi Malko. În ciuda fotoliului confortabil nu-şi putea găsi odihna. Se aplecă spre hubloul prin care nu se vedeau decât stelele şi o pată mare neagră sub DC-8. Survolau acum

Afganistanul. În şase ore Malko avea să ajungă la Bangkok, în Thailanda, acolo unde vechiul său prieten, Jim Stanford, dispăruse. David Wise îl aruncase pur şi simplu în avionul Companiei Scandinavian Airlines, punându-i chiar la dispoziţie o maşină de serviciu ca să ajungă la Aeroportul Kennedy. Un lux de necrezut pentru CIA, care cheltuia cu uşurinţă o jumătate de milion de dolari pe mărunţişuri perfecţionate, dar care punea la dispoziţie doar celor din eşalonul A o maşină cu şofer…

Brusc fu cuprins de o stranie nelinişte. Ceea ce îl aducea la Bangkok nu era o afacere obişnuită. Avea ceva oribil şi derutant, depăşind specificul serviciului. Îl revăzu în minte pe David Wise în biroul său auster, luminat doar de un mic proiector încastrat în tavan, explicându-i întreaga poveste. Biroul se găsea la etajul al şaptesprezecelea iar crivăţul rece care sufla cu o sută douăzeci de kilometri pe oră, făcea ca geamurile groase să zăngăne sinistru.

David Wise îi întinsese un dosar cu câteva tăieturi din presă, întrebându-l direct:

— L-aţi cunoscut pe Jim Stanford, nu-i aşa?

Malko mijise ochii aurii, cuprins de nostalgie. Întreg trecutul îi revenea în minte, mai cu seamă începuturile meseriei sale de spion. După război, Malko îl întâlnise pe Jim Stanford la nişte prieteni comuni, la New York şi se simpatizaseră din primul moment.

Jim era un campion al timpurilor eroice ale OSS, strămoşul gălăgios al Central Intelligence Agency. Timp de trei ani se jucase de-a v-aţi ascunselea cu japonezii în jungla de nepătruns a Birmaniei, a Thailandei şi a Malaieziei. Informaţiile sale salvaseră mii de vieţi în rândul aliaţilor. Vorbea thailandeza, chineza, malaieza şi vreo şase dialecte locale, cunoştea Asia de sud-est la fel de bine ca Washington Square.

La vremea aceea Malko încă nu-şi făcuse intrarea pe scena Informaţiilor. Cu înclinaţia spre lucruri frumoase şi cu capitalul de care dispunea, ar fi putut mai degrabă să se îndrepte spre meseria de anticar şi decorator.

La sfârşitul serii însă, Jim Stanford îl luase de o parte şi îi spusese pe negândite:

— Există o organizaţie care acum ia fiinţă, ceva pasionant pentru un tânăr ca dumneata.

Era vorba pur şi simplu de CIA. Malko îl revăzuse pe Jim. Acesta îl prezentase multor militari şi funcţionari foarte misterioşi. Întotdeauna, Jim garanta pentru el. Într-o asemenea măsură, încât Malko, uşor şocat, rămăsese uimit. Atunci americanul îi spusese:

— Timp de doi ani am supravieţuit doar pentru că am ştiut întotdeauna în cine să mă încred şi în cine nu…

Memoria prodigioasă a lui Malko, farmecul său şi faptul că fugea de comunism, fuseseră atuurile de bază ale acestuia. Ar fi putut să urmeze o carieră administrativă, dar preferase lumea mai flexibilă a agenţilor sub acoperire.

Jim Stanford îi ghidase primii paşi şi îi fusese sfătuitor pentru primele misiuni. Îşi scriau din când în când şi se întâlneau întotdeauna cu plăcere, uniţi de un soi de complicitate. Făceau parte din aceeaşi categorie: independenţi şi cu spirit de aventură.

Nu era un spion profesionist, ci unul dintre ultimii mari aventurieri. De altfel, după terminarea războiului, nu se mai întorsese în SUA, căsătorindu-se cu o fermecătoare thailandeză şi comercializând mătase la Bangkok, domeniu unde îi depăşise de departe pe autohtoni, datorită legăturilor pe care şi le păstrase cu populaţia locală.

Casa sa din Bangkok devenise un soi de muzeu al artei thailandeze, o minune pe care anticarii din întreaga lume o vizitau plini de încântare.

Jim Stanford.

Malko închise ochii şi revăzu în minte silueta înaltă şi subţire, părul argintiu şi aerul lui permanent zeflemitor. Îl revăzuse cu doi ani înainte la New York. Jim venise cu intenţia de a deschide un magazin acolo. Renunţase, îngrozit de ritmul de viaţă al oraşului şi se urcase în avion spre Thailanda lui pe care o adora. Înainte însă, luase masa cu Malko într-un mic bistrou cu terasă de pe Strada 42, lucru rar la New York. Părea fericit şi destins.

— Afacerile sunt şi ele amuzante, îi mărturisise lui Malko. Am terminat cu Informaţiile. Stau doar la taclale.

Malko ridică privirea spre David Wise.

— Ce i s-a întâmplat lui Jim Stanford?

— A dispărut. A plecat dimineaţa de acasă ca de obicei, la plimbare şi-a sărutat nevasta şi nu l-a mai văzut nimeni, l-a fost găsită doar maşina, care era în bună stare, la o sută douăzeci şi cinci de kilometri de Bangkok. De atunci nu se mai ştie nimic. Nici o cerere de răscumpărare, nici urmă de corp, iar poliţia locală nu mai înţelege nimic.

În domeniul Informaţiilor, o dispariţie nu era un semn bun. Cu toate acestea, în mod bizar, nu era neliniştit. Nu-şi putea imagina că i se întâmplase ceva lui Jim Stanford, omul pe care nu-l putea distruge nimic. Aparent, Jim nu stătuse doar la taclale. Această dispariţie era o lovitură. Odată prins în angrenaj nu ieşi niciodată de tot, indiferent dacă vrei sau nu, chiar dacă vinzi mătase.

— V-ar deranja să daţi o raită pe la Bangkok? Îl întrebase politicos David Wise, ceea ce-l făcu pe Malko să tresară.

— În Thailanda aveţi destui oameni, protestase el, mult mai bine plasaţi ca mine. E o afacere pe plan local. Trebuie obţinute informaţii la faţa locului. Biroul de la Bangkok este mult mai potrivit decât mine, nu?

— Nu.

David Wise îi întinse lui Malko peste birou teancul de fotografii.

— Priviţi.

Malko fu pe punctul de a le scăpa din mână. Apoi, fascinat de oroare, le examină cu atenţie. Toate reprezentau acelaşi lucru: corpul unei femei cam de cincizeci de ani, întinsă pe podeaua unei bucătării, într-o baltă de sânge. Rănile erau îngrozitoare, capul aproape desprins de trup, spatele şi picioarele ciopârţite adânc. Malko închise ochii la vederea pozei care imortalizase chipul femeii. Era imposibil de privit Ultimul clişeu reprezenta o secure, o vulgară unealtă cu mâner de lemn, pe care se mai distingeau încă petele de sânge. Scârbit, Malko puse fotografiile pe birou.

— Cine e?

David Wise rămase impasibil.

— Sora lui Jim Stanford. A fost asasinată acum patruzeci şi opt de ore, la trei zile de la dispariţia fratelui ei, fără

vreun motiv aparent. Bungaloul unde locuia, la Pacific Palisades, la periferia Los Angeles-ului, nici măcar nu a fost scotocit. Locuia singură. Asasinul sau asasinii n-au lăsat nici o urmă. După reconstituiri s-a stabilit că au venit pe la nouă seara şi au plecat imediat cu o maşină. Vecinii au zărit un Pontiac negru. Asta e tot. FBI-ul a mobilizat cincizeci de oameni, dar sunt sigur că nu vor găsi nimic. Cheia acestei crime se află la Bangkok. Vedeţi deci că nu este vorba de o afacere pe plan local, aşa cum spuneaţi.

— Şi nevasta lui Jim?

Malko îşi amintea de fotografiile pe care i le arătase prietenul lui: o asiatică înaltă, cu trăsături regulate şi frumoase.

Şeful departamentului planuri oftă:

— Aici e chichiţa. Nu i-au atins nici măcar un fir de păr, m-am informat imediat.

— Atunci, de ce sora lui?

David Wise aprinse o ţigară, suflând fumul drept în faţă:

— Dacă aş şti! N-am nici cea mai vagă idee şi mă tem de ce ar putea urma. Nu din întâmplare a fost ucisă într-un mod inuman această nenorocită, la două zile de la dispariţia fratelui ei. În. Meseria noastră nu există coincidenţe şi atunci m-am gândit la dumneavoastră, pentru că Jim Stanford este în pericol şi am impresia că va fi nevoie de multă îndrăzneală ca să-l salvăm, asta dacă mai este încă timp. Mai există un motiv ca să plecaţi acolo: Jim nu mai făcea parte din serviciul nostru de ani buni, dar ne-a ajutat de atâtea ori, încât nu-l pot lăsa baltă într-un asemenea moment. Nu-i pot cere însă colonelului White să dea la o parte totul ca să-l găsească pe Jim Stanford. Am nevoie de o persoană dinafară, care să se ocupe doar de această afacere.

— Cine este colonelul White?

— Şeful biroului nostru de la Bangkok. Vă va ajuta pe cât posibil, dar are şi el problemele lui.

Asta era tot. David Wise îi urase noroc ca de obicei, dar asta putea să meargă până într-o zi. Înainte de a se despărţi în faţa uşii verzi a biroului său, acesta adăugase pe un ton mai puţin oficial:

— SAS, încercaţi să-l găsiţi pe Jim viu, este un tip formidabil. Dacă aţi şti câte a făcut în timpul războiului. Un tip formidabil, repetase el, în momentul în care uşile ascensorului se deschideau fără zgomot.

Încă o dată, Malko nu discutase preţul misiunii sale.

Acum, legănat de torsul reactoarelor, încerca să-şi pună în ordine ideile. Căuta motivul pentru care, cei care îl făcuseră să dispară pe Jim, nu se legaseră de nevasta lui, ci de sora lui, aflată la mii de kilometri de Thailanda. Care era legătura între aceste două personaje? Sora lui Jim nu avusese nici o legătură cu Serviciile Secrete, din câte se ştia la CIA.

Dacă reuşea să descopere legătura între crimă şi dispariţie, investigaţia ar avansa foarte mult.

Pentru moment, însă, nu dispunea de nici un element. Trebuia mai întâi să afle dacă Jim mai era încă în viaţă, dacă exista vreo cale să-l salveze. După sălbăticia cu care fusese asasinată sora lui, avea destule motive să fie înfricoşat. În orice caz, totul purta amprenta Asiei, un amestec de mister şi cruzime fără motiv. Malko cunoştea însă Extremul Orient şi ştia că în Asia totul are o raţiune.

Pakistanul defila pe sub aripile avionului DC-8 al Companiei Scandinavian Airlines, în timp ce frumoasa Karin îi aduse lui Malko meniul. Ultima masă europeană înainte de Siam, se gândi el.

Înduioşat citi că Scandinavian Airlines era recomandată pentru produsele sale de Chaîne de rotisseurs, cea mai veche societate gastronomică din lume.

Peste cinci minute, complet trezit, întindea pe o felie de pâine prăjită o linguriţă de caviar, stropit cu o sticluţă de Moet brut Chandon din 1961.

Şi nu era decât un mic dejun! Săturându-se cu caviarul, lăsă pe farfurie *smoegasbrod*-urile cu hering afumat şi somon.

Scandinavian Airlines nu se ţinea de glume. Un mic dejun boieresc ca la Maxim în vremurile bune. Avea şi meseria de spion părţile ei bune. Lui Malko îi plăcea să trăiască bine. Nu putea şti dacă femeia pe care o săruta nu era cumva ultima, sau dacă timpul avea să-i permită să digere ultima

masă.

În timp ce avionul DC-8 naviga cu nouă sute şaizeci de kilometri pe oră peste India, simţi cum îl cuprinde o moleşeală plăcută şi cât de cât relaxantă. Ultima imagine, fu aceea a lui Karin care îi întindea un pled pe genunchi, după care adormi. Caviarul îl făcuse să-şi uite temerile. Când se trezi, crezu că încă visează. O asiatică îmbrăcată într-un sari lung de culoare portocalie, somptuos şi pudic în acelaşi timp, cu un coc complicat şi nişte ochi imenşi şi conturaţi cu fard, se înclină în faţa lui, purtând în mâini un platou pe care se aflau şervete fierbinţi.

— Vom ajunge în curând la Bangkok, spuse într-o engleză impecabilă fermecătoarea apariţie. Doriţi să vă destindeţi?

Aceasta era surpriza pe care o oferea Scandinavian Airlines: o stewardesă thailandeză angajată pe ultimul tronson a Transasiantului, pentru a-i familiariza pe călători cu Extremul Orient.

Malko se aplecă spre hublou: sub el, jungla deasă de pe colinele Birmaniei se întindea cât vedeai cu ochii, întreruptă din loc în loc de panglica argintie a unui râu. Imensul aparat cobora lin. Aşa cum fusese prevăzut, aterizară la Bangkok la ora zece dimineaţa.

Se duse să se bărbierească, împrospătându-şi chipul cu apă de colonie, apoi îşi puse ochelarii cu lentile negre, nu din cochetărie, nici din cauza soarelui, ci pentru a-şi ascunde ochii aurii, de culoarea metalului topit, greu de uitat. Un detaliu sâcâitor pentru un agent secret.

Printr-o aterizare impecabilă, avionul DC-8 atinse pista aeroportului Don-Muang.

Stewardesa anunţa:

— Am aterizat la Bangkok. Este ora zece şi cinci, ora locală. Scandinavian Airlines vă urează o şedere plăcută…

În ciuda orei matinale căldura era ucigătoare. Un grup de hinduşi, lâncezind în aeroport, urmăreau nou sosiţii cu o privire indiferentă.

Un Convair 850 al Companiei Cathay Airlines decola cu un zgomot ca de tunet.

În hol se afla un panou pe care scria „Bun venit în anul turismului”, ironie mută la adresa lui Malko. Riscând, luase

cu el în fundul dublu al valizei Samsonite, pistolul automat extraplat de care nu se despărţea în nici o misiune. O armă pe care o putea purta sub smoking, fără a avea aerul unui tâlhar, dar de care avea oroare să se folosească.

Nu-l aştepta nimeni. Era mai prudent aşa. După ce trecu de vamă, ezită o clipă în mijlocul şoferilor de taxi care se înghesuiau să-l conducă în oraş. Îl alese pe cel mal puţin murdar, se tocmi, obţinând un rabat de douăzeci de bahts şi se urcă în maşină.

Până la Bangkok drumul mergea în linie dreaptă printre două orezării. Din loc în loc, thailandezi pe jumătate dezbrăcaţi se bălăceau în noroiul negricios, laolaltă cu bivolii, căutând nu se ştie ce.

Bangkok. Malko nu mai fusese acolo, dar ascultase poveştile uluitoare ale altor agenţi. Un paradis al bărbaţilor, spuneau ei.

Până atunci, peisajul se dovedea a fi plat şi plicticos. Îşi încrucişară drumul cu un camion cisternă zăcând cu roţile în sus în noroiul unui *khlong*[4].

Apoi, un bonz[5] îmbrăcat într-o robă de culoarea şofranului, cu traista pe umăr, traversa drumul şi şoferul frână brusc. Thailandezii erau foarte pioşi iar bonzii profitau din plin: la o populaţie de treizeci de milioane, numărul bonzilor se ridica la treizeci de mii. Taxiul făcu aproape o oră până la periferia Bangkok-ului. Circulaţia deveni mai densă şi apoi extrem de încurcată. Bangkok-ul era un oraş murdar, animat şi incredibil de întins: mereu aceleaşi bulevarde interminabile cu nume imposibil de pronunţat, întrerupte de sensuri giratorii în care numărul vehiculelor atingea valori nemaiîntâlnite de Malko: o femeie însărcinată aflată într-un taxi avea timp să aducă pe lume nu un copil ci cinci.

O înghesuială de maghernițe, restaurante, dughene fără vitrine, în care se putea intra nestingherit şi în plus nenumărate temple. Peste tot temple. Acoperişurile lor portocalii, verzi sau înfrumuseţate de miniaturi, răsăreau la fiecare colţ de stradă. Thailandezii îşi petreceau timpul

[4] Canal (n.a.).

[5] Preot sau călugăr budist (n.t.).

construind.

Taxiul trecu peste mai multe khlong-uri. Bangkok-ul este un oraş semi-lacustru, Veneţia Extremului Orient. Canalele cu apă gălbuie şi scârboasă sunt locuite de o populaţie lacustră care, acolo se îmbăiază, acolo îşi face nevoile, trăind surprinzător de mult datorită unei imunităţi misterioase, în timp ce străinul care s-ar încumeta să bea o gură din acel adevărat mediu de cultură ar muri pe loc.

Traversară o cale ferată şi ajunseră pe Bulevardul Ramtchadamri, mult mai elegant, străjuit de magazine luxoase, în faţa clădirii Companiei BOAC se afla Hotelul Erawan, o clădire cu trei etaje, în formă de U, unde Malko reţinuse o cameră.

Imediat ce intră în hol, o thailandeză încântătoare, îmbrăcată într-un sarong lung, se apropie de el, cu mâinile împreunate la nivelul feţei şi se înclină adânc, purtând pe chip un surâs fermecător.

— *Sawadee* ka[6], spuse ea cu o voce cristalină.

Lată o schimbare faţă de hotelurile americane unde bagajele îţi sunt aruncate la picioare în cazul în care maşina ta Cadillac este mai veche de şase luni.

Malko îi întoarse surâsul. Era mai mult decât frumoasă: farmecul pometţilor înalţi şi al ochilor mari şi negri nu putea fi definit.

— Mă numesc Nalmaneh, spuse ea, cu o voce catifelată şi lucrez la Erawan. Indiferent de ce aveţi nevoie, vă rog să-mi spuneţi.

O asemenea atitudine ar fi provocat un infarct unor anumiţi clienţi amatori de prospături, dar Malko avea să descopere repede că în Thailanda toate femeile surâd primele bărbaţilor, dar asta nu însemna nimic.

Camera sa era la etajul trei, cu ferestrele spre terenul de tenis. Climatizarea era perfectă, mocheta şi baia erau moderne, în afara micuţelor şopârle incolore care circulau pe culoarele neclimatizate pe deasupra capului clienţilor, totul era ca în Europa.

Malko îşi desfăcu valiza, punând în dulap costumele de alpaca. Piscina mini-grădinei exotice îi făcea cu ochiul, dar

[6] Bun venit.

se mulţumi cu un duş rapid. Îmbrăcă apoi un costum albastru şi în ciuda căldurii îşi puse o cravată şi o cămaşă albă. Un obicei de care nu se putea dezbăra: detesta neglijenţa în îmbrăcăminte, nutrind o admiraţie secretă pentru acei englezi în vârstă care purtau smoking chiar când cinau singuri în mijlocul-pădurii tropicale…

Înainte de a pleca spre colonelul White, desfăcu fotografia panoramică de care nu se despărţea niciodată: castelul său de la Liezen, din Austria. O poză recentă, în care se puteau vedea ultimele progrese ale antreprenorilor: o scară uriaşă de piatră care făcea legătura între galeria de la primul etaj şi curte, aşa cum era odată, în secolul al XVII-lea.

Capitolul III.

— Taxiul îl lăsă pe Malko chiar la mijlocul străzii Silom, o arteră animată ce dădea în Suriwong Road, plină de restaurante şi localuri de noapte. Clădirea Companiei Air France era chiar în faţa lui. În hol, o placă anunţa: AIR AMERICA. Zboruri charter.

O companie de transporturi la cerere, ai cărei clienţi nu se zăreau, iar mărfurile sosite noaptea la Don-Muang erau încărcate în camioane bine acoperite ale US Air Force.

Compania ocupa întreg etajul al treilea. Malko deschise o uşă, trezindu-se imediat încadrat de două gorile în civil. Unul dintre ei îl întrebă pe un ton politicos pe cine căuta. Nu se luminară la faţă decât atunci când Malko scoase legitimaţia de la State Department – absolut falsă, bineînţeles – cerând să stea de vorbă cu colonelul White, din partea vărului său, şmecherul din Washington[7].

Air America mişuna ca un furnicar. Prin uşile de sticlă Malko zări nişte secretare care dactilografiau cu o viteză nebună şi diverse persoane aplecate asupra unor hărţi, dând impresia unei adevărate companii aeriene, în afara gorilelor de la intrare.

Colonelul Walter White îl aştepta pe Malko, aşezat la birou. Era un uriaş tuns perie, cu mâini enorme şi îmbrăcat în civil. Aerul de West Point era atât de pregnant, încât şi gol puşcă tot a militar ar fi arătat.

În plus, un zdrahon de un metru nouăzeci, blond cu ochi albaştri, nu putea trece neobservat într-o ţară în care bărbaţii au în medie un metru şaizeci.

Îi zâmbi aproape călduros şi îi strânse energic mâna.

— Bun venit la Bangkok, spuse el cu o voce cavernoasă. Sper că aţi călătorit bine.

Nu terminase bine de spus, că se îndoi de mijloc, apăsându-şi stomacul cu mâna stângă, ca şi când acel efort de amabilitate îl copleşise. Malko se aşeză, privindu-l

[7] Wise, în engleză înseamnă şmecher, pişicher, deştept (n.a.).

neliniştit.

— Blestemată ţară, mormăi White. Iar am fost silit să înfulec peşte…

De doi ani, colonelul White ducea o luptă inegală şi lipsită de speranţă contra celor trei inamici, care erau, în ordine: dizenteria, ţânţarii şi comuniştii. Dizenteria lui permanentă era celebră în întreaga Asie de sud-est. Încercase practic toate remediile europene şi chinezeşti, dar fără rezultat. CIA îi încredinţase antena de la Bangkok pentru că munca de acolo semăna mai mult cu lupta de gherilă în care era specializat, decât cu domeniul Informaţiilor propriu-zis. White număra însă zilele care îl despărţeau de întoarcerea în Carolina de Nord. Dacă ar fi putut, ar fi locuit într-o cuşcă de sticlă dezinfectată.

Pentru moment, Malko îi respectă durerea. Adâncit în fotoliu, colonelul înjura într-un mod oribil, cu mâinile crispatele cureaua pantalonilor. Ca să mai anime conversaţia, Malko arătă spre nenumăratele cutiuţe negre răspândite pe birou.

— Ce sunt acestea, domnule colonel?

— Aparate de radio, mormăi White printre înjurături, chinezii le strecoară localnicilor. Nu prind decât un singur post: Beijingul. Noi le cumpărăm de la ei cu un dolar bucata şi când strângem o mie, le aruncăm în mare. Cam asta fac eu aici…

— Interesant, zise Malko.

White începea să-şi revină. Se ridică şi îl fixă pe Malko cu ochii săi cenuşii, lipsiţi de amabilitate:

— Apropo, cu ce treburi pe la Bangkok? Am primit un telex că veniţi, dar alte amănunte nu ştiu.

— Am venit în legătură cu afacerea Jim Stanford, spuse Malko, încerc să-l găsesc.

White clătină din cap compătimitor, cu o expresie dezgustată pe chip:

— Ah! Idioţii… Le-am spus de o mie de ori că e mort şi îngropat, dar capetele alea pătrate de la Washington se cred isteţe. N-aveţi decât, găsiţi-l.

Aprinse o ţigară Khong-tip, singura concesie făcută atmosferei locale, dar nu-l servi şi pe Malko. După ce trase

un fum, spuse pe un ton mai calm:

— Chiar mă întreb de ce v-au trimis aici, pentru că nu se mai poate face nimic. Jim Stanford e mort, probabil ciopârţit, sau chiar tăiat în bucăţi de viu, cum au obiceiul ticăloşii ăştia.

— De unde ştiţi? întrebă Malko suav.

White îl fulgeră cu privirea:

— Din experienţa mea de doi ani în ţara asta nenorocită, înainte am fost în Vietnam şi le cunosc metodele.

— Atunci de ce nu s-a găsit corpul?

— Va fi găsit, afirmă White ridicând ochii spre cer, sau nu va fi găsit deloc. Aici nu avem birouri de obiecte pierdute şi jungla e mare, dar asta nu spune nimic.

Tot jucându-se cu ochelarii, Malko îl contemplă gânditor pe şeful CIA la Bangkok. Nu se aştepta la o asemenea primire. Siguranţa cu care vorbea White îl călca pe nervi:

— Dar dacă Jim Stanford a fost răpit, nu-l putem abandona, insistă el.

De această dată interlocutorul său rânji pe şleau.

— Răpit! În acest caz ar fi cerut o răscumpărare... şi ni l-ar fi trimis în bucăţi ca semn că nu e de glumă. Aşa s-a întâmplat acum şase luni cu un hindus. Nevasta lui s-a codit atât până să plătească, încât atunci când l-a primit nu mai rămăsese mare lucru din el... Nu, credeţi-mă, Jim Stanford e mort de-a binelea şi e păcat, pentru că era un tip de toată isprava, un dur, un bun american. N-ar fi trebuit să rămână în ţara asta nenorocită.

— Bine, dar cum vă explicaţi ce s-a întâmplat cu sora lui?

White făcu un gest ca şi când ar fi gonit o muscă.

— Nu spuneţi tâmpenii... o coincidenţă. Nevasta lui se plimba prin Bangkok. În fiecare dimineaţă e la magazinul de mătăsuri, pe Suriwong, la doi paşi de aici. Nimeni nu i-a făcut nimic...

O logică militară implacabilă. Cu toate acestea, un al şaselea simţ îi spunea lui Malko că afacerea Jim Stanford nu era atât de simplă.

— Care ar fi, atunci, motivul asasinatului? întrebă el. Nu mai lucra pentru noi.

Colonelul White păru încurcat:

— Ce ştiu eu? În Asia, duşmăniile durează foarte mult şi Jim lăsase ceva în urma lui din 1945 încoace.

Malko începea sa resimtă diferenţa de fus orar. Uşor, uşor, simţea că aţipeşte. Închis ermetic, biroul colonelului White era destul de răcoros, iar fotoliile de piele erau extrem de confortabile. Ca să se trezească, întrebă:

— Povestiţi-mi cel puţin ce s-a petrecut. Trebuie să mă ocup de această poveste.

— E foarte simplu, zise White prost dispus, aprinzând o nouă ţigară. Marţea trecută, Jim Stanford a plecat de acasă ca să se plimbe pe malul râului Kwai, aşa cum făcea adesea. Până seara nu se întorsese şi atunci nevasta lui a anunţat poliţia. Maşina a fost găsită în bună stare, lângă Kanchanaburi, dar nici urmă de Jim. Am aflat povestea a doua zi din ziare şi am anunţat la Washington. Imediat am primit un telex prin care mi s-a cerut să-l găsesc, ca şi când nu aveam altceva de făcut.

— Mă aflu aici ca să încerc să vă scap de acest necaz, spuse Malko, sec.

Ochii lui aurii băteau în verde, ceea ce era semn rău. Egoismul colonelului îi făcea rău. Militarii ăştia…

— De acord, dar să nu faceţi tâmpenii, bine? Aici nu e de joacă.

Erau cuvintele lui favorite.

— Nu a mâi lucrat niciodată pentru noi? întrebă Malko.

— Acum doi ani, când am venit aici, Washingtonul i-a cerut în mod direct să contacteze anumiţi chinezi influenţi din Singapore şi să-mi raporteze, admise fără chef colonelul White, cam în perioada independenţei Malaieziei. Trebuiau împiedicaţi să facă prostii. Trebuie să spun că informaţiile lui Jim au fost de primă mână. Datorită lui am putut astfel să eliminăm doi sau trei tipi periculoşi. De atunci însă, nu a mai fost amestecat în nimic, din câte ştiu şi aici eu sunt şeful.

Nu se îndoia nimeni de asta.

— De altfel, continuă White, să nu credeţi că nu am făcut nimic pentru a-l găsi pe Jim Stanford. De îndată ce Washington-ul mi-a cerut-o, am făcut cercetări, cu toate mijloacele de care dispunem.

— Care a fost rezultatul?

White recunoscu:

— Nici unul. Am crezut mai întâi că era vorba de o femeie, dar era puţin probabil. N-ar fi lăsat totul în urma lui: cea mai înfloritoare afacere cu mătase din Bangkok. Am trimis informatori care mi-au adus la preţuri exorbitante informaţii fanteziste, de exemplu că Jim era în misiune secretă pentru noi în Malaiezia.

— Bine, i-o tăie Malko, dar nu lucraţi mână în mână cu SR-ul thailandez?

Colonelul White privi iar spre cer.

— Se vede că nu ştiţi nimic! Auzi, thailandezii! În primul rând că abia ne suportă. Li se pare că avioanele B-52 de la Sa-Taip prea bat la ochi. Am impresia că lucrează pe două fronturi, prea nu ştiu niciodată nimic. Cu Jim a fost la fel. Aţi auzit de Serviciul de securitate externă şi internă aflat pe strada Ploenchitr? Nu au altceva de făcut decât să mă şicaneze pe mine şi greşesc, pentru că am impresia că vor avea îngrozitor de multă nevoie de oamenii mei. Luna trecută, o sută de şefi de sate au fost lichidaţi de comunişti, undeva în nord-est şi asta nu e decât începutul. Există cuiburi de rezistenţă pretutindeni în Thailanda. Mai nou, provincia Buri-Ram geme de ele şi sudul începe şi el. Acolo jungla este atât de deasă că nu vezi unde întinzi mâna, sau te înfulecă gângăniile. Aţi văzut la Bangkok clădirile care se înalţă pese tot; un adevărat boom, dar e ceva de suprafaţă. Totul se bazează pe dolar. Dacă o ştergem, totul se năruie…

Colonelul tăcu o clipă, încercând să-şi recapete suflul şi Malko profită:

— Bine, dar aveţi vreo idee asupra afacerii Stanford?

White suflă fumul ţigării Khong-tip şi mărturisi:

— Nu. Ar fi putut să o facă oricine. Suntem în Asia şi oamenii sunt foarte schimbători. Acum se strâng de gât, acum se iartă, ca să se sugrume mai târziu. Să vă dau un exemplu despre ce înseamnă bătaie de cap. La sfârşitul războiului, Jim Stanford a făcut totul pentru a lichida rezistenţii din Kuomintang care bântuiau la frontiera thailandeză, între Birmania, Laos şi China. Ei bine, astăzi aceşti tipi sunt plătiţi de chinezii din Formosa, care tot mai

speră să invadeze China înainte de sfârşitul secolului, de cei din Beijing, care îşi închipuie că în cazul în care îi asmut pe aceştia asupra satelor de munte thailandeze, vor putea crea cu eforturi minime un haos de nedescris şi de către guvernul thailandez însuşi, care îi închipuie că în cazul unui atac puternic din partea chinezilor, rezistenţii ar constitui un baraj eficace. Ce spuneţi de asta?

Malko nu spuse nimic. Colonelul continuă pe acelaşi ton:

— Jim Stanford ar fi putut fi lichidat de thailandezi, pentru că ştia prea multe, de către chinezi, pentru că era singurul alb ce câştigase încrederea anumitor chinezi miliardari din Singapore, de cei din Kuomintang, pentru cine ştie ce invidie, sau de către un negustor de mătase concurent.

— Un concurent nu i-ar fi ucis sora aflată în SUA, sublinie Malko.

— De acord, admise White. Eliminând concurenţa, rămân celelalte ipoteze.

— Şi dacă aş cere prin intermediul dumneavoastră ajutorul Serviciilor din strada Ploenchitr? propuse Malko.

Colonelul fu gata, gata să-şi înghită ţigara.

— De ce nu şi al ghicitoarelor de la templul Wat Phra Keo[8]?

Malko îşi puse ochelarii cu un gest brusc.

— În sfârşit, există cineva care m-ar putea ajuta să clarific puţin lucrurile?

White îl privi cu un amestec de compătimire şi exasperare şi zise:

— În nici un caz hahalerele din strada Ploenchitr. Vreţi să vă dau un exemplu despre ce se petrece în această ţară? Acum câtva timp, mi-au spus că în nord-est rezistenţii comunişti erau aprovizionaţi de elicoptere ruseşti şi că dacă le-aş da ţăranilor mitraliere, promiţându-le o recompensă în cazul când le-ar doborî....

Suspină:

— Le-am dat mitraliere şi le-am promis două sute de mii de bahts de fiecare elicopter doborât.

Vocea i se frânse de furie:

[8] Templul lui Buddha dormind (n.a.).

— Ştiţi ce au făcut? Au doborât două dintre elicopterele *noastre, Sikorsky Jolly Green Fiants!* şi am fost nevoit să plătesc. Thailandezii de pe strada Ploenchitr mi-au spus că dacă nu-mi respect cuvântul, localnicii n-ar mai avea niciodată încredere în cuvântul albilor şi i-ar ajuta pe comunişti…

O tăcere grea se lăsă peste relatarea păţaniei colonelului White. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă Thailanda n-ar fi. Fost o ţară prietenă?

Malko nu venise însă la vânătoare de rezistenţi comunişti. Simţea deja oboseala dată de climatul tropical. Pesimismul colonelului White nu-l ajuta să-şi ridice moralul. Era distractiv să te apuci să cauţi pe cineva într-un oraş necunoscut, cu două milioane de locuitori care n-au habar de limba ta şi fără să ai vreo pistă. Se sculă cu greu din fotoliu:

— Dacă înţeleg bine, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să dau un anunţ în Bangkok Post ca să-l găsesc pe Jim Stanford viu sau mort, nu-i aşa, colonele?

— Nu, zise White, mai calm după lungul discurs, nu trebuie să mă judecaţi prea aspru, dar nenorocita asta de dizenterie mă face să-mi pierd şirul. Am să vă dau pe cineva să vă ajute, pe secretara mea personală. Este o thailandeză care vorbeşte perfect engleza şi care nu e proastă deloc. Cel puţin vă va servi drept ghid şi va face şi ea ceva util, pentru că toată ziua nu face altceva decât îşi îngrijeşte unghiile.

Malko fu tentat să refuze. Începea să-i sară ţandăra: era în misiune oficială pentru CIA şi nu avea drept ajutor decât o secretară şi aceea probabil idioată, în loc de o gorilă de temut. Ar fi trebuit să-i aducă pe prietenii lui, Chris Jones şi Milton Brabeck.

— Prezentaţi-mi-o totuşi pe secretara dumneavoastră, spuse el plictisit, măcar îmi va spune ce pot mânca fără să mă otrăvesc.

Săgetat de o durere ascuţită, colonelul se chirci din nou. Apăsă un buton şi peste câteva clipe cineva bătu în uşă.

— O să vedeţi, este încântătoare, îl preveni White şi mai ales n-o ofensaţi, este foarte occidentală şi-a făcut studiile

la UCLA[9], aşa că aveţi grijă!

Uşa se deschise dând la iveală o apariţie într-adevăr încântătoare. Secretara colonelului White era destul de înaltă pentru o thailandeză, peste un metru şaizeci şi îmbrăcată extrem de elegant: o tunică de mătase portocalie, foarte ajustată pe bust şi o fustă-sarong cu zece centimetri mai sus de genunchi, reliefând fesele rotunde şi cambrate. Pentru înălţimea ei avea mâinile foarte lungi, iar unghiile interminabile erau lăcuite în argintiu. Probabil că nu dactilografia prea des. Pe inelarul stâng sclipea o piatră frumos tăiată, care dacă era veritabilă, făcea o sută de mii de dolari. Chipul extrem de luminos, neted ca mătasea, exprima o răceală plină de semeţie. Nimic care să amintească de figurile senzuale şi rotunde ale thailandezelor. Doar gura cărnoasă lăsa să se ghicească ce se ascundea sub acea mască impenetrabilă.

Malko, nefiind în mod special atras de femeile prea joviale, fu imediat cucerit.

Tânăra thailandeză se înclină graţios, cu mâinile împreunate în dreptul feţei, surâzând imperceptibil, dar privirea îi rămase la fel de gravă.

— Tippy, zise White vi-l prezint pe prinţul Malko. Lucrează pentru noi. Îl caută pe Jim Stanford şi m-am gândit că l-aţi putea ajuta… Va fi mult mai amuzant decât să bateţi la maşină.

Puse mâna mare pe umărul lui Malko.

— Numele ei adevărat este Thepin Radjburi. Cunoaşte multă lume la Bangkok. Sper să vă înţelegeţi.

Thepin Radjburi se înclină adânc în faţa lui Malko, salutând după moda veche. Pentru o clipă, nu i se văzură decât pletele negru-albăstrui căzând pe umeri, apoi Malko avu un şoc descoperindu-i chipul subit animat de o lucire inteligentă şi plină de amuzament.

— *Sawadee ka,* susură ea, sunt extrem de onorată.

Era uşor peltică şi deforma cuvintele într-un mod delicios. Rămase în faţa lui Malko, cu bustul uşor înclinat, cu gura întredeschisă, dând la iveală dinţii impecabili şi cu ochii

[9] University Centre of Los Angeles (n.a.).

plecaţi.

Niciodată nu fusese Malko primit mai ceremonios de o femeie.

Nu voia să rămână dator la capitolul politeţe. Înaintând, îi luă mâna dreaptă şi îi sărută vârful degetelor, mizând pe ignoranţa ei în materie de etichetă, care spune că nu se sărută mâna unei fete tinere. Ea avu o mişcare de recul imperceptibilă, lăsând să-i scape printre pleoapele întredeschise o privire uimită. Probabil că la CIA nu i se săruta mâna prea des, durii lui White pocnind-o mai degrabă peste fese. Malko se întrebă ce caută într-o asemenea văgăună un obiect atât de delicat.

Cu mâinile încrucişate pe piept, ca o adevărată sclavă supusă, ea aşteptă, dar nu-l scăpă din ochi pe Malko, cercetându-l cu atenţie centimetru cu centimetru.

Tânăra trase cu ochiul spre colonel.

— Dacă domnul colonel permite, zise ea într-un mod adorabil.

White râse puţin vulgar:

— Colonelul permite tot ce doriţi, Tippy. De altfel, de acum înainte vă veţi ocupa exclusiv de prietenul nostru, prinţul Malko. De altfel, sunt sigur că vă veţi înţelege foarte bine, făcu el cu ochiul. Lui Tippy îi plac mult occidentalii, cu toate că refuză cu încăpăţânare să aibă legături cu ei, nu-i aşa, Tippy?

— Da, domnule colonel, spuse peltic Tippy.

Malko îi surprinse privirea şi înţelese deodată de ce din când în când asiaticele se amuzau să jupoaie de vii americanii...

Se despărţi de White şi părăsi biroul împreună cu tânăra. În treacăt ea îşi luă poşeta Hermes din piele de crocodil care făcea cât salariul pe^zece ani al unui uşier şi îl conduse pe Malko la ascensor. În timp ce urcau în cabină, Malko găsi nimerit să precizeze:

— Să nu vă gândiţi la ceva necurat în privinţa invitaţiei mele, domnişoară. Am venit la Bangkok cu afaceri şi nu mă aşteptam din partea colonelului White să capăt o colaboratoare atât de agreabilă.

Tânăra surâse.

— Colonelul ştie că sunt virgină şi asta îl sâcâie teribil, spuse ea, simplu. Mă prezintă tuturor prietenilor lui în speranţa că voi evolua din această stare care îl mâhneşte profund.

Malko nu ştia pe ce poziţie să se situeze. Thepin Radjburi vorbea perfect engleza, accentul confundându-se cu pelticăiala şi nu părea lipsită de simţul umorului.

Îşi drese glasul.

— Dacă îmi permiteţi, v-aş spune Thepin, e mult mai drăguţ decât Tippy.

— Dacă doriţi, răspunse tânăra ieşind din lift, dar pe undeva, el intui că marcase un punct.

Ajunşi pe trotuarul străzii Silom, Malko ezită. Cartierul părea evident rău famat, în ciuda barurilor cu firme în engleză. Thepin îl urmărea cu coada ochiului, aşteptând cuminte să se decidă.

Această supunere era mult prea frumoasă ca să fie adevărată. Malko se uită ia restaurantul chinezesc cu vitrină roşie, aflat în faţa sediului CIA.

— E bine acolo? întrebă el.

Thepin făcu o mutrişoară încântătoare.

— Este unul dintre cele mai bune din Bangkok, Hoi Thien Lao, asta dacă vă place bucătăria chinezească.

— Dumneavoastră vă place?

— Din când în când, dar putem merge, dacă tot suntem aici.

Traversară strada şi intrară într-o sală cufundată în penumbră şi aproape pustie. Plină de autoritate, Thepin se instală la cea mai bună masă.

Ca peste tot, înăuntru era foarte frig. După zece minute Malko strănută şi tânăra thailandeză izbucni în râs:

— Am citit în *Bangkok World* că aparatele de climatizare erau reglate de comunişti pentru ca oamenii să răcească, remarcă ea. S-ar putea să fie adevărat.

Malko o privi cu coada ochiului. Nu-şi putea da seama dacă era serioasă. Thailandezii erau nişte fiinţe stranii. Mereu veseli şi prietenoşi, primeau cele mai tragice veşti cu zâmbetul pe buze. Thailanda era ultimul bastion al vestului în Asia de sud-est şi cu toate acestea Bangkok-ul părea un

oraş liniştit şi fără istorie.

— Ce credeţi despre dispariţia lui Jim Stanford? întrebă Malko cercetând în van un meniu în chineză şi thailandeză unde se puteau găsi înşirate trei sute cincizeci de feluri diferite.

— E teribil, zise tânăra pe un ton scăzut, era un om atât de drăguţ. Cumpăram des mătase de la el, magazinul e aproape.

— Era, sublinie Malko. Credeţi că e mort?

Ea ridică spre el o privire înfricoşată.

— N... n-am spus asta.

Vrând să schimbe discuţia, se uită în meniu:

— Vreţi o supă din aripioare de rechin şi raţă cu glazură? Sunt specialităţile casei.

Malko o lăsă pe ea să aleagă. Mintea îi umbla aiurea. Ce i se putuse întâmpla lui Jim Stanford? Era dezamăgit de primul său contact cu Bangkok-ul. Sperase să dea repede de o pistă, ajutat de CIA şi să acţioneze într-un mod util. În loc de aşa ceva, făcea pe turistul în compania unei secretare. În ciuda faptului că îi plăceau femeile frumoase, se simţea vinovat. Înghiţi distrat supa lipicioasă şi fadă, observând modul în care Thepin degusta crusta raţei stropite cu un sos maroniu foarte picant. Mânca foarte delicat, cu înghiţituri minuscule, nu cum fac chinezii. Ca prin minune, pe masă apăruseră farfurioare din care ieşea aburul, pline cu sosuri de diverse culori, al căror conţinut rămânea o enigmă. Un băiat palid, cu vesta pătată, continua neostenit să mai aducă. În momentul în care veni cu braţele încărcate cu alte trei feluri, Thepin îl apostrofă în thailandeză cu o voce ascuţită. Fără să-şi schimbe expresia, tânărul făcu stânga-mprejur ducându-le înapoi şi fata izbucni în râs:

— Face pe prostul pentru că sunteţi un farang[10]. Ca şi când am fi comandat douăzeci de feluri, dar nu trebuie să ne lăsăm impresionaţi!

— Cunoaşteţi locul unde a fost văzut Jim Stanford pentru

[10] Străin, în thailandeză (n.a.).

ultima oară? î[11]ntrebă Malko urmărind aceeaşi idee.

— Desigur. Se află la o sută treizeci de kilometri de Bangkok, în apropierea podului căii ferate Singapore-Rangoon, pe râul Kwai. Maşina lui a fost găsită acolo.

— Se ajunge greu în acel loc?

Fata îi aruncă o privire înnegurată, devenind brusc rigidă.

— Deloc. Drumul este foarte bun. Vă credeţi într-o ţară de sălbatici?

Malko o făcu să râdă spunându-i că nu i-ar fi stat deloc bine cu cercei în nas şi continuă:

— De unde putem închiria o maşină?

Thepin coborî modestă privirea şi spuse peltic:

— Mergem cu a mea, dacă vreţi.

Malko plăti cei trei sute de bahts, un preţ exorbitant şi ieşiră. Se mai răcorise. Sufla o briză dinspre China de sud, măturând aerul umed al râului.

După câţiva metri, Thepin se opri în faţa unui Mercedes ŞI albastru deschis. Un hindus bătrân apăru de după o poartă şi deschise portiera. Thailandeza scoase din poşetă o monedă de doi bahts şi i-o aruncă dispreţuitor.

— Aceşti *babous*[12] sunt josnici. Tot ce primesc dau cu împrumut thailandezilor cu o dobândă de sută la sută pe lună. De altfel, pe la noi se spune că dacă te întâlneşti cu un hindus şi cu o cobra, pe hindus îl ucizi primul.

Perplex, Malko se aşează lângă ea.

În această ţară unde un Volkswagen costă trei mii de dolari, maşina decapotabilă valora probabil greutatea ei în aur. Şi pentru că o secretară câştigă două mii de bahts pe lună, Malko începu să se îndoiască de virtutea frumoasei Thepin. Nu se putu abţine şi o întrebă:

— Monstrul acesta frumos e al dumneavoastră?

— Mi l-a oferit tata când am împlinit douăzeci şi unu de ani, explică ea.

Fusta portocalie descoperea coapsele bronzate şi fine. Thepin întoarse spre el chipul neted şi inocent:

— Mă plictiseam acasă şi m-am hotărât să muncesc. Astfel sunt mai liberă…

---

[11] Hindusi (n.a..).

[12]

El realiză deodată că briliantul de pe mâna dreaptă era veritabil.

Bangkok-ul era plin de asemenea secretare miliardare, care, atunci când li se oferea o gratificaţie, dădeau în schimb un cadou de zece ori mai valoros.

Mercedesul începuse să se fofileze pe Suriwong Road. La Bangkok se merge pe partea stângă şi se aplică legea junglei.

Cu buzele strânse, Thepin Radjburi îşi croia drum cu sunete de claxon. Malko descoperi rapid că o plimbare cu maşina în compania secretarei colonelului White semăna cu o porţie de saună.

Lipit de banchetă, cu sudoarea curgându-i pe spate, aştepta impactul. Şi mai stătea şi pe locul mortului! Ajunseră foarte repede pe Bulevardul Rama-IV şi o luară spre nord, traversând un cartier de vile înstărite. Traficul mai scăzuse. Chiar în momentul în care se destindea, Malko fu izbit de parbriz din cauza unei frâne bruşte.

Un soi de triciclu pârâitor, acoperit cu coviltir, le tăiase calea. Thepin scoase o exclamaţie:

— Acum trei ani guvernul a vrut să interzică aceste Sam-Los, dar de fiecare dată se duc în audienţă la rege şi îi duc aur...

Sam-Los sunt plaga Bangkok-ului: nişte scutere transformate în taxiuri pe trei roţi, care ignorau deliberat regulile de circulaţie, otrăvind aerul oraşului cu motoarele lor în doi timpi.

Bangkok-ul fu lăsat în urmă. Drumul spre Kanchanaburi era mărginit de orezării în care se bălăceau bivoli negricioşi. Terenul era plat ca în palmă şi căldura era înăbuşitoare. Traversară un râu în care nişte fete, îmbrăcate pudic în sarong, se îmbăiau. Mult mai pudice decât Thepin, a cărei fustă se ridica din ce în ce. Lipsa de pudoare a virginelor. Cu toate acestea, chipul îi era în continuare neted şi la fel de rece. De altfel, Malko, aşa cum era lipit de scaun din cauza căldurii, nu prea simţea vreun avânt erotic.

Pe drum erau puţine maşini particulare, în schimb era plin de camioane Nissan şi Toyota, cu încărcături bizare, care se alergau pe şosea, cedând în ultimul moment. De

mai multe ori Malko închise ochii în timp ce Mercedesul se strecura printre doi monştri ce răcneau ca nişte fiare. Thepin explica liniştită:

— Thailandezii sunt foarte fatalişti. Nu le place să le-o ia altul înainte.

Obişnuindu-se cu modul în care conducea tânăra, Malko începu să aţipească. Încă o misiune stranie. Ce căuta pe acest drum pierdut împreună cu această fermecătoare fată, căreia i-ar fi stat mai bine cu el în pat decât în maşină?

Se trezi atunci când Thepin îl anunţă:

— Am ajuns.

Peisajul se schimbase. În partea dreaptă a drumului se ridica un zid de junglă verde şi de nepătruns. În stânga era râul Kwai, gălbui şi rapid. Cele două taluzuri coborau, pline de nămol, până la apă.

De cealaltă parte se aflau aceleaşi coline acoperite de junglă.

Un soare mare şi roşu apunea deja spre Birmania. Între râu şi coline era încastrată o mică orezărie, formând o pată de culoare verde. Peisajul era extrem de frumos şi de sălbatic.

În depărtare apăru silueta metalică a unui pod, faimosul pod de pe râul Kwai.

Thepin încetini.

— Oare ce făcea Jim Stanford în acest loc? întrebă Malko.

— Venea destul de des pe aici, explică tânăra. Se plimba prin cimitire. Cam pe aici i-a fost găsită maşina, nu ştiu exact locul.

— Cimitire?

Thepin îi explică lui Malko povestea cimitirelor de pe râul Kwai. De altfel, ajunseseră la intrarea primului dintre ele, aşezat pe un pământ tare, undeva în dreapta drumului. Thepin opri Mercedesul, îşi aranjă fusta şi aşteptă.

— Să mergem să vizităm acest cimitir, îi ceru Malko.

Coborâră şi împinseră o barieră de lemn. Cimitirul era imens, cu alei bine trasate. Mănunchiuri de flori tropicale creşteau peste tot.

După vreo trei minute, în spatele lor apăru un omuleţ, un thailandez bătrân şi zbârcit, care ie întinse franc mâna,

luându-i drept turişti.

În timp ce Thepin pălăvrăgea cu el, Malko se plimba în tăcere pe alei. Vederea atâtor dale asemănătoare, cu nume europene, în adâncul junglei, era ceva sfâşietor.

Totul se terminase cu mult timp în urmă.

— Ştie ceva? întrebă el.

Paznicul nu ştia însă nimic. Nu-l cunoştea pe Jim Stanford, nu auzise de dispariţia lui, nu văzuse nimic suspect în cimitirul lui. Thepin scăpă de el cu o bancnotă de douăzeci de bahts. Malko era din ce în ce mai dezamăgit.

— Ne întoarcem la Bangkok? întrebă tânăra, sprijinită de maşină, sau aveţi chef de o baie în râul Kwai?

Apăruţi de nici unde, patru sau cinci puşti îi înconjuraseră, arătând stupefiaţi cu degetul spre ochii lui Malko.

— N-au mai văzut ochi deschişi la culoare, iar ai dumneavoastră sunt uimitori, chiar şi pentru mine, adăugă ea, cu o voce plină de emoţie reţinută.

Malko n-avea chef de galanterii.

— Mi-aţi spus că mai este un cimitir, zise el, de ce să nu mergem şi acolo?

Thepin suspină:

— Nu veţi vedea nimic în plus faţă de acesta. Mai mult decât atât, este complicat, trebuie să traversăm râul cu un sampan. Nimeni nu se duce acolo.

— Credeţi că nici Jim Stanford nu se ducea?

— De ce ar fi făcut-o?

Poate din cauza agasării pe care o simţea în vocea ei, Malko insistă, îndreptându-şi spre ea privirea catifelată a ochilor aurii.

— Să mergem, Thepin, nu vreau să neglijez nimic. Puştii trebuie să ştie de unde putem lua un sampan.

Tânăra începu o lungă conversaţie în thailandeză. Unul dintre puşti plecă în goană şi se întoarse peste câteva minute cu doi adulţi vizibil deranjaţi din timpul siestei. Unul dintre ei aducea un sarong de bumbac, pe care i-l întinse lui Thepin, care îşi înfăşură rapid cu el coapsele. Îi ajungea până la glezne. Dintr-o singură mişcare de coapse îşi scoase fusta şi o aruncă în maşină.

— În sampan trebuie să stai ghemuit, explică ea.

Ghidaţi de cei doi thailandezi, coborâră până la malul apei, traversând pe un dig o mică orezărie. În picioarele goale, cu satongul ţărănesc, Thepin pierduse aerul occidental.

Pe pietriş erau abandonate mai multe sampane. Târgul se încheie pentru douăzeci de bahts. Nu prea convins, Malko se aşeză în strania ambarcaţiune care mirosea a peşte. Înţelese imediat, atunci când Thepin se aşeză în faţa lui, de ce îşi pusese sarongul.

Thailandezii vâsleau voiniceşte, urcând pe curent. Le trebuiră douăzeci de minute ca să ajungă la insuliţa aflată în mijlocul râului Kwai. După ce îi debarcară, îi abandonară cu indiferenţă, reluându-şi siesta.

Malko şi Thepin o luară în sus pe o potecă şi se treziră brusc în cimitir. Era mult mai puţin întreţinut decât celălalt. Dalele din apropiere erau roase de umiditate şi aproape ilizibile.

Un vultur îşi luă greoi zborul şi se aşeză doi metri mai încolo, privindu-i cu curiozitate.

Spontan, Thepin îl apucă de mână pe Malko.

— Nu-mi place acest loc, spuse ea încet, nu se ocupă nimeni de morţii aceştia. Sunt probabil furioşi şi bântuie cimitirul.

Ca majoritatea thailandezilor, în mintea ei era un amestec de cult al strămoşilor cu budism. Universitatea din Los Angeles nu reuşise să şteargă totul. E adevărat că în Thailanda, în fiecare casă, se află o pagodă în miniatură montată pe un soclu, în faţa căreia se aşează cu regularitate ofrande, pentru ca „dragii dispăruţi” să nu ducă lipsă de nimic.

Pentru moment, Malko n-avea chef de superstiţii. Jim Stanford dispăruse în această paragină şi doar aici exista o şansă să găsească un început de pistă. În Asia, un alb nu dispare fără să lase urme, sau dacă nu, e vorba de o minune.

— Aici nu este paznic? întrebă el.

Thepin privi în jur.

— Doarme probabil într-un colţ. Pe aici nu vine nimeni

niciodată.

— Să-l căutăm.

Umăr la umăr, porniră pe aleea principală. Din când în când, tânăra scotea pe un ton ascuţit o interjecţie de neînţeles pentru Malko.

În ciuda căldurii umede, Malko începu să tremure. În afară de cimitirul de la Arlington, nu mai văzuse ceva care să degaje atâta tristeţe sfâşietoare. Săracii morţi. Cei pentru care se luptaseră pe când erau vii, îi uitaseră de mult.

Cu fruntea plină de sudoare, Thepin se opri lângă o tufă.

— Nu e nimeni.

— Să mai căutăm, insistă Malko.

Porniră din nou, bătând cimitirul în toate direcţiile. – Mai bine de o jumătate de oră, speriind şopârlele, şerpii şi chiar un păianjen mare cât o farfurie, care se strecură printre picioarele lui Malko.

— Dacă v-ar fi muşcat, remarcă în treacăt Thepin, n-aţi mai fi avut timp să părăsiţi cimitirul.

Adorabilă gânganie.

Epuizat, Malko se opri să-şi şteargă fruntea şi îşi scoase ochelarii. Bluza lui Thepin i se lipise de piele, desenând forma sutienului. Avea un piept puternic pentru o thailandeză.

Malko nu mai putea. N-avea să găsească nimic aici. Deodată, zări la trei sute de metri de ei, undeva în dreapta, doi vulturi care se roteau încetişor. Unul dintre ei plonja brusc, urmat de celălalt. Niciunul nu mai apăru.

— Veniţi, spuse Malko.

Sărind peste morminte, alergă până în locul unde dispăruseră păsările de pradă. Văzându-l venind, unul dintre vulturi îşi luă greoi zborul, celălalt însă nu se mişcă, cu ciocul înfipt în ceva inform, înconjurat de un roi de muşte. Un corp fusese împins într-o groapă şi ascuns sub nişte crengi, înfrângându-şi dezgustul, Malko se aplecă şi apucă ceva lipicios şi rece. Ridică mortul de umeri şi îl întoarse. Thepin venise după el şi privea cu ochii holbaţi de oroare.

Era un thailandez bătrân, cu pieptul îngrozitor de slab. Chipul îi era acoperit cu pământ. Gura larg deschisă într-un

strigăt mut era şi ea plină de pământ. Nu se putea vedea dacă fusese rănit, datorită stării avansate de putrefacţie. Probabil cineva mai puternic îl băgase cu capul în ţărână până când î| sufocase.

— Iată, spuse Malko, trist, sunt nouăzeci la sută şanse ca acest omuleţ să fi asistat la dispariţia lui Jim Stanford. Ştim cel puţin că s-a petrecut ceva violent. Amărâtul ăsta a văzut prea multe.

Ochii lui Thepin erau plini de lacrimi. Sugrumată de emoţie, murmura cu o voce gravă:

— Da… e oribil.

Malko o întrebă:

— Cum se face că acest cadavru nu a fost descoperit mai devreme?

Thepin clătină din cap.

— Nimeni nu vine niciodată aici. Vulturii l-au descoperit numai după ce a început să miroasă. Nici măcar noi n-am găsit nimic.

Era evident, dar nici poliţia thailandeză nu părea să se fi interesat de dispariţia lui Jim Stanford…

— Acum putem pleca? întrebă Thepin.

În vocea ei se simţea o uşoară nelinişte.

— Aşteptaţi o clipă, îi ceru Malko.

Cu ochii la pod, se gândea. Japonezii îl construiseră în locul unde râul Kwai avea lăţimea cea mai mică, aproape o sută de metri. Mai departe, în jurul insulei, albia se lărgea şi râul curgea maiestuos. Ce dramă se petrecuse acolo cu câteva zile în urmă?

Cu toate că găsise cadavrul paznicului, lui Malko parcă nu-i venea să părăsească cimitirul, ca şi când ar mai fi rămas ceva de descoperit.

Parcurse fără grabă aleile, scrutând cu atenţie sporită micile paralelipipede de piatră albă şi inscripţiile de pe ele. Ascultătoare, Thepin îl urmă fără să scoată un cuvânt. Din când în când, Malko dădea la o parte crengile privind pământul, căutând nici el nu ştia ce. De altfel, cimitirul semăna mai degrabă cu o grădină tropicală decât cu o necropolă. Arbuştii, orhideele şi magnoliile îi dădeau un aer de sărbătoare. Pe malul stâng se zărea un ţăran ce mâna de

la spate o cireadă de bivoli. Soarele începea să coboare în spatele colinelor. Într-o oră, valea râului Kwai avea să fie cuprinsă de întuneric.

— Să mergem, spuse Malko, se lasă noaptea.

Îi găsiră pe cei doi pescari, traversară râul şi ajunseră la maşină… Cerul devenise roşu sângeriu.

— De ce naiba lucraţi pentru CIA? întrebă deodată Malko. Nu este o slujbă pentru o fată tânără…

— Tatăl meu este un om politic important, explică Thepin, îi cunoaşte pe militarii americani, care aveau nevoie de cineva sigur şi în plus mă amuză.

Trecură iarăşi prin savană şi pe lângă orezării. Thepin conducea mai calmă şi Malko aţipi iar. Deschise ochii în faţa clădirii Companiei BOAC. Erawan-ul era în faţa lor. Remarcă faptul că Thepin conducea în picioarele goale. Fusta i se ridicase din nou, dar ea nu o mai aranjă. Pudoarea îi intrase într-un con de umbră.

— Vreţi să bem ceva la piscină? o invită Malko.

— Nu, nu vreau să mă compromit cu dumneavoastră, spuse Thepin. Aici e un hotel şi s-ar putea crede că am fost în cameră.

Văzând că l-a lezat pe Malko, adăugă repede:

— Sper însă să am plăcerea de a vă fi gazdă.

Malko ieşi din maşină. Nu mai putea din cauza căldurii şi a lipsei de somn. În plus, avea şi impresia că era total inutil, luptându-se cu morile de vânt. Părea să fie singurul interesat de soarta lui Jim Stanford. Singurul, în afară de David Wise.

Îi luă mâna lui Thepin şi o duse la buze:

— Aş vrea să-i fac o vizită mâine dimineaţă doamnei Stanford, m-aţi putea îndruma?

— Desigur. Vin să vă iau de aici pe la zece.

O privi plecând şi intră în hol, visând la un pat moale, aşa cum un câine jinduieşte după un os. Recepţionera de serviciu, într-un sarong violet mulat, era şi mai drăguţă decât cea de dimineaţă. În încercarea de a dezlega misterul Stanford, Thailanda reprezenta cea mai agreabilă escală.

Răcoarea din cameră îi păru minunată lui Malko după cele treizeci şi cinci de grade de afară. Gândindu-se la

dizenteria colonelului White, se abţinu să bea apa de la gheaţă care îl aştepta într-un termos şi adormi imediat. Ultimul gând fu la Thepin. Oare ce se ascundea sub chipul neted şi rece?

Capitolul IV.

Mercedesul părăsi largul bulevard Sukhumvit ce se întindea în vestul Bangkok-ului şi o luă la stânga pe un drum îngust mărginit pe o latură de un khlong mlăştinos deasupra căruia se zăreau vile elegante şi pe cealaltă de case mizerabile din lemn.

Parcă s-ar ti aflat la ţară. În afara unui depou imens de autobuze albe, care străbăteau în lung şi în lat Bangkok-ul, plasat nepotrivit între două parcuri atent îngrijite, drumul nu era asfaltat şi maşina lăsă în urmă un nor de praf.

Un pod mic de lemn trecea peste un canal. După ce îl trecu, făcându-l să se clatine din toate încheieturile, Mercedesul se opri într-o piaţetă rotundă. În jur domnea un calm surprinzător, după tumultul din Sukhumvit Road, care se afla la mai puţin de două sute de metri distanţă.

Thepin Radjburi opri motorul şi îi arătă lui Malko un grilaj, aflat chiar în faţa lor.

— Aceasta este casa lui Jim Stanford, spuse ea, acolo unde este grilajul. Sunaţi şi intraţi, vă aştept aici.

Malko o privi puţin surprins.

— De ce nu veniţi cu mine?

Tânăra thailandeză surâse:

— Cred că Sirima Stanford s-ar simţi mai în largul ei dacă aţi vorbi în particular.

— Bine, dar unde veţi aştepta? zise Malko.

Nu se vedea nici un bistrou, nimic în afara clădirilor somptuoase apărate de bariere de verdeaţă.

— Mă găsiţi la umbră, spuse ea. Veniţi să mă luaţi de acolo.

Închise portiera Mercedesului, împinse o barieră şi dispăru pe o potecă, după ce îi făcu veselă semn cu mâna.

Malko traversă piaţa şi deschise poarta casei lui Jim Stanford. Crezu că Thepin glumise: în faţa lui se afla un templu, mai degrabă mai multe temple dispuse în jurul unui spaţiu central. Ţiglele verzi şi portocalii de pe acoperiş străluceau în soare, iar grinzile se curbau graţios în

arabescuri complicate de fiecare parte a şarpantei. Ansamblul degaja o impresie extraordinară de frumuseţe.

Traversă peluza, impecabilă ca un gazon. De la Oxfordshire, descoperind că toate clădirile erau dintr-un lemn închis la culoare, probabil teck.

Urcă cele trei trepte de marmură ale peronului, ajunse pe verandă şi se opri în faţa unei uşi deschise. Nu exista nici o sonerie la vedere. Totul părea pustiu. Casa dădea impresia de abandon.

Intră în hol. Podeaua era de marmură alb cu negru, iar plafonul era susţinut de nişte coloane de lemn în torsade. Undeva în spate, o scară mare de lemn dădea într-o galerie de la primul etaj. Malko zări o galerie asemănătoare şi la etajul al doilea. Un parfum de santal plutea suav în încăpere.

Deodată, Malko simţi o prezenţă în spatele lui. Se întoarse brusc, dând nas în nas cu o thailandeză îmbrăcată într-un sarong lung, cu picioarele goale, purtând o coafură complicată.

— O caut pe doamna Stanford, spuse Malko.

Servitoarea surâse fără să răspundă. Făcu un gest, îndemnându-l pe Malko să o urmeze.

O luă înaintea lui, pătrunzând într-un antreu care semăna frapant cu un muzeu: peste tot domneau Buddha de jad sau de piatră, statuete de lemn sau de aur, iar vitrinele erau pline cu obiecte preţioase. Camera următoare părea să fie un salon, la fel de frumos.

În afara lustrei moderne, camera avea aerul că timpul se oprise cu două secole mai devreme: un parchet de lemn impecabil ceruit, lambriuri până în tavan, o masă pătrată joasă, mai multe fotolii de lemn negru şi un divan acoperit cu o ţesătură violetă.

Pe peretele din fund, două statui înalte de un metru ale fecioarelor din Birmania, îl contemplau enigmatice pe Malko. Se aşeză, uluit de atâta frumuseţe. Se pricepea la arta orientală şi bănuia că muzeele lumii ar fi dat milioane ca să aibă minunile ce se aflau acolo.

Servitoarea dispăruse. Casa era cufundată într-o tăcere totală. Ea reapăru cu un mic arzător, pe care după ce-l

aprinse, îl puse la picioarele lui Malko, ca să alunge ţânţarii. Nu exista aer condiţionat, doar un grilaj fin care separa încăperea de exterior. Atât de aproape de Erawan şi totuşi părea o altă lume, dintr-un alt secol.

Nu s-ar fi zis că Jim Stanford se născuse în Virginia!

Malko auzi deodată un foşnet uşor şi o voce melodioasă spuse în engleză:

— Sunteţi prinţul Malko Linge, bănuiesc?

Era aceeaşi voce care îi răspunsese la telefon cu o oră înainte. Colonelul White îi dăduse numărul de acasă al lui Jim Stanford.

Se prezentase, făcând apel la amiciţia lui cu Jim în SUA.

— Adevărat, conchise vocea rece, Jim mi-a vorbit de dumneavoastră. Sunteţi, deci, la Bangkok?

— Aş dori să ne întâlnim, îi ceruse Malko.

Ea nu întrebase de ce. Cu aceeaşi voce indiferentă şi detaşată îi propuse o întâlnire, o oră mai târziu, fără să mai pună şi alte întrebări, apoi închise, ca şi când nu i-ar fi păsat dacă venea sau nu. Ar fi putut să-şi dea seama că nu venise la Bangkok doar ca să viziteze templele khmere.

Lui Malko i se păru un comportament destul de straniu.

Se ridică imediat şi dădu cu ochii de o femeie uimitoare: la fel de înaltă ca el, cu părul foarte negru, pieptănat într-un coc foarte sofisticat, cu un corp lung şi filiform mulat într-un *chong-seam*[13] de borangic despicat până mai sus de genunchi. Chipul mai ales, era extraordinar. Gura şi bărbia cărnoasă erau de thailandeză, dar ochii oblici şi migdalaţi şi pometii înalţi şi proeminenţi erau de chinezoaică. Nu i se putea ghici vârsta: ar fi futut avea la fel de bine treizeci de ani ca şi cincizeci. Pielea era extrem de întinsă, foarte luminoasă, aproape transparentă.

Subjugat, Malko se înclină în faţa mâinii lungi cu unghii ascuţite, lăcuite cu un roşu atât de închis, că păreau negre.

— Sirima Stanford, presupun, întrebă el.

Ea înclină graţios din cap.

— Da.

Doamna Stanford se aşeză în faţa lui, încrucişându-şi

[13] Rochie chinezească (n.a.).

picioarele şi făcând mătasea să foşnească. Privită de aproape, anumite detalii dovedeau că se apropia bine de patruzeci: fâşiile argintii strecurate printre şuviţele negre, două riduri uşoare în jurul gurii, pielea uşor încreţită de pe mâini şi în special profunzimea tristă a ochilor care îl priveau pe Malko. Dar chiar şi aşa, doamna Stanford se putea lua la întrecere oricând cu orice femeie cinstită sau mai puţin cinstită.

Cu mâinile aşezate pe genunchi, îl aşteptă pe Malko să vorbească.

Pentru a sparge gheaţa, el spuse o banalitate:

— Tocmai vă admiram colecţiile, aveţi aici nişte minunăţii…

Doamna Stanford suspină:

— Jim… soţul meu avea o pasiune pentru antichităţi. Le-a adunat timp de douăzeci de ani. Anumite piese sunt de negăsit acum. Acest Buddha din Locburi, de exemplu, este un unicat în lume…

Malko îşi manifestă uimirea:

— De ce spuneţi că soţul dumneavoastră «avea» o pasiune… Credeţi că nu mai e în viaţă?

Ochii negri şi impenetrabili se deschiseră puţin mai mult.

— Evident! Altfel unde ar fi? Mi-ar fi dat de ştire. S-a făcut o săptămână de când a dispărut.

— Şi dacă a fost răpit?

Sprâncenele se ridicară, uşor ironice.

— Răpit? De cine?

Malko o privi pe doamna Stanford, ca să-şi dea seama dacă îşi bătea joc de el şi remarcă:

— Aveţi cunoştinţă de faptul că Jim, pe care l-am cunoscut în SUA, a fost unul dintre cei mai buni agenţi ai OSS şi că a colaborat activ cu CIA.

Mâna fină şi lungă a doamnei Stanford mătură un fir de praf invizibil de pe rochie.

— Desigur, dar asta a fost de mult… Jim ducea acum o viaţă foarte liniştită, împărţindu-şi timpul între colecţiile lui, magazin şi vizitele la fabricile de mătase din cartier.

Ca şi când această aducere aminte ar fi tulburat-o, doamna Stanford luă o ţigară pe care o puse într-un ţigaret

de abanos şi se aplecă spre Malko. Acesta scosese deja bricheta.

— Doriţi o ţigară Benson? Jim nu fuma decât din acestea. Nu sunt o gazdă prea bună, continuă ea pe un ton mai vioi, după un drum atât de lung, nu doriţi ceva de băut? Whisky, ceai, namana[14]? Este o băutură thailandeză.

Malko era mult prea bine crescut ca să ceară votcă şi atunci optă la întâmplare pentru namana. Doamna Stanford chemă servitoarea, care apăru în cadrul uşii, înclinându-se până la pământ. Stăpâna îi spuse o frază scurtă, apoi continuă:

— Ce vă face să credeţi că soţul meu trăieşte, prinţe şi de ce sunteţi atât de interesat de dispariţia lui?

Apăsase intenţionat pe titlul nobiliar… Malko îi mulţumi din ochi, dar consideră că e bine să spună lucrurilor pe nume.

— Doamnă Stanford, fac parte din CIA şi am venit special la Bangkok pentru a elucida misterul dispariţiei sale.

Accentuase cuvântul „special”. Continuă:

— Atâta timp cât nu voi avea dovada că este mort, îl voi crede în viaţă şi în plus Jim era prietenul meu. A fost un motiv suplimentar pentru a accepta o asemenea… însărcinare.

Ea clătină din cap.

— Este o sarcină dificilă, aproape imposibilă. Nu ne aflăm într-o lume civilizată ca în SUA. Este posibil să nu dăm niciodată de urma soţului meu, în cazul în care e mort…

În continuare, folosea acelaşi ton egal. Malko îi cercetă chipul: nu se putea zări nici cea mai mică urmă de emoţie în spatele acelei frumuseţi rigide. Ochii negri fixau un punct în depărtare.

— Povestiţi-mi cum a dispărut, îi sugeră Malko.

Ea făcu un gest de neputinţă:

— Nu ştiu mai mult decât am spus poliţiei. Jim a plecat de acasă cu maşina lui personală, o Toyota, marţea trecută cam pe la nouă dimineaţa. Trebuia să treacă pe la nişte fabricanţi de lângă noi, la Bankrua, apoi mi-a spus că se va

[14] Un soi de suc de portocale, foarte răcoritor (n.a.).

duce la cimitirul de pe râul Kwai şi că va fi înapoi spre seară. Se pare că dorea să cumpere un mic basorelief de la Kanchanaburi.

După un moment de tăcere, adăugă:

— Nu l-am mai văzut de atunci…

Vocea i se frânsese imperceptibil. Femeia dură ca oţelul avea un punct sensibil.

— Bine dar nu v-a îngrozit această dispariţie? Este ceva teribil.

De această dată gura senzuală surâse aproape ironic.

— Am trăit trei luni în junglă la Chieng-Mai, în 1945, urmărită de japonezi. Acolo l-am cunoscut pe Jim şi ne-am decis să ne căsătorim. Ştiu că numai mort nu s-ar întoarce.

Avea deci mai mult de patruzeci de ani. Malko se pregătea să răspundă, dar surpriza îl lăsă cu gura căscată: tocmai intrase servitoarea, cu o tavă în mână, dar în loc să înainteze normal, se târa pe genunchi, într-o mişcare legănată. Când ajunse în faţa Sirimei Stanford, se înclină atingând pământul, puse tava pe masă şi plecă la fel cum venise. Malko nu se putu împiedica să remarce:

— Face asta în cinstea mea?

În ochii gazdei licări veselia:

— Pao e la mine de cincisprezece ani. Serveşte încă după moda veche. Din nefericire, americanii şi-au răsfăţat servitorii.

Amuzant. Probabil că Securitatea socială trebuia considerată drept o organizaţie subversivă.

Sirima Stanford luă un pahar şi Malko o imită. Înghiţind băutura foarte rece, Malko reflecta. Avea impresia că femeia nu-i spunea tot ce ştia.

— Aveţi idee cine sunt cei care l-au răpit pe soţul dumneavoastră?

— Nici una.

Vorbele ieşiseră ca din puşcă.

Malko continuă cu încăpăţânare.

— A dus o viaţă periculoasă. Ar putea fi o răzbunare?

— Credeam că toţi duşmanii lui au murit, spuse doamna Stanford uşor. De ani de zile ducea o viaţă liniştită. Nu, nu cred că e vorba de asta.

Ceva în atitudinea Sirimei Stanford îl tulbura pe Malko. Faimoasa impasibilitate orientală mergea parcă prea departe. A^ea momente când simţea că gazda nu era în largul ei, ca şi când şi-ar fi dorit ca el să nu fi venit. Cu toate acestea, ca prieten al lui Jim, era acolo pentru a-l ajuta.

În timp ce era cufundat în gânduri, un papagal enorm, alb cu roşu, apăru în cameră, zbură în jurul lui Malko şi se aşeză pe canapeaua doamnei Stanford.

— Iată-l pe Jimmy, cel mai bun prieten al lui Jim. În fiecare seară zbura pe deasupra lui în grădină. De când a dispărut, aproape că nu mai mănâncă. Mi-e teamă să nu moară.

Părea că îi păsa mai mult de papagal decât de soţ.

— Nu există nimic în viaţa soţului dumneavoastră care ar fi putut să provoace o dispariţie brutală? Poate vi se pare deplasat, dar totul este posibil. O escapadă, de exemplu?

Doamna Stanford nici măcar nu clipi.

— Nici nu se pune problema, spuse ea pe un ton egal, viaţa lui Jim nu avea istorie şi nici mistere, v-am mai spus. Se apropia de cincizeci de ani, aşa că vedeţi…

Malko fu cât pe ce să spună „tocmai de aceea”, dar n-ar fi fost înţelept.

— Cred că Jim e mort, conchise doamna Stanford. Este teribil, dar realitatea trebuie privită în faţă. S-ar putea să nu-i mai găsim niciodată corpul.

Malko ridică privirea: ochii migdalaţi căutau spre cei aurii cu o expresie nedefinită. Ceva în atitudinea gazdei sale se schimbase, fără ca ea să fi făcut cea mai mică mişcare. Un abandon imperceptibil îi destindea trupul. Linia coapselor mulate de chong-seam păru să freamăte, restul rămânând nemişcat. Papagalul zbură greoi spre capătul camerei şi rămase nemişcat.

Atmosfera din încăperea cufundată în tăcere păru să se încarce cu electricitate. Dintr-o dată, Malko fu sigur că femeia minţea, fiind gata să facă orice pentru a-şi abate mintea de la motivul venirii lui. Se oferea într-un mod inteligent, cu o rezervă infinită, dar se oferea totuşi, fără vreun motiv aparent. După câteva momente de tensiune mute, ea se ridică graţioasă, săgetându-l cu privirea ochilor

negri pe Malko.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, prinţe, dar trebuie să mă ocup de afacerile soţului meu. Daţi-mi de ştire dacă aflaţi ceva.

Întâlnirea se terminase. Malko strânse mâna frumoasei gazde, remarcând micimea coapselor, cu osatura reliefată prin mătase. Întreg corpul emana un parfum discret. Se întreba ce ar fi putut-o face să vibreze pe o asemenea femeie.

Ca prin minune, servitoarea reapăru. Malko traversă holul de marmură şi ieşi pe peluză, încercând un sentiment de tulburare. De la fereastra salonului lambrisat, doamna Stanford îl privi plecând şi închise grilajul în urma lui.

Mercedesul era tot acolo, dar fără Thepin. Malko împinse mica barieră de lemn pe unde o văzuse dispărând şi intră într-un soi de grădină. O luă pe o cărare şerpuind printre arbuştii tropicali şi la capătul ei o văzu pe Thepin, aşezată pe o bancă de lemn, cu spatele la el, în faţa unui copac înalt, încărcat de liane.

Ajunse cu paşi uşori în spatele ei şi rămase interzis. În scobitura trunchiului din care ţâşneau nenumărate rădăcini se afla un mic altar din lemn. Nişte fructe stranii atârnau de crengi: bucăţi de lemn sculptate în formă de sex, pictate în roşu, de la mărimea unei bazooka până la cea a unei banane! Toate arătau la fel, cu lux de amănunte, anatomia exactă a falusurilor.

Altele ieşeau din pământ, plantate chiar în solul afânat. Unul, enorm, era pus pe un cărucior.

Erau zeci, unele cu contururile estompate de muson, altele noi, nouţe. Incredibil.

Thepin se întoarse. Chipul îi era grav ca de obicei, dar o lucire de amuzament îi sclipi în privire, la vederea expresiei lui Malko.

— Să nu înţelegeţi greşit, spuse ea, suntem într-un templu.

Uşor perplex, Malko întrebă:

— Un templu ridicat în cinstea cărei divinităţi?

În Austria asemenea lucruri nu erau arătate tinerelor fete, cu atât mai puţin în public.

— Oamenii vin aici pentru a obţine fecunditatea sau potenţa, explică Thepin. Se roagă şi dacă obţin un rezultat, cioplesc un ex-voto, pe care îl aduc aici.

Un adevărat Sfântul Cristofor.

Tânăra thailandeză îi prinse privirea aurie şi roşi deodată:

— Aţi stat destul de mult, spuse ea repede.

— Ca să aveţi timp să vă rugaţi…

— Nu am ce dorinţă să-mi pun, zise ea sec.

Fără alte comentarii, se întoarseră la Mercedes.

— Aş vrea să mă duc la hotel să mă odihnesc puţin, sugeră Malko. Am nevoie de timp pentru a reflecta.

Tânăra îl conduse la Erawan. Înainte de a se despărţi, îi propuse:

— N-aţi vrea să veniţi după aceea la mine să bem ceva? Am să trimit şoferul după dumneavoastră ca să nu luaţi un taxi.

Malko acceptă cu plăcere. O privi plecând şi făcu semn imediat unui taxi:

— Ploenchitr Road 126, îi ceru şoferului.

Era după cinematograful Siam, la cinci sute de metri, dar n-avea chef să meargă pe jos. Colonelul White îi aranjase o întrevedere cu omologul lui din Securitatea thailandeză, colonelul Makassar.

Taxiul îl lăsă în faţa unei clădiri moderne, înconjurate de case vechi din lemn. Din exterior lăsa impresia unei administraţii oarecare, dar holul viermuia literalmente de poliţişti în uniformă, cu caschete americane, toţi la fel de filiformi, cu pistoale Colt care păreau mult prea mari pentru ei. De îndată ce Malko pronunţă numele colonelului Makassar, chipurile se destinseră. Un planton telefonă şi îi făcu semn lui Malko să îl urmeze de-a lungul unui coridor murdar. Toate uşile erau închise şi nu purtau nici o plăcuţă.

Ghidul lui Malko bătu la o uşă, se dădu la o parte ca să-l lase să treacă, apoi o închise în urma lui. Încăperea era minusculă, cu o groază de dosare într-un colţ şi cu un aparat de aer condiţionat Carrier vechi, care făcea un zgomot infernal şi care era încastrat de bine de rău în unica fereastră.

Colonelul Makassar se ridică şi îi întinse mâna lui Malko

peste birou, o mână moale ca o meduză. Era un bărbat mic şi rotofei, cu un cap straniu pentru un thailandez. Ţeasta rasă ca a unui bonz, urechi mari şi clăpăuge, o gură largă şi hotărâtă şi ochi negri cu sprâncene stufoase. Cămaşa îi era pătată de transpiraţie la subsuori, iar pantalonii şifonaţi acopereau parţial nişte mocasini scâlciaţi.

Îl privea pe Malko insistent, ca şi când ar fi vrut să-i fotografieze chipul, ceea ce probabil fusese făcut deja, în cazul în care serviciile funcţionau bine.

Malko se aşează pe un scaun de lemn care servise probabil multor interogatorii.

— Colonelul White mi-a explicat scopul vizitei dumneavoastră la Bangkok, spuse colonelul Makassar într-o engleză perfectă. Bun venit în ţara noastră. Se înţelege că misiunea pe care v-a încredinţat-o guvernul dumneavoastră nu poate fi o muncă de informaţii oficiale. Nu se pune problema ca un agent străin să opereze pe teritoriul thailandez.

— Nu se pune problema, sublinie Malko.

Air America şi Design Thai nu desfăşurau decât activităţi absolut normale, precum lupta de gherilă, bombardamentul uşor şi asasinatul politic. Începută sub asemenea auspicii, conversaţia nu putea fi decât fructuoasă.

— Domnule colonel, spuse Malko, bănuiesc că serviciile dumneavoastră s-au ocupat deja de dispariţia lui Jim Stanford.

Colonelul Makassar ridică ochii la cer:

— Din păcate nu, domnule, nu este o afacere de resortul meu, dar poliţia de stat a urmărit cazul. Fără rezultat, însă. Mi-a fost transmis dosarul, la cererea colonelului White. De altfel, dacă doriţi îl puteţi consulta.

Îi întinse lui Malko un plic subţire roz. Malko îl deschise cu inima cât un purice şi se opri: cele cinci foi erau dactilografiate în thailandeză. Ridică ochii spre colonel. Acesta îl privi cu curaj.

— Se înţelege, sublinie el, că poliţia thailandeză a depus toate eforturile pentru a-l găsi pe domnul Stanford, un cetăţean stimat al Bangkok-ului, la fel cum ar fi făcut pentru orice conaţional.

— Normal, zise şi Malko.

— Dar nu am găsit nici o urmă, conchise colonelul Makassar şi este regretabil.

Malko replică prompt.

— Sunteţi de părere deci că e mort.

Colonelul Makassar clătină îndurerat din cap.

— Nu putem încă afirma acest lucru, dar este foarte probabil. În această ţară există încă prea multă violenţă.

— Care ar putea fi motivul pentru care ar fi putut fi ucis Jim Stanford?

Thailandezul făcu un gest vag:

— În fiecare zi au loc crime pe care le deplângem. Poate că au vrut să-l jefuiască, Jim Stanford era un om bogat.

— Cu toate acestea presupun că nu se plimba cu un seif în spate. Iar în acest caz, zise Malko perfid, de ce au ascuns cadavrul?

— Evident, e vorba de cadavru… zise gânditor colonelul, ca şi când abia atunci şi-ar fi dat seama.

Era extrem de candid pentru un şef al Securităţii interne şi externe a teritoriului.

— Ancheta asupra dispariţiei lui Jim Stanford a fost închisă? Întrebă el pentru a fi cu conştiinţa împăcată.

Makassar ridică indignat din sprâncene.

— Desigur că nu. Dosarul nu va fi închis decât după găsirea corpului. Aceasta este regula.

Nu spunea însă ce avea de gând să facă pentru a-l găsi, probabil nu era de competenţa lui.

Cei doi se priviră un moment fără să schiţeze un gest. Tăcerea era tulburată doar de torsul aparatului de aer condiţionat. Thailandezul părea din ce în ce mai angelic. Suspină, adresându-se lui Malko.

— Aş vrea să vă pot ajuta, dragă domnule, pentru prietenia care leagă ţările noastre…

Malko făcu o ultimă tentativă.

— Cunoaşteţi faptul că Jim Stanford a avut o activitate importantă în domeniul dumneavoastră, colonele; nu credeţi că anumite elemente erau interesate să se răzbune pe el?

Colonelul căscă nişte ochi nevinovaţi, care ar fi făcut şi

un miel să pară plin de păcate.

— Ţara este liniştită, zise el, foarte, foarte calm. Perioada aceea a trecut de mult. Dacă ar fi fost elemente străine sau trădători amestecaţi, am fi ştiut-o. Vă pot spune că ţinem situaţia sub control.

La o Olimpiadă a minciunii, colonelul Devin Makassar ar fi înhăţat toate medaliile de aur.

Malko se ridică surâzând larg, nevrând să se lase mai prejos.

— Domnule colonel, vă mulţumesc pentru colaborarea atât de eficace...

Thailandezul nici nu clipi şi îi întinse mâna ca între gentlemani. Ocoli biroul pentru a-şi conduce vizitatorul. Cu cămaşa veche şi pantalonul boţit, avea un aer complet indiferent. Creştetul îi ajungea până la umărul lui Malko. Îl conduse pe acesta pe culoarul lung până în hol şi se despărţi de el cu o mică plecăciune.

Băcanul chinez, a cărui prăvălie se învecina cu imobilul Securităţii, întoarse repede privirea când Malko trecu prin faţa lui. La urma urmei, poate că Makassar nu era atât de inofensiv pe cât părea. Malko era furios. De la sosirea lui la Bangkok, parcă se lovea de un zid din cauciuc, făcându-l să se întrebe dacă Jim Stanford existase cu adevărat. Soţia lui îl credea mort, la fel şi colonelul White. Poliţiei thailandeze părea să nu-i pese deloc de dispariţia sa.

Trotuarul inegal îi reţinu atenţia lui Malko. Se afla în faţa hotelului Siam International, în formă de pagodă inegală, având chiar în faţă imensul cinematograf Rex.

Rula un film indian dublat în thailandeză şi fu tentat să intre pentru a găsi puţină răcoare. Brusc îi veni o idee. Chemă un taxi şi în zece secunde se îndrepta spre Suriwong Road.

*

* *

Magazinul lui Jim Stanford era mic dar luxos. Retras de la trotuar, ocupa un imobil cu un etaj. Peste tot erau numai suluri de mătase, femei elegante, multe dintre ele străine. Malko întrebă o vânzătoare unde se afla direcţia şi fu condus la primul etaj, prin spatele magazinului.

O tânără blondă, cu un chip agreabil, buze groase şi ochi albaştri surâzători, era aşezată la o masă de sticlă. Malko se prezentă drept un funcţionar de la consulat anchetând dispariţia unui rezident american şi explică scopul vizitei. Imediat, chipul fetei se crispă:

— E îngrozitor, murmură ea, toţi ţineam atât de mult la el. Ce i s-a întâmplat?

— Asta aş dori şi eu să aflu, zise Malko.

Începu să-i pună întrebări. Foarte repede, interlocutoarea lui începu să pălăvrăgească fără reţinere. Venise din Noua Zeelandă cu şase luni înainte.

— Mai sunt şi alte persoane care lucrează aici, în afara celor care sunt jos? Întrebă el.

— Nu, nu cred. De ce?

— Hm, doar aşa, zise Malko. Nu aţi remarcat nimic special în viaţa lui Jiry Stanford, ceva care ne-ar putea conduce către o pistă?

Ea clătină din cap:

— Aş vrea să vă ajut dar nu văd cum. Venea aici în fiecare dimineaţă; după masă mergea la masaj şi se întorcea să se ocupe de calcule, sau se ducea pe la fabricanţi.

O luminiţă se aprinse în mintea lui Malko. Încă o trăsătură necunoscută a lui Jim: mergea la masaj. Ceea ce auzise despre masajul thailandez nu avea nici o legătură cu terapeutica.

— Ştiţi unde mergea la masaj? Întrebă el prudent.

Ea se încruntă şi spuse ezitând:

— Cred că la Takara Onsen…

— Mulţumesc.

Se ridică. Tânăra părea fascinată de ochii lui aurii. Simţea că fata se plictisea. Ce păcat că nu avea timp să-i facă curte, înainte de a pleca din Bangkok, avea să o invite probabil la cină. Ca şi când i-ar fi citit gândurile, neo-zeelandeza îi întinse o carte de vizită pe care scrisese grăbit numele şi numărul de telefon.

— Dacă mai doriţi să-mi puneţi şi alte întrebări, explică ea, coborând privirea. Mi-aş dori foarte mult ca domnul Stanford să fie găsit.

— Desigur...

Cu toate că era rotunjoară, degaja un soi de senzualitate primitivă şi curată. Ochii ei spuneau că era gata să-l ajute şi mai mult pe Malko, chiar plătind în natură.

Puse cartea de vizită în buzunar şi coborî scările urmărit de privirea fetei, ale cărei buze groase se întredeschiseră într-un surâs visător. O adevărată fiară. Malko nu avu timp să se plimbe prin faţa vitrinelor negustorilor de mătase de pe Suriwong. Se apropia ora întâlnirii cu Thepin. Un taxi îi stoarse zece bahts pentru a-l conduce la Erawan. Şoferul. Thailandez trimis de fată îl aştepta în hol. Portarul i-l arătă pe Malko. Acesta decise să amâne şedinţa de masaj pentru mai târziu. În plus, nici nu ştia unde se afla Takara Onsen. Se instală pe bancheta din spate a Mercedesului şi se destinse.

*

* *

Traversară aproape tot oraşul, de-a lungul unor bulevarde interminabile cu nume extrem de încâlcite... O trecere de cale ferată se intersectă cu Pahom Yotnin Road şi fură nevoiţi să aştepte zece minute, trecea unui convoi cu mărfuri. După ce trecură pe lângă clădirile ECAFE, ajunseră în cartierul rezidenţial de nord. Şoferul coti pe o alee şi opri în faţa unei porţi de lemn. Mulată într-un pantalon de lastex şi o bluză de nailon transparentă, Thepin îl aştepta. Nu mai semăna cu o adolescentă.

— Bună ziua, zise ea. Dejunul ne aşteaptă.

Cu toate acestea, atunci când vorbea peltic, nu părea mai mare de paisprezece ani. Malko o urmă într-o casă aproape la fel de frumoasă ca cea a lui Jim Stanford: toată din lemn, plină de statuete şi de siluete ale lui Buddha. Masa era pusă într-o mică sufragerie de lângă living-room.

— V-am pregătit un adevărat dejun thailandez, spuse Thepin. După ce băură repede un namana, se aşezară la masă. După obiceiul thailandez, toate felurile erau servite odată, în afară de supă, care venea la urmă.

Malko se servi cu peşte tăiat în cuburi şi asezonat cu un sos foarte picant, descoperind cu această ocazie că thailandezii nu se foloseau de cuţit, ci doar de furculiţă şi de

lingură.

Ceaiul, servit în ceşti minuscule, era fierbinte şi foarte tare. Thepin îl bea ca pe laptele rece. Îi întinse lui Malko un mic bol: supă.

Gustul era delicios, foarte fin şi onctuos şi el o aprecie cu voce tare.

— Mai mult de patruzeci de ierburi diferite intră în compoziţia acestei supe, explică Thepin. Nici măcar eu nu ştiu să o prepar, iar bucătăresei îi ia zile întregi. Malko clătină din cap. Simţi sub limbă un corp străin şi muşcă din el înainte de a-l înghiţi.

În secunda următoare fu cuprins de disperare. Lacrimi uriaşe îi ţâşniră din ochi. Apucă pe pipăite ceaşca cu ceai, o goli dintr-o înghiţitură, arzându-se şi mai tare şi pentru prima oară în viaţă îşi permise să înjure grosolan în prezenţa unei doamne. Noroc că o făcuse în germană….

Avea impresia că înghiţise fontă topită. Lucrul acela diabolic cobora pe esofag, lăsând în urmă o arsură ca de foc.

Sufocată de râs, Thepin chemă servitoarea, care se întoarse în fugă cu o carafă mare cu apă. Malko se repezi la ea, udându-şi cămaşa. Puţin mai liniştit, dar încă gâfâind, reuşi să întrebe:

— Încercaţi des să vă otrăviţi musafirii?

— Nu era decât un mic ardei iute! zise tânăra indignată. Poftim, priviţi.

Culese unul asemănător din bolul ei şi îl ronţăi liniştită fără măcar să roşească. Dezgustat, Malko goli încă o carafă cu apă, jurându-şi să nu se hrănească decât cu conserve. Începea să-l înţeleagă pe colonelul White.

Nici măcar jeleul din pulpă de nucă de cocos nu-i calmă arsura. Se ridicară de la masă şi se instalară în salon.

Thepin aduse lângă ei un mic bar rulant.

— Priviţi, îi spuse ea lui Malko. Am un chink-chok beţiv.

Ridică uşor o sticlă de whisky J & B şi Malko văzu o mică şopârlă încolăcită pe sticlă. Nici măcar nu mişca.

— Trăieşte în bar de trei luni, explică tânăra, hrănindu-se doar cu picăturile care cad din sticle. E beat toată ziua.

Micul chink-chok părea cufundat într-o beatitudine totală.

Malko îl mângâie pe vârful cozii, dar nici măcar nu deschise ochii. Dormea ca după beţie.

Ca să-şi revină, se servi cu un namana mare. Întinsă pe divan, Thepin îl observă cu coada ochiului.

— Sunteţi foarte drăguţ, murmură ea.

Când era emoţionată era îngrozitor de peltică.

— De ce?

— Pentru că sunteţi un om bun şi aveţi nişte ochi extraordinari, cum n-am mai văzut. N-aş vrea să păţiţi ceva.

Malko tresări.

— De ce credeţi că mi s-ar putea întâmpla ceva?

— Meseria pe care o aveţi nu e o distracţie, nu-i aşa? Spuse ea cu simplitate, iar Bangkok-ul este un oraş periculos.

Se juca distrată cu briliantul enorm. Deodată, se aplecă spre Malko şi şopti:

— Sărutaţi-mă.

Fără să mai aştepte un răspuns se aplecă spre el, neîndemânatică dar destul de năvalnică. Îşi apropie trupul de al lui şi pantalonul se lipi de stofa costumului, dar ea se desprinse brusc, spunând:

— Sunt nebună.

Sări în picioare şi îşi aranjă părul. Chipul neted era din nou rece.

Malko se ridică şi el. Thepin era amuzantă, dar nu venise la Bangkok ca să facă ghiduşii cu o ucenică în ale spionajului, miliardară şi virgină pe deasupra.

— Am nevoie de o informaţie, spuse el. Ştiţi unde se află salonul de masaj Takara Onsen?

Chipul fetei îngheţă, ca şi când ar fi fost stropit cu zăpadă carbonică. Cu buzele strânse şi bărbia sfidătoare, spuse cu un dispreţ ucigător:

— Nu v-aţi pierdut timpul. Întrebaţi la hotel, acolo se ştie cu siguranţă. Mă doare puţin capul, am să-i spun şoferului să vă conducă.

Fără măcar să-şi ia rămas bun, ea se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră.

Înainte de a realiza ce se întâmplase, Malko se trezi în Mercedes în drum spre hotel, având vaga impresie că

Thepin era pe cale să se îndrăgostească de el.

Numai asta mai lipsea.

Portarul de la Erawan fu încântat să-l poată ajuta pe Malko, nu înainte de a-i propune vizionarea unor casete porcoase şi cinci fetiţe aproape virgine.

Malko era la curent cu faptul că Bangkok-ul era plin de institute de masaj care nu erau decât nişte case de rendez-vous, dar nu ştia dacă acolo se făcea *într-adevăr* masaj.

— Takara Onsen e la doi paşi, prima intrare la dreapta după clădirea Companiei BOAC, pe Ratchadamari. Nu plătiţi mai mult de o sută de bahts, decât în cazul în care doriţi un masaj special, adăugă el, făcându-i cu ochiul.

Malko îi mulţumi şi ieşi în căldura sufocantă de afară.

Capitolul V.

În momentul în care Malko ieşi din Erawan, un thailandez oprit în faţa unui negustor de supă chinezească înghiţi precipitat conţinutul bolului, plăti un baht şi se luă după el. Îmbrăcat cu o cămaşă albă, un pantalon de tergal, în picioarele goale şi cu ochelari negri, semăna cu unul dintre funcţionarii care aşteptau puţin mai încolo autobuzul, în faţa hipodromului.

Cu toate acestea, Sa-Mai era unul dintre cei mai periculoşi ucigaşi din Bangkok, apreciat în mod special pentru că nu avea fişă la poliţie deoarece nu fusese niciodată prins.

Debutase în domeniu aproape din întâmplare, asasinând o mică prostituată de pe Yawarat Road care îşi bătuse joc de tenul lui prea închis la culoare. Chiar şi în Thailanda există rasism. Sa-Mai o spintecase cu pumnalul triunghiular pe care îl confecţionase dintr-un arc de camion. Avea nişte mâini foarte pricepute.

Urletele fetei în agonie treziseră în el o plăcere vagă şi sentimentul că poseda nişte capacităţi pe care alţii nu le aveau. Până atunci dusese o existenţă ştearsă, nedepăşind stadiul şterpelitului şi al încăierării. Luat de val, înfipsese lent lama în pântecele micuţei târfe, puţin mai sus de ombilic, până când îi ieşiseră ochii definitiv din cap.

De atunci, de câte ori făcea dragoste, se gândea cu plăcere la acel moment şi plăcerea i se înzecea. Sa-Mai nu-şi dădea seama că era sadic.

Devenise ucigaş profesionist din interes. Lui Sa-Mai îi plăceau fetele, dar nu era prea frumos la vedere, cu tenul măsliniu şi cu doi dinţi lipsă în faţă. Hotărâse atunci că singurul mod de a cuceri micuţele thailandeze dezgheţate care se plimbau braţ la braţ pe New Road, cu fesele mulate în pantaloni de lastex cu două numere mai mici, era să-şi cumpere o motocicletă Suzuki.

Găsise una de ocazie la zece mii de bahts, sumă fabuloasă pentru el, care nu avusese niciodată o bancnotă

de o sută de bahts. Primul contract îi adusese două mii, pe care îi plătise imediat. Negustorul îi promisese că dacă aduce încă trei mii, putea lua motocicleta, urmând să plătească restul mai târziu. Sa-Mai nu trăia decât pentru acel moment, care avea să-l scoată din anonimatul în care zăceau ceilalţi golani fără motocicletă.

Cu toate că îi era în permanenţă foame, făcea economie şi la mâncare: de abia îşi permitea o supă cu scorţişoară şi tăiţei chinezeşti, de trei ori pe zi.

Spatele bărbatului pe care nu-l scăpa din ochi în mulţime, aflat la douăzeci de metri în faţă, reprezenta acei trei mii de bahts, bani pe care era sigur că avea să-i câştige uşor, deoarece specialitatea lui era înjunghierea pe la spate cu o singură mână. În fiecare dimineaţă ascuţea timp de o jumătate de oră cele două tăişuri ale pumnalului, punându-l apoi cu grijă în etui-ul fixat pe piciorul drept, chiar sub genunchi.

*

* *

Malko traversă pe verde şi intră în pasajul din dreapta clădirii Companiei BOAC. Liniştit, Sa-Mai se amestecă în mulţime în spatele lui.

Umerii săi anormal de laţi îi depăşeau pe cei ai majorităţii thailandezilor. Era un ţăran din est, care trudise din greu în orezărie, înainte de a veni la Bangkok pe jos.

*

* *

O pancartă enormă cu litere roşii pe fond negru anunţa: Takara Onsen, masaje. Băi turceşti. Intrarea la „masaje” era înghesuită între un anticariat şi un magazin de suveniruri. Malko împinse uşa de sticlă şi intră într-un hol pardosit cu dale, asemănător cu cel de la băi. O thailandeză în kimono, foarte machiată, era aşezată la un birou deasupra căruia exista o pancartă în thailandeză, chineză şi engleză, pe care erau scrise preţurile. Îi surâse comercial lui Malko şi îi întinse o broşură.

— *Wilt you choose, sir*[15]*?*

Pe fiecare pagină erau o fotografie a unei fete şi un

[15] Vreţi să alegeţi, domnule? (n.a).

număr, însoţit de o frază scurtă, destul de evocatoare, în engleză: *My name is Lily: after you try me, you never forget...* sau *I am young and alone. Why don't you come*[16]*?*

Terapia prin masaj deschidea orizonturi nebănuite... Casiera îl aştepta răbdătoare. Malko îi întinse broşura şi puse pe tejghea o hârtie de o sută de bahts.

— Aş dori-o pe fata care îi face de obicei masaj prietenului meu Jim Stanford, ceru el. Mi-a lăudat-o...

Expresia fetei nu se schimbă. Luă bancnota cu viteza unui furnicar care înghite o insectă şi anunţă:

— *Miss Petty, number 22.*

Imediat, un thailandez mărunţel apăru de după o uşă întredeschisă şi îi făcu semn lui Malko să îl urmeze pe un culoar care mirosea a aburi şi a apă de colonie. Se opri în faţa unei uşi întredeschise şi aproape că îl împinse pe Malko înăuntru.

O tânără thailandeză, subţirică, minionă, cu ochelari de baga, stătea în picioare între o cadă de baie şi o masă de masaj. Purta cizme negre de plastic până la genunchi, o minijupă albă şi un soi de kimono strâns în talie cu o centură, decoltat îndeajuns pentru a se putea observa că nu purta sutien.

Îl primi pe Malko cu obişnuitul salut thailandez, înaintă un pas şi începu să-i descheie cămaşa, cu o mişcare foarte abilă. În câteva secunde, Malko rămase în slip. Hotărâtă, thailandeza îl scoase şi pe acesta, cu aceeaşi indiferenţă pe chip, încât el nu avu timp nici măcar să roşească. Îi făcu semn să intre în cada umplută cu o apă albăstruie, parfumată şi caldă. Malko se întinse pe spate. Fără să-l lase să respire, thailandeza îl săpuni cu un burete mare, aşa cum ar fi frecat un cal cu un şomoiog de paie. Privind fără ţintă, nu ocoli nici un locşor, insistând pe pântece. Destins, Malko urmărea sfârcurile care începeau să se zărească prin kimono. Maseuza rămânea în continuare indiferentă. Nu scosese încă nici un cuvânt.

Aruncă apoi buretele şi luă un prosop mare, făcându-i semn lui Malko să iasă din cadă. Îl şterse la fel de minuţios,

[16] Numele meu este Lily: după ce aţi făcut-o cu mine, nu mă uitaţi niciodată... Sunt tânără si singură. De ce nu veniţi? (n.a.).

fără să scape nici un centimetru de piele umedă şi Malko se trezi din nou gol puşcă în mijlocul camerei.

Serioasă în continuare, fata îl luă de braţ şi îl invită să se întindă cu faţa în jos pe masa capitonată. Malko îşi afundă faţa într-un prosop cald. În secunda următoare scoase un urlet: avusese impresia că îi cade tavanul în cap.

Miss Petty îi frământa muşchii din toate puterile, dându-i lovituri rapide cu latul mâinii. După forţa loviturilor părea că are centura neagră la karate. Câtă voluptate…

Încercă să se ridice, dar o lovitură în ceafă îl făcu groggy, lipindu-l de masă. O fracţiune de secundă îi trecu prin cap că putea fi o capcană şi că fata încerca să-l ucidă pur şi simplu, atât de tare îl durea corpul. După călătoria în Caraibe se ferea de băile de abur şi de pretinsele destinderi în compania creaturilor de vis.

Ea însă renunţă la lovituri, ciupindu-i muşchii unul câte unul, cu degete dure ca oţelul, îl trase pe la încheieturi aproape să-l dezmembreze, întinse oscior după oscior, apoi îi masă extrem de lent ceafa. În sfârşit o senzaţie agreabilă. Fata stătea peste el, atingându-i faţa cu coapsa. Malko încercă să-i vorbească:

— Îl cunoaşteţi pe Jim Stanford?

În loc de răspuns, fata îl înfundă cu capul în prosop şi buf! o luă de la capăt. De această dată îi dădea lovituri cadenţate cu palma peste cap. Neputincios, Malko gemu de durere. Pe jumătate terminat, bărbatul deschise ochii. După tot ce îndurase se simţea totuşi destins. Miss Petty nu scosese încă nici un cuvânt până atunci. Proţăpită în faţa lui surâse în sfârşit şi întrebă:

— OK, domnule?

În mod vizibil se pregătea pentru următorul client. Cu toate acestea întrebă într-o engleză stricată:

— Doriţi un masaj special? Vă mai costă o sută de bahts. Pentru firmă, se grăbi ea să adauge…

Zdrobit, Malko scoase din pantalon o hârtie de două sute de bahts.

— Pentru dumneavoastră, spuse el. Vreau un masaj cum îi făceaţi lui Jim Stanford.

Nu avea să ştie niciodată dacă vederea banilor sau

numele lui Stanford o făcură să surâdă deschis:

— Ah! Jim. *Number one!*

Number one este expresia folosită de thailandezii evoluaţi pentru a desemna pe cineva sau ceva care le place.

Imediat însă miss Petty îşi reluă atitudinea profesională: scoase dintr-un dulap două aparate de mărimea unui pachet de ţigări, pe care şi le fixă pe dosul palmelor. Apăsă un buton şi jucăriile scoaseră un sunet ca de titirez.

De această dată îl întinse pe Malko pe spate. Îşi desfăcu centura kimonoului şi se aplecă deasupra lui, mângâindu-i pieptul cu sânii mici şi rotunzi. De îndată ce mâinile îi atinseră pântecul, Malko îşi dădu seama că erau nişte vibromasoare cu baterii. *Made în Japan.*

Vibraţiile îi smulseră rapid un geamăt. Degetele abile se căţărau pe piele, coborând din ce în ce mai jos. Apoi mâna stângă urcă lent, căutând toate punctele sensibile.

Malko scoase un mormăit: mâna dreaptă a lui miss Petty, ajunsă acolo unde trebuia, nu se mai mişca, dar vibraţiile aparatului excitau terminaţiile nervoase cu milioane de înţepături. Nu mai simţise niciodată o senzaţie asemănătoare. Întinse braţele pentru a o trage spre el pe tânăra thailandeză, dar aceasta, cu chipul impasibil, se feri imediat, cu un gest lipsit de delicateţe.

Se gândi la grădina celor o mie de chinuri. Undele de plăcere urcau ca nişte valuri de căldură de-a lungul coloanei vertebrale. Plăcerea veni brusc, mai puternică decât orice simţise până atunci. Întins ca un arc de cerc, strigă, încercând să scape de degetele prelungi, însă thailandeza, expertă în meseria ei, nu-i dădu drumul decât în momentul în care se destinse, gâfâind, cu mâinile înfipte în marginile mesei albe. Când deschise din nou ochii, plafonul imaculat i se păru că irizează ca un curcubeu.

Miss Petty îi surâse cu afectare. Desprinse maşinaţiile diabolice, le aşeză în dulap şi îşi încheie kimonoul. Recreaţia se terminase.

— Îl cunoaşteţi bine pe Jim Stanford? întrebă el cu respiraţia tăiată.

Nelinişţită, miss Petty se încruntă:

— *Not good, sir?*

O asemenea conştiinţă profesională era ceva rar.

Malko o asigură că nu mai cunoscuse o astfel de voluptate, atât de perfectă tehnic, dar nu venise pentru asta. Fata îl privea fără să înţeleagă prea bine ce dorea. Îşi chinuia mintea ce deviaţie sexuală l-ar fi putut stârni.

— Aş vrea să stăm de vorbă, insistă Malko.

Ea clătină din cap.

— *Not here. No time. Much work. To-night, if you want. You come to see me, at The Three Kingdoms*[17]*.*

Era convinsă că, prinzând gustul „masajului”, el dorea să continuie cu plăceri mai sofisticate.

Din explicaţiile care urmară, Malko înţelese că miss Petty era şi dansatoare într-un bar de noapte. Pentru că nu putea altfel să stea de vorbă cu ea, îşi dădură întâlnire seara.

Malko se îmbrăcă, se înclină în faţa lui miss Petty, plăti la casă şi ieşi din salon uşor groggy. Prin câte trebuia să treacă pentru a obţine informaţii….

Sări într-un taxi şi se îndreptă spre Air America.

*

* *

Sa-Mai nu avu timp decât să lase jos cornetul cu creveţii unsuroşi, aruncă pe tejgheaua vânzătorului ambulant doi bahts şi sări la rândul lui într-un taxi. Din fericire, cel al lui Malko oprise la semafor pe Pechburi Road.

Pe palierul de la Air America, Malko se intersectă cu doi tipi în civil, cu capetele rase, de departe soldaţi în infanteria marină. Toată lumea la Bangkok ştia că Air America era de fapt CIA. Operaţiunile mai discrete erau conduse printr-o a doua sucursală, o croitorie numită Design Thai, plină de analişti de frunte ai CIA, un centru de recrutare a agenţilor dubli sau tripli, uneori cvadrupli, gata oricând să-şi ofere serviciile celui ce plătea mai mult.

Ca o surpriză plăcută, înainte de a intra la colonelul White o zări pe Thepin, care încerca să-şi usuce lacul de unghii agitându-şi degetele pe claviatura maşinii de scris.

---

[17] Nu aici. Nu e timp. Multă muncă. Astă seară dacă doriţi. Căutaţi-mă la Three Kingdoms (n.a.).

Îi surâse puţin cam rece, întorcând ostentativ capul. Nu uitase de masaj. Din joacă, Malko se apropie de ea şi îi surâse fermecător.

Chipul fetei se mai descreţi:

— Cum a fost masajul? întrebă ea ironic.

Geloasă ca o mie de tigroaice, ceea ce era culmea.

— M-a decepţionat, spuse Malko prudent, nu punea pic de suflet în ce făcea, dar păstrez o minunată amintire dejunului nostru…

Ea îl privi ca să-şi dea seama dacă vorbea serios. Ochii auri deveniseră mângâietori şi toată rezistenţa ei se topi.

— Dacă mai aveţi nevoie de mine, spuse ea spontan.

— Oricum, mi-ar face o infinită plăcere să îmi întoarceţi vizita, propuse el. Din nefericire astă seară sunt prins, o întâlnire de afaceri.

Se cam temea să o ia cu el la Three Kingdoms. Ar fi fost capabilă să-i scoată ochii lui miss Petty. În faţa expresiei dezolate, se grăbi să adauge:

— Ne-am putea vedea însă mai târziu.

— Pot să ies foarte târziu seara, afirmă Thepin.

Munca de la Air America nu o epuiza.

— Atunci la miezul nopţii, la barul hotelului, asta în cazul în care nu vă temeţi pentru reputaţia dumneavoastră.

Ea îl fulgeră cu privirea şi zise sec:

— Îl anunţ pe colonelul White că aţi venit.

Colonelul White avea ochii înroşiţi de oboseală. În faţa lui erau aşezate una peste alta trei ceşti goale de cafea şi nu se bărbierise.

— N-am dormit de două zile, mormăi el. Necazuri nenorocite, unul dintre oamenii mei a fost încolţit într-o afacere cu opiu. Thailandezii vor să-l împuşte pur şi simplu… O să coste o avere. În plus, m-au anunţat că rezistenţii comunişti din sud au pus pe picioare o afacere cu arme automate. Nimeni nu ştie cum ajung acolo. Începând de luna viitoare, camioanele care transportă bombele pentru baza Sattaheep din golful Siam nu mai au dreptul să circule ziua. Se pare că oamenii flecăresc… Veşti bune, nu-i aşa?

Pentru a se putea aşeza, Malko ridică un vraf de dosare

de pe un fotoliu şi remarcă:

— Credeam că guvernul este profund anticomunist…

White ridică din umeri şi azvârli guma de mestecat într-o scrumieră aflată la doi metri de el.

— Thailandezii nu au simpatii pentru nimeni în mod special, spuse el dezamăgit, sunt mereu gata să-şi schimbe părerile. Emblema lor politică ar putea fi girueta. Pentru moment, ne tolerează, nimic mai mult, dar au început să le-o plătească chinezilor… prigonindu-i şi sfâşiindu-i în public cu elefanţii pe şefii comunişti pe care îi predăm noi. Suntem în Asia, patria logicii în spirală. Nimic nu este atât de simplu sau atât de real pe cât pare. Apropo, l-aţi găsit pe Jim Stanford?

Malko povesti despre demersurile pe care le făcuse şi despre descoperirea cadavrului de pe râul Kwai. Colonelul White clătină din cap.

— Asta nu dovedeşte mare lucru, doar dacă nu a fost martor la uciderea sau răpirea lui Jim Stanford.

— Voi afla poate ceva astă seară, îl anunţă Malko. Am dat de o fată care se pare că l-a cunoscut bine pe Jim Stanford.

— Aş vrea să vă fiu de folos, spuse White în silă, dar nu văd cum. Dacă Jim a fost cu adevărat răpit, este ascuns undeva în junglă. Avem nevoie de mult timp şi de mulţi oameni.

Malko nu mai insistă. În mod vizibil, colonelului nu-i păsa de soarta lui Jim Stanford. Se ridică şi plecă. Pe hol o zări pe Thepin care îşi lustruia în continuare unghiile. Săraca fată bogată.

Ieşind din clădire, o luă puţin pe jos pe Suriwong Road. Se lăsa noaptea. Triciclurile ţâşneau furioase în trafic la fiecare colţ de stradă. Aproape la fiecare pas, se simţeau aromele restaurantelor chinezeşti sau thailandeze, amestecate cu efluviile fetide ale khlong-urilor şi cu izul de putrefacţie al gunoaielor răspândite pretutindeni. Din loc în loc, imobilele ultramoderne alternau cu casele de lemn joase şi întunecate. Ajuns la rondul împodobit cu statuia regelui, intersecţia Bulevardului Rama-IV cu Ratchadamri, Malko făcu semn unui taxi. Nu se simţea în stare să meargă pe jos până la Erawan. Masajul îi tăiase puterile.

Întors la hotel, se dezbrăcă, făcu un duş şi încercă să se destindă. Era mai degrabă deprimat.

În afara cuceririi inimii unei virgine, nu făcuse mare lucru la Bangkok.

*

* *

Yawarat Road dădea în New Road, la doi paşi de râu şi de Oriental, cel mai vechi hotel din Bangkok. Erau cinci sute de cluburi de noapte pe kilometru pătrat, unele mai jalnice decât altele.

Pe o distanţă de cincizeci de metri, în întunericul străzii, Malko fu racolat de douăzeci de ori de prostituate tinere care ieşeau din toate colţurile. Three Kingdoms era la parterul unui imobil modern. Portarul plin de fireturi se înclină până la pământ şi deschise uşa capitonată, prin care ieşi un curent de aer polar. Aerul condiţionat era suveran.

Sala era cufundată în semi obscuritate, doar un proiector albastru lumina orchestra filipineză cocoţată pe o estradă. Undeva în spate, în apropierea barului, fete singure, câte două sau în grupuri, aşteptau.

Malko fu condus la o masă şi începu să studieze meniul. Temându-se de tot ceea ce se servea în asemenea localuri, comandă doar o sticlă de Champale, şampanie californiană. Cel puţin pe asta o desfăceau în faţa lui şi i-ar fi făcut o bună impresie lui miss Petty. După nici cinci minute, o chinezoaică înaltă şi slabă, cu o vârstă incertă, îmbrăcată într-un chong-seam gri, apăru de undeva din întuneric: era *mama-san*[18] a localului.

— Nu vă plictisiţi singur, domnule? Întrebă ea într-o engleză excelentă. Nu doriţi o fată fermecătoare care să vă ţină companie şi să danseze cu dumneavoastră? Avem thailandeze, malaieziene, chinezoaice. Acestea sunt puţin mai scumpe: o sută de bahts pe oră. Toate au o educaţie remarcabilă.

Un eufemism care însemna că nu au decât maladii venerice benigne.

Malko surâse. Totul era în ordine.

— Cred că o cunosc pe una din domnişoarele care

[18] Şefa localului (n.a.).

lucrează aici: miss Petty. A venit?

— Mă duc să mă interesez, răspunse *mama-san*. Cred că nimeni nu a solicitat-o astă seară. V-o trimit imediat.

Sala era încă goală pe trei sferturi, doar câteva cupluri cinau undeva în spate. Malko venise special mai devreme pentru a nu risca: un alt doritor o putea lua pe miss Petty.

Chinezoaica dispăru în întuneric şi peste treizeci de secunde miss Petty apăru în spatele lui Malko, precedată de o undă de parfum. Era transformată: fără ochelari, cu părul lăsat liber pe umeri. Kimonoul sobru fusese înlocuit cu un mini chong-seam verde electrizant, până la jumătatea coapsei, mulându-se perfect pe sânii mici cu care Malko făcuse deja cunoştinţă.

Scoase un strigăt uşor de surpriză la vederea sticlei pe care o desfăcea ospătarul.

Şampanie!

Era inutil să-i explice deosebirea. Cu ochii strălucitori, îşi muiase deja buzele în lichidul spumos. După ce se aşeză, puse cupa pe masă şi spuse gânditoare:

— Sunteţi foarte bogat, domnule.

Malko evită prudent un subiect atât de inflamabil. Miss Petty continuă:

— Clienţii care vin aici nu comandă decât whisky şi mie nu-mi place. Nu sunteţi american?

După un sfert de oră, într-un amestec de engleză cu pidgin, reuşi să-i explice ce era Austria... Pentru Petty, toţi cei cu ochii rotunzi şi cu pielea albă erau americani. După cea de a treia cupă de Champale, thailandeza, foarte euforică se aplecă spre Malko şi îi şopti:

— Nu mă cheamă Petty, ci Sirikit, ca pe regină. Vreţi să-mi spuneţi Sirikit?

Peste o jumătate de oră, sticla de şampanie era goală şi Sirikit complet beată. Voia cu orice preţ să danseze. Modul rezervat în care se comportase la institutul de masaj dispăruse. Sirikit dansa cu Malko de parcă ar fi vrut să facă dragoste chiar pe ringul de dans, dar, din păcate, nu acesta era scopul urmărit de ei întorşi la masă, Malko mai comandă o sticlă de şampanie, îi umplu pupa lui Sirikit şi trecu la atac:

— Îl caut pe Jim Stanford. Îl cunoaşteţi, nu-i aşa?

Sirikit dădu afirmativ din cap.

— *Yes. Number one. I like him very much*[19].

Din frazele întretăiate care urmară, înţelese că Jim Stanford venea în mod constant la masaj, beneficiind de variante mult mai complicate decât cea oferită lui Malko. După douăzeci şi cinci de ani de stat în Asia, avea dreptul să fie mai exigent.

Deodată, Sirikit se întrista:

— Dar de când a cunoscut-o pe târfa de chinezoaică nu mai venea aproape deloc.

Malko ciuli urechea. Era ceva nou. Îi mai turnă puţină şampanie, dar Sirikit nu se mai gândea decât la Jim Stanford.

— Mama-san o să bombăne. N-avem voie să bem alcool şi o să-mi pierd slujba…

Şampania nu o făcea mai optimistă. Malko scotoci în portofel şi îi puse în mână o hârtie de o sută de bahts, murmurându-i la ureche că avea să vegheze asupra ei până la sfârşitul zilelor, ceea ce era un fals grosolan, dar în felul acesta o linişti pe thailandeză. Malko profită.

— Cine este acea chinezoaică rea? Întrebă el perfid.

Sirikit scuipă vorbele cu dispreţ.

— O târfă, mai rea decât o chalky[20]. Într-o zi mi-a spus că sunt prea galbenă şi că n-ar fi trebuit să-i adresez eu prima cuvântul.

Trăsăturile copilăreşti ale lui Sirikit erau crispate de furie. Uite unde se ascundea rasismul…

— Unde o pot găsi pe această fată? întrebă Malko.

Sirikit îl fulgeră cu privirea.

— Vă interesează această târfă?

Din nou, se închisese în ea ca o stridie. Malko îi puse mâna pe coapsă încercând să-i demonstreze că valora mai mult ca zece mii de chinezoaice la un loc. Deci Jim Stanford avea o amantă. Acest lucru putea să nu aibă nici o legătură cu dispariţia lui, dar era un fapt pe care colonelul White nu-l ştia, iar doamna Stanford îl ascundea. Cu toate acestea, era

[19] Da. Un tip de nota zece. Îmi place foarte mult (n.a.).

[20] Albă (n.a.).

prima oară când reuşea să spargă zidul de cauciuc de care se lovise de la sosirea la Bangkok.

Trebuia să afle cine era chinezoaica necunoscută.

Îi umplu cupa cu şampanie, golind-o pe a lui pentru a o îndemna să facă la fel şi o întrebă nonşalant:

— Cum o cheamă pe chinezoaica asta a ta?

Lucru curios, Sirikit nu părea să fie la curent cu dispariţia lui Jim Stanford. Probabil că nu citea ziarele.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Sirikit dădu cu cupa de pământ, strigând cu o voce ascuţită care acoperi zgomotul orchestrei.

— Minţiţi! Minţiţi! Vreţi să faceţi cunoştinţă cu ea ca să vă…

Începu să înjure. Îngrozitor de jenat, Malko mulţumi lui Dumnezeu că nu înţelegea thailandeza.

Mama-san apăru imediat. Pe chip i se citea furia. Îi spuse o singură frază lui Sirikit care se calmă imediat, începând să se smiorcăie cu capul plecat. Chinezoaica se scuză faţă de Malko.

— Miss Petty este puţin obosită. Cred că ar fi mai bine să meargă la culcare. O să v-o trimit pe miss Laura.

Malko nu avea nevoie de ea, dar mama-san o apucase deja de braţ pe Sirikit şi o târa după ea cu ó mână de fier. Fata se uită dezolată spre Malko. Acesta profită de ocazie. Se aplecă spre ea şi îi şopti la ureche:

— Unde locuiţi? Aş vrea să ne mai vedem.

Trasă de mână de mama-san, Sirikit ezită, apoi spuse:

— La Hotelul Vieng-Tai, în apropiere de Universitatea Thammassat.

Apoi fesele mulate în mătasea verde dispărură în penumbră. La Three Kingdoms nu se glumea cu disciplina.

Malko ceru nota de plată. Cu cât plătea pe două sticle de Champale, putea să-şi cumpere o ladă de Moet et Chandon în Europa, dar avea în sfârşit o pistă. Mare minune dacă Jim Stanford, apucat de streche, nu avea o escapadă. Cadavrul din cimitirul de pe râul Kwai era însă un semn de întrebare. Nimeni nu ucide martorii înainte de a fugi cu prietena. Şi cum se explică uciderea sălbatică a surorii lui Jim Stanford?

Malko se grăbi să se ridice de la masă înainte ca mama-

san să-i aducă o altă frumuseţe. Sala se umplea, aşa că avea să o plaseze cu uşurinţă. Încercă să o zărească pe Sirikit, dar era probabil la carceră. A doua zi de dimineaţă intenţiona să meargă la Hotelul Vieng-Tai. Cu siguranţă că Sirikit nu se trezea la ora opt.

După răcoarea din cârciumă, strada părea un cuptor de brutărie, cu toate că sezonul călduros nu începuse încă. Nici urmă de taxi iar portarul se volatilizase. Malko se duse spre bordură. Traversând şoseaua, un bărbat îi veni în întâmpinare şi îl îmbrânci uşor. Maşinal, Malko murmură o scuză în engleză şi încercă să traverseze.

Tot ce urmă se petrecu foarte repede. Un strigăt de femeie îl făcu pe Malko să se întoarcă. Într-o fracţiune de secundă văzu toată scena. Sirikit, aflată lângă intrare, strigase în momentul în care văzuse că cel care îl îmbrâncise pe Malko venea în urma lui cu un obiect strălucitor în mâna dreaptă. Deturnat pentru o clipă de strigătul fetei, ucigaşul îşi continuă gestul, vizând inima lui Malko.

Instinctiv, acesta plonjă în faţă, apărându-se cu palmele. Simţi o arsură în coastă şi se rostogoli la pământ. Nu avea armă, pentru că îşi lăsase pistolul la hotel.

Cel care îl lovise se îndrepta cu repeziciune spre New Road. Sirikit, rămasă în continuare în faţa intrării de la Three Kingdoms, urla ca o sirenă.

Malko îşi pipăi pieptul în partea stângă şi mâna i se umplu de sânge. Sacoul fusese parcă decupat cu lama, de la subsuoară la coapsă… Fără să mai stea pe gânduri, o luă la fugă ca un nebun. Agresorul nu avea decât câţiva metri avans.

— Ajutor! urlă Malko.

Dar un alb care urmărea un galben nu avea mari şanse să capete ajutor la Bangkok, mai ales la ora unsprezece seara.

Bărbatul coti la dreapta pe New Road. Malko fu cât pe ce să fie strivit de o Sam-lo, îmbrânci o târfă şi îşi reluă cursa. Celălalt trecu prin faţa clădirii impunătoare a Poştei şi dispăru pe o străduţă întunecată ca un tunel, ce dădea spre Ménam Chao Phraya, râul care traversa Bangkok-ul. Malko

zări vag silueta celui urmărit pe fundalul luminos al râului, apoi aceasta dispăru într-un cotlon întunecat.

Se lipi de zidul Poştei. Întreaga afacere mirosea a capcană. Ar fi putut fi ciuruit ca o sită sau i s-ar fi tăiat gâtul ca unui pui de găină. Se întoarse prudent până la New Road, urmărind fundătura cu coada ochiului. Nici o mişcare.

Ezită. Brusc, simţi o ameţeală. O durere ascuţită îl făcu să se sprijine de vitrina magazinului de bijuterii din colţ ca să nu cadă.

Văzând un alb singur ce părea beat, un taxi încetini şi Malko îi făcu semn şi se prăbuşi pe banchetă.

— La Hotelul Erawan, spuse el, înainte de a-şi pierde aproape cunoştinţa.

Trecând prin faţa Hotelului Rama, luminat din belşug, aruncă o privire spre rană. Pumnalul lunecase de-a lungul coastelor, tăind adânc în carne. Cămaşa era plină de sânge şi hemoragia nu se mai oprea.

Fără ajutorul lui Sirikit care strigase, lama i-ar fi trecut prin inimă.

*

* *

La ora aceea târzie, holul de la Erawan era pustiu, cu excepţia lui Thepin, care stătea încruntată pe o banchetă.

Totul se învârtea în jurul lui Malko. Se temu să nu i se facă rău în hol. Lipindu-şi de corp mâna stângă, pentru a opri sângele şi a ascunde rana, se apropie de recepţie şi ceru cheia. Thepin se apropiase deja de el.

— Aţi întârziat, spuse ea aspru.

Malko se întoarse spre ea, surâzându-i crispat. Brusc, ea îşi dădu seama că ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întâmplat? exclamă ea. Sunteţi palid.

— Veniţi, murmură Malko. Am să vă explic.

Sub privirile reprobatoare ale recepţionerei, o luă de braţ cu mâna sănătoasă şi o conduse spre ascensorul din stânga a cărui uşă era deschisă.

— Unde mergem? izbucni Thepin, în momentul în care uşile se închideau.

Crispat, cu ochii închişi, Malko apăsă pe buton şi spuse cu o voce slabă:

— La mine. Au încercat să mă ucidă.

Îi arătă mâna stângă plină de sânge. Thepin scoase un strigăt uşurel şi nu mai comentă nimic.

La etajul patru, Malko ieşi din lift împleticindu-se. Simţea că nu-l mai ţin picioarele. Culoarul în aer liber i se păru fără sfârşit. Avu timp să ajungă la uşă, simţi cum cade pe pat şi auzi vocea îngrozită a lui Thepin:

— Malko, Malko vă prăbuşiţi…

*

* *

Când îşi recăpătă cunoştinţa, se afla întins pe pat, îmbrăcat doar în slip. Thepin era aplecată peste el, cu chipul cuprins de nelinişte.

Deschise ochii şi ea se trase înapoi. Trăsăturile îşi recăpătaseră o parte din răceala obişnuită. Malko era bandajat cu un prosop peste care fata pusese un halat de baie. Durerea era în continuare puternică.

— V-am… v-am dezbrăcat, se bâlbâi fata. Am vrut să opresc sângele.

— Mulţumesc, spuse Malko, cu o voce abia auzită.

— L-am chemat pe doctorul unor prieteni de-ai mei, vine imediat, continuă Thepin. Ce vi s-a întâmplat?

Făcând o grimasă de durere, Malko se întoarse pe burtă şi îi povesti despre atacul căruia îi căzuse victimă la ieşirea din bar. Aşezată pe un fotoliu, Thepin clătină din cap:

— S-ar putea să nu aibă legătură cu afacerea de care vă ocupaţi. Thailandezii sunt foarte susceptibili. În fiecare zi oamenii sunt înjunghiaţi doar pentru că i-au îmbrâncit pe alţii. Suntem în duşmănie cu Cambodgia din cauza unui incident de frontieră vechi de patru sute de ani.

— Bine dar eu am fost îmbrâncit, protestă Malko indignat.

Bandajul improvizat oprise hemoragia, dar se simţea extrem de slăbit.

Cineva bătu la uşă şi Thepin se duse să deschidă unui thailandez rotofei, bine îmbrăcat, cu o sacoşă neagră în mână. Privirea lui mirată se muta de la Malko la Thepin. Prima lui impresie fu probabil că era vorba de o dramă din gelozie… Fata îi spuse repede ceva şi thailandezul clătină din cap. Puse jos sacoşa şi se apropie de Malko. În timp ce

dezlipea prosopul însângerat, Thepin fuma cu gesturi nervoase. Schimbară mai multe fraze de neînţeles, apoi Thepin îl întrebă:

— Presupun că nu vreţi să mergeţi la spital?

— De ce nu la morgă…

— Doctorul spune că aţi pierdut mult sânge şi că aveţi nevoie de o transfuzie şi de supraveghere toată noaptea. Vă va pune nişte copci.

Următorul sfert de oră fu extrem de penibil pentru Malko. Dacă nu ar fi fost de faţă Thepin, ar fi urlat ca trâmbiţele Judecăţii de Apoi… La fiecare copcă înfiptă în carne, scotea un geamăt. În acea ţară anestezia era probabil un lux rezervat familiei regale. Supliciul luă sfârşit şi medicul acoperi rana cu un plasture mare roz, indicându-i prin gesturi lui Malko să se întindă pe partea dreaptă şi să nu se mişte. Îi spuse ceva lui Thepin, care traduse:

— Trebuie să staţi nemişcat două zile.

Thailandezul îşi închise trusa şi dispăru la fel de discret precum venise.

Imediat ce doctorul închise uşa, Thepin se proţăpi în faţa lui Malko şi îi spuse încăpăţânată:

— Medicul a spus că aveţi nevoie de o infirmieră. Sunt gata să rămân, dacă promiteţi că nu vă atingeţi de mine…

Era şi momentul!

— Credeam că vă veţi pierde reputaţia dacă vă vede cineva cu mine, spuse Malko ironic.

— E de domeniul trecutului acum, odată ce am intrat în această cameră, zise ea sec. Îmi promiteţi, deci?

— Tot ce doriţi.

— De altfel, conchise fata, voi dormi îmbrăcată.

Îşi reluă expresia distinsă şi spuse:

— Acum trebuie să dormim. Doctorul se va întoarce mâine dimineaţă.

Malko avea impresia că o mână uriaşă îi frământa partea stângă a corpului. Împunsăturile răspundeau până în umăr. Avea gura uscată ca iasca şi simţea sângele pulsând cu putere în tâmple. Deschise gura pentru a spune „bună seara”, dar un gând îi trecu prin mintea înceţoşată: îl revăzu pe atacator privind-o fix pe Sirikit, apoi întorcându-se să-l

lovească.

Acum era sigur că thailandeza era în pericol de moarte. Îl putea recunoaşte pe asasin şi era singura care deţinea un indiciu. Nu ştia cât era de important ceea ce descoperise, dar era sigur că dăduse de o pistă atunci când încercaseră să-l ucidă, căci nu credea nici un moment în ipoteza unui accident.

Singura soluţie era să dea urgent de Sirikit. Cu toate că era al naibii de greu.

Se ridică, dar îl cuprinse ameţeala şi fu nevoit să se sprijine de pernă. Cu un gest brusc, dădu cearceaful la o parte.

— Ce faceţi? se indignă Thepin, care se pregătea să se culce pe patul învecinat.

— Mă ridic din pat, spuse Malko împleticindu-se. Trebuie să plec imediat, e o problemă de viaţă şi de moarte.

Reuşi să se îmbrace cu pantalonul şi se prăbuşi pe un scaun, epuizat de efort.

— Vreţi să-mi daţi o cămaşă? murmură el.

— Sunteţi nebun! Culcaţi-vă imediat.

Rămaseră o clipă faţă în faţă. Thepin vru să-l tragă pe Malko spre pat dar el se feri.

Ajunse până la şifonier şi luă o cămaşă. Când o îmbrăcă, avu impresia că toată partea stângă a corpului i se sfâşie. O sudoare de gheaţă îi inundă fruntea şi se prăbuşi. Thepin se precipită spre el şi îl susţinu până în dreptul unui scaun.

— O să leşinaţi!

Ochii aurii erau inundaţi de sânge. Ridică privirea spre ea şi spuse:

— Thepin, am nevoie de dumneavoastră imediat. Nu voi fi în stare să conduc maşina.

Înfuriată, ea bătu din picior:

— Bine, dar unde vreţi să mergeţi?

— La Hotelul Vieng-Tai să salvez pe cineva care este în pericol din cauza mea…

— Nu puteţi da un telefon?

El clătină din cap.

— Nu mai am timp de discuţii. Cu atât mai rău, voi lua un taxi.

Sub privirile înfricoşate ale lui Thepin, scoase din fundul valizei Samsonite pistolul extraplat şi îl puse la brâu, apoi îmbrăcă un alt sacou. Avea senzaţia că înaintează în vată. Thepin îl ajunse din urmă atunci când era cu mâna pe clanţă.

— Aşteptaţi, vin cu dumneavoastră.

Cât timp traversă holul, Malko reuşi să meargă nesprijinit, dar odată ajuns în întunericul din parcare ar fi căzut dacă nu era fata. Din fericire, Mercedesul era aproape.

Se uită la ceas: era două şi jumătate.

— Unde este hotelul pe care îl căutaţi? Întrebă Thepin.

— În apropierea universităţii, e tot ce ştiu.

Ieşind din parcare o luară la stânga. Bulevardul Ratchadamri era pustiu. Thepin conducea cu aproape o sută treizeci la oră. Trecând prin faţa Gării Hua Lamphong, reuşi cu greu să nu strivească doi cerşetori care dormeau chiar pe şosea şi o luă drept prin cartierul chinezesc pentru a câştiga timp.

Nimeni nu cuteza să o ia pe străduţele încurcate şi desfundate nici măcar ziua. Malko îşi înăbuşea un geamăt la fiecare hop. Unele gropi aveau aproape treizeci de centimetri adâncime. Siluete furişate apăreau în lumina farurilor. Nici o maşină de poliţie nu se aventura prin acele locuri. Ieşiră brusc într-o piaţă mare şi Malko recunoscu palatul regal, aflat în apropierea râului, în partea de nord a oraşului. Thepin opri un trecător care îi arătă o stradă îngustă şi prost luminată. — Peste două minute opreau în faţa unui imobil cu tencuiala cojită, pe a cărui firmă scria: „Vieng-Tai Hotel”.

Strada era pustie şi întunecată, dar la mai multe ferestre lumina era aprinsă, la fel şi la recepţie. Malko avu senzaţia că se petrecuse o catastrofă.

— Întrebăm de o anume Sirikit, cred că e numele ei adevărat, explică el. Este maseuză şi damă de companie la Three Kingdoms.

Thepin se încordă dar nu spuse nimic. Sprijinindu-l pe Malko, ea intră la recepţia care puţea a supă chinezească acră. Mai mulţi thailandezi îi priveau surprinşi. Unul dintre ei

se îndreptă spre cei doi şi spuse în engleză:

— *No room, sir. Full up*[21].

Thepin îi replică în thailandeză. Malko înţelese numele de Sirikit şi îl văzu pe cel întrebat cum se schimbă la faţă. Cu ochii măriţi de oroare, Thepin se întoarse spre el.

— A fost înjunghiată!

— A murit?

Ea traduse. Celălalt clătină din cap şi răspunse cu o frază scurtă:

— Se pare că e pe moarte. Un medic e lângă ea.

— Vreau să o văd, spuse Malko.

Bărbatul nu se opuse. Thepin îl ajută să urce cele trei etaje pe o scară îngustă. Prin deschizătura mai multor uşi se zăreau feţele înfricoşate ale fetelor. Vieng-Tai era un fel de pensiune de familie pentru damele de companie. La etajul trei, uşa lui Sirikit era larg deschisă. Malko intră primul şi simţi că i se face rău.

Sirikit era întinsă pe pat, undeva în fundul camerei. Era un adevărat carnagiu. Fusese măcelărită chiar în pat. Cearceafurile erau impregnate de sângele scurs dintr-o rană care se întindea de la o ureche la alta. Medicul înfundase un prosop vechi în rana căscată, dar sângele continua să curgă.

Chipul fetei era ca de ceară. Dacă n-ar fi fost uşoarele crispări ale pleoapelor, ar fi părut moartă. Mirosul de sânge plutea în aer. Malko dădu la o parte un grup înghesuit în jurul patului şi se aplecă asupra lui Sirikit. Nu mai avea decât câteva minute de trăit, cu carotida secţionată.

— Sirikit, îi spuse el, îmi trebuie numele chinezoaicei, prietena lui Jim Stanford. Din cauza ei te-au ucis…

Ţinând ochii deschişi, ea nu răspunse. Malko repetă întrebarea. De data aceasta buzele i se mişcară, dar nu se auzi nimic.

În ciuda durerii, Malko se aplecă şi mai mult asupra ei, lipindu-şi urechea de buzele lui Sirikit. Auzi câteva vorbe în thailandeză, spuse dintr-o suflare, dar nu înţelese nimic. Sirikit uitase şi bruma de engleză. Se ridică şi îi spuse lui

[21] Nu mai sunt camere. E plin (n.a.).

Thepin.

— Repede, traduceţi-mi ce zice.

Tremurând ca o frunză, Thepin se aplecă şi ea asupra fetei în agonie.

Buzele se mişcară din nou. Thepin traducea.

— Vorbeşte despre un bărbat, Sa-Mai. Nu înţeleg prea bine…

— Întrebaţi-o cum o cheamă pe chinezoaică.

Thepin puse întrebarea în thailandeză. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Malko văzu buzele mişcându-se.

— Se numeşte Kim-Lang, zise ea. Spune ceva de Kuala Lumpur. Oh! Malko, simt că leşin.

Thepin era şi mai palidă decât Sirikit. Cu fruntea plină de sudoare, se prăvăli pe un scaun. Sirikit scoase un strigăt, deschise gura şi capul îi căzu pe o parte, cu ochii larg deschişi.

Malko nu avu nevoie să se apropie ca să-şi dea seama că murise.

— Nu au anunţat poliţia? întrebă el.

Thepin traduse răspunsul.

— Au aşteptat să moară mai întâi.

Un gest plin de delicateţe din partea unor buni cetăţeni.

— Întrebaţi-i ce s-a întâmplat.

Povestea era foarte simplă. Un bărbat, singurul pe care portarul abia îl văzuse, se strecurase în hotel. Nimeni nu-i dăduse atenţie, pentru că fetele îşi primeau adesea amanţii la ore foarte târzii. Se auzise apoi urletul lui Sirikit, trezind tot hotelul. Terorizat, paznicul de noapte se ascunsese după tejghea şi nu văzuse decât spatele asasinului: un asiatic solid, cu o cămaşă de culoare deschisă.

Spărsese uşa lui Sirikit cu o lovitură de picior şi o lovise o singură dată, pe când era încă adormită şi toropită de alcoolul băut cu Malko.

Cel puţin şampania o ajutase să nu sufere prea mult. Tristă ironie a sorţii.

Malko scoase cinci hârtii de o sută de bahts şi i le întinse lui Thepin.

— Spuneţi-le să nu pomenească nimic de noi poliţiei.

Un thailandez costeliv, care era probabil proprietarul

hotelului, înşfăcă repede bancnotele, jurând pentru ele orice. Malko şi Thepin se grăbiră să coboare cele trei etaje. Mercedesul dăduse colţul străzii când se auziră sirenele poliţiei.

În maşină, Malko aproape îşi pierdu cunoştinţa. Rana se deschisese şi sângele şiroia prin pansament.

Ideile i se îmbulzeau în minte. De ce încercaseră să-l ucidă? Ce mister ascundea dispariţia lui Jim Stanford? De ce nu se atinseseră de doamna Stanford? Ştia că răspunzând la ultima întrebare, putea rezolva problema.

— Kim-Lang, spuse el cu voce tare, trebuie să găsim o chinezoaică pe nume Kim-Lang, care se află în Malaiezia, la Kuala Lumpur... Va fi uşor.

— Pot să vă ajut, zise Thepin cu timiditate. Există o cântăreaţă cu acest nume, care e destul de cunoscută. Cred că o găsim la Three Kingdoms.

În sfârşit o veste bună! Ajunseră la Erawan.

— Mă lăsaţi aici? întrebă el.

Thepin parcă Mercedesul.

— Rămân cu dumneavoastră spuse ea peltic, dar ferm.

— Bine, zise Malko. Atunci mergeţi cu mine şi la Kuala Lumpur. Telefonaţi-i medicului dumneavoastră să vină să-mi facă o injecţie să nu vă leşin în braţe în public.

Ea era prea înspăimântată ca să răspundă, dar portarul, care îi văzu venind înlănţuiţi, păru extrem de scandalizat. Thepin îi susţinu ferm privirea. Se afunda văzând cu ochii în destrăbălare, cel puţin în aparenţă.

Chiar înainte să atingă patul, Malko adormi.

Capitolul VI.

Lui Kim-Lang îi mersese rău în viaţă pentru că nu se născuse sub o stea norocoasă, mai precis se născuse în anul Tigrului, ceea ce în China era de rău augur, fiind privită aşa cum în India este privit un paria. Niciun bărbat adevărat nu s-ar fi însurat cu o fată născută sub semnul Tigrului. O asemenea căsătorie era expusă tuturor calamităţilor, o putea spune orice astrolog. De fapt, nici un semn zodiacal nu se aliază cu un Tigru, mai ales dacă e vorba de o femeie. Cel mai bun semn este cel al Porcului, dar în această privinţă Kim-Lang nu putea face nimic.

La douăzeci şi cinci de ani înţelesese că nu se va putea mărita onorabil. Chiar la Hong-Kong, unde se refugiase, tradiţiile erau respectate. Încercase să muncească în mod cinstit într-o fabrică de peruci. A treia zi de la angajare fusese violată de patron, apoi sodomizată de asociatul acestuia, explicându-i-se că unul sau altul, era acelaşi lucru.

Pretutindeni se întâmpla la fel. Kim-Lang era prea frumoasă.

Se îndreptase apoi spre cariera de cântăreaţă. Cu toate că voce nu prea avea.

Câştiga cât să-şi ţină zilele; trei sferturi din timp bea împreună cu clienţii cârciumilor unde cânta, de la Singapore la Hong-Kong. Apoi a apărut legătura cu Jim Stanford. Tot ce învăţase de la bătrânele codoaşe chineze îi era acum de folos, îl făcuse să se ataşeze de ea, lucid, ştiinţific şi foarte subtil. Nu simţea niciodată nici cea mai mică plăcere, dar Jim, care era totuşi un bărbat cu experienţă, rămăsese convins că nu exista o altă femeie mai senzuală decât ea. Strigătele ei erau celebre în micul imobil în care se întâlneau. Straniu cum un bărbat de cincizeci de ani putea să se ataşeze de anumite lucruri.

Kim-Lang nu neglija nimic, pentru a-şi consolida cucerirea. Pe vremea când îl cunoscuse, Jim fuma opiu. Îl dezvăţase de acest viciu în urma unei scene memorabile în care făcuse praf pipa de fildeş a amantului. În acea zi Jim o

bătuse de zăcuse două zile, dar nu mai fumase niciodată. Kim-Lang ştia foarte bine că opiul îndepărtează plăcerile fizice.

Înainte de fiecare întâlnire cu Jim, îşi parfuma fiecare centimetru de piele cu o esenţă ameţitoare şi mai ales, nu-i dădea răgaz să reflecteze. De îndată ce erau singuri, se comporta ca o pisică în călduri, după trei luni de abstinenţă. Făceau dragoste oriunde, pe scări, în sampane şi chiar într-un triciclu, seara, pe marile bulevarde, în jurul palatului de la Chittlada.

Kim-Lang era frumoasă aşa cum rareori sunt chinezoaicele. Cu o piele aproape transparentă, cu membre lungi şi delicate, cu picioare interminabile şi cu un chip deosebit, moştenire de la un străbun mongol. Îl învăţase pe Jim Stanford să profite în toate modurile de corpul ei perfect. Niciodată nu se arătase satisfăcută.

Jim Stanford era însă mai îndrăgostit de chipul decât de corpul ei. Stătea ore întregi şi o privea dormind. Fiecare trăsătură îi era întipărită în memorie.

În şase luni, Jim era complet transformat. Simţea că pluteşte şi număra clipele până la întâlnirea cu Kim-Lang. În serile când cânta la Three Kingdoms stătea câte trei ore în sală în faţa unei farfurii cu tăiţei chinezeşti. Kim-Lang obţinuse de la *mama-san* favoarea rarisimă ca Jim să o poată vizita în lojă, ceea ce îi permitea acestuia să facă dragoste cu fata îmbrăcată chiar în rochia de scenă. Un furou bătut în strasuri.

Kim-Lang nu ştia unde să mai pună atâtea rochii. Jim comandase artizanilor din Bankrua să ţeasă pentru ea adevărate minunăţii. De ziua ei trecuse clandestin graniţa în Birmania şi îi adusese un rubin care valora o mică avere.

Odată, când se certaseră, Kim-Lang refuzase să-l mai vadă. Ca un nebun, Jim îi spărsese uşa cu piciorul, o bătuse şi se aruncase asupra ei. Kim-Lang rămăsese rece şi fără reacţie.

Toată noaptea încercase să o facă să vibreze. Plecase în zori, trântind uşa, dar se întorsese peste două ore cu un colier de aur care cântărea un kilogram.

Kim-Lang catadicsise să-l accepte şi îşi recăpătase

instantaneu ardoarea.

De abia atunci înţelesese Jim de ce îl făcuse să renunţe la opiu, dar era prea târziu.

Kim-Lang ţinuse să-şi continuie meseria de cântăreaţă. Pleca la Hong-Kong, în Malaiezia, la Singapore şi chiar la Djakarta. De fiecare dată Jim suferea cumplit…

Avionul Caravelle al Companiei Thai International se ridică rapid de pe pista aeroportului Don-Muang şi se îndreptă spre sud. Cursa 405 mergea spre Singapore via Kuala Lumpur, unde ajungea la unsprezece treizeci, după două ore şi jumătate de zbor în confortabila aeronavă Caravelle.

De îndată ce trenul de aterizare fu retras, Malko îşi desprinse centura de siguranţă, care îl jena îngrozitor. Rana era. Foarte dureroasă. Pentru că dormise cinci ore, obţinuse locurile pentru cursa 405 pe ultima sută de metri. Linia aeriană concurentă, MSA, folosea nişte avioane Comet vechi, cumpărate la mâna a doua de la BEA, aparate care aveau prostul obicei să mai şi cadă uneori şi în plus erau mai puţin confortabile decât Caravelle. După ce aproape îşi pierduse cunoştinţa de douăzeci de ori pe drumul spre aeroport, Malko se odihnea în fotoliul adânc, netulburat de zgomotul reactoarelor din spate.

Contrar multora dintre companiile asiatice, care îşi transportau călătorii în adevărate sicrie zburătoare, Thai International folosea doar jeturi ultramoderne.

Nu găsiseră locuri la clasa întâi, dar, din fericire pentru rana lui Malko, cele de la clasa turist erau la fel de confortabile.

Cele două stewardese, îmbrăcate în sari-uri lungi thailandeze, erau tinere şi surâzătoare, într-o asemenea măsură, încât Thepin îl ciupi pe ascuns pe Malko pentru că întârzia prea mult cu privirea pe rotunjimile îmbrăcate în mătase galbenă. Ca toţi ceilalţi pasageri şi el primi o orhidee.

Nu departe de el, o chinezoaică în rochie albastră începu să ronţăie floricele…

Avionul Caravelle al Companiei Thai plutea fără zgomot peste Marea Chinei. Cei doi însoţitori şi cele două

stewardese străbăteau fără încetare cabina, veghind la confortul pasagerilor. Pe lângă nenumărate surâsuri, Malko primi un evantai şi nişte reviste în franceză, în engleză, în chineză şi chiar în germană, limba sa natală. Aproape că uitase durerea.

Masa fu servită la o oră de la decolare.

Dejunul european fu pantagruelic. Era prima dată când Malko lua o masă decentă servită de o companie asiatică. Chiar vinul franţuzesc, vândut la preţuri exorbitante la Bangkok, era gratuit şi din belşug. Bău puţin mai mult, pentru a-şi amorţi durerile. Homarul termidor fusese minunat şi masa nu se mai termina. Ca într-un restaurant chinezesc, stewardesa aducea fără încetare noi feluri de mâncare şi făcu o mutră atât de dezolată la vederea unei farfurii aproape neatinse, încât Malko Se sili să înghită porumbul pitic, specialitate thailandeză, în care condimentele erau de mărimea degetului mic.

În faţa desertului se dădu bătut: nucă de cocos, brânzeturi, prăjituri şi fructe stranii, grape-fruit uriaşe dar extrem de dulci.

— Nu este posibil, Thailanda va da faliment, spuse el.

— Nu ştiţi că Thai International este cea mai bună companie din sud-estul Asiei, zise Thepin, foarte mândră, înţelegeţi de ce cei care merg la Singapore sau la Djakarta o preferă pe aceasta şi nu zboară cu vechile Electra de la Garuda, care întârzie în medie cu două zile, sau cu Comet-ele căzătoare de la MSA[22].

În orice caz, Royal Orchid Service îşi merita numele.

Moleşit de masa bună, Malko simţea mai puţin durerea. Spera ca înainte de căderea serii să afle mai multe despre dispariţia lui Jim Stanford. Ar fi fost culmea să-l găsească la Kuala Lumpur, în mare iubire cu chinezoaica lui. Din nefericire, escapada lui nu explica cele trei asasinate.

Pentru orice eventualitate, luase cu el pistolul extraplat.

Avionul Caravelle al Companiei Thai începu coborârea.

— Ajungem la Kuala-Lumpur într-o jumătate de oră, îl anunţă Thepin.

Undeva jos, marea făcuse loc colinelor acoperite de

[22] Malaiezia – Singapore Airlines (n.a.).

junglă, întrerupte din loc în loc de plantaţiile de arbori de cauciuc. Insula Penan rămase pe dreapta. De o parte era Oceanul Indian. De cealaltă Marea Chinei. Avionul conţină coborârea, uşor, de parcă ar fi plutit. Aterizarea fu atât de lină, încât nici nu-şi dădură seama că rulau deja pe pistă.

— Ştiţi unde cântă o chinezoaică pe nume Kim-Lang? întrebă Malko.

Stewardesa de la Thai descoperi după cinci minute că aceasta cânta la Hotelul Merlin, cel mai bun din Kuala-Lumpur.

— Reţineţi-ne o cameră la Merlin, îi ceru Malko.

— Două camere, preciză Thepin.

Până în oraş, dacă se putea chema oraş, taxiul făcu o jumătate de oră şi le luă şase dolari malaiezieni. Kuala Lumpur este un imens parc în care sunt împrăştiate câteva clădiri cu aspect fantastic foarte frumoase, cu un mini cartier chinezesc în centru şi o gară în formă de moschee.

Merlin era un hotel ultramodern, ascuns în mijlocul unei păduri tropicale. În hol, Malko văzu o fotografie mare a lui Kim-Lang, îmbrăcată într-o rochie de lame şi avu un mic şoc: era incredibil de frumoasă. Se informă la recepţie: cântăreaţa locuia în hotel, la mansarda etajului douăzeci şi doi.

Fură cazaţi la etajul cincisprezece într-un apartament luxos cu vederea spre un templu. Cu toate că dacă stătea în picioare mai mult de cinci minute, Malko era cuprins de ameţeală, îi spuse lui Thepin:

— Mă duc să o caut pe această Kim-Lang. E mai bine să rămâneţi aici.

Thepin îl fulgeră cu privirea:

— De ce?

— Din raţiuni tactice, spuse Malko, închizând uşa.

Se temea de reacţiile unei femei geloase. Ascensorul îl duse la etajul douăzeci şi cinci. Nu era decât o uşă masivă din mahon. Malko bătu de două ori cu inelul.

Din interior se auzi o interjecţie de neînţeles. Hotărât, Malko apăsă pe clanţă şi intră.

Holul minuscul dădea într-o cameră mare mochetată în alb. Ferestrele albăstrui imense dădeau impresia de spaţiu

deschis.

O asiatică îmbrăcată într-un halat de mătase neagră, stătea întinsă pe divan şi îşi făcea unghiile. Presupuse că era Kim-Lang. Ea îl privi stupefiată şi Malko rămase nemişcat.

— Ce doriţi? spuse ea în engleză, pe un ton sec.

— Mi-aţi spus să intru, răspunse Malko sincer.

— Am crezut că e ospătarul, nu dumneavoastră, şuieră Kim-Lang. Ieşiţi imediat.

Avea trăsături încântătoare. Un chip fin ca de camee cioplită în jad, de la care împrumutase duritatea. O frumuseţe absurdă. Ochii mari şi întunecaţi îl fulgerau pe Malko, de parcă era un gândac.

Chinezoaica se ridică şi halatul se desfăcu pentru o secundă, descoperind picioarele până la pântec. Era goală. Vibrând de furie, Kim-Lang se înfăşură repede şi se apropie de Malko. Acesta închisese uşa şi aştepta în mijlocul camerei.

— Ieşiţi sau nu?

Atacul Cavaleriei uşoare. Se opri la zece centimetri de el, atât de aproape încât îi simţea parfumul. Poate că avea multe defecte, dar se îngrijea de persoana ei.

— Dacă doriţi să mă vedeţi nu aveţi decât să veniţi astă seară la spectacol.

— Aveam impresia că spectacolul e aici, spuse calm Malko.

Ocolind harpia, se aşeză pe divan. Nu fusese invitat să ia loc, dar rana îl durea foarte tare şi orice s-ar fi întâmplat era decis să pună piciorul în prag.

Kim-Lang făcu doar un salt spre valiza aşezată pe scaun şi scoase dinăuntru un pistol automat negru pe care îl îndreptă spre Malko: o Beretta 7,65.

Acesta fu scuturat de un fior: piedica era trasă. Mâna fermă îndreptase pistolul spre abdomenul lui. Ştiind că cea mai bună apărare era atacul, îi spuse:

— Aveţi de gând să mă ucideţi ca pe Jim Stanford?

O secundă, fata rămase împietrită, apoi micşoră ochii şi murmură, fără a îndepărta arma:

— Cine sunteţi? De unde îl cunoaşteţi pe Jim Stanford?

După ton părea nepăsătoare, dar în ochi i se citea teama.

— Sunt un prieten al lui Jim, spuse Malko.

Era decis să joace cu cărţile pe masă.

— Ce căutaţi aici?

El ridică spre ea ochii aurii, plini de o falsă candoare.

— Îl caut pe Jim. Am crezut că este cu dumneavoastră. Nu ştiţi deci că a dispărut.

Ţeava pistolului coborî puţin, dar chinezoaica nu lăsă arma din mână.

— Ce vă face să credeţi asta? întrebă ea ironic.

— Este foarte îndrăgostit de dumneavoastră, nu-i aşa? Sunteţi un cuplu reuşit.

Kim-Lang rânji şi îşi dezgoli toţi dinţii.

— Sunteţi nebun! Este chel şi bătrân. Nu v-aţi uitat la mine?

Mama natură făcuse treabă bună.

— Dar este bogat, spuse Malko la întâmplare.

Buzele somptuoase şi răsfrânte se strânseră până deveniră o linie. Chinezoaica înaintă spre Malko şi îi înfipse brutal ţeava armei în gât. Malko simţea cum îi tremură mâna.

— Şantajist împuţit, şuieră ea. De ce aţi venit? Aş putea să vă trag un glonţ în cap şi să spun că aţi încercat să mă jefuiţi.

Zgripţuroaica nu-i inspira încredere. Malko se dădu uşor înapoi, dar pistolul se mişcă şi el. Era greu de crezut că Jim Stanford se îndrăgostise de o astfel de persoană.

— Nu sunt un şantajist, spuse el rece. Cred că veţi avea o groază de necazuri când se va afla că aţi împuşcat un agent al Serviciilor de informaţii americane în exerciţiul funcţiunii. Jim a dispărut. Credem că este în pericol şi încercăm să-l salvăm.

Trăsăturile frumoase ale lui Kim-Lang se descompuseră. Se dădu brusc înapoi de parcă Malko ar fi fost o cobră, dar degetele i se albiră când apăsară pe trăgaciul pistolului. Cu toată forţa, Malko sări la picioare. Glonţul ieşit prin amortizor se înfipse în peretele din spatele lui. Dezechilibrându-se, Kim-Lang căzu peste el. Din zbor, el o lovi şi pistolul îi zbură din mână. În ciuda durerii, reuşi să se

ridice primul.

Kim-Lang îl privea lung, duşmănoasă şi tulburată în acelaşi timp. El apucă pistolul şi îl puse pe masă; de fiecare dată când se apleca, se simţea ca de şaizeci de ani.

— De ce aţi vrut să mă ucideţi? întrebă el gâfâind uşor.

— Nu ştiu. E ceva nervos. Am apăsat pe trăgaci când mi-aţi spus că Jim e în pericol. Cred că de emoţie…

Un alt concurent serios pentru Olimpiada minciunilor.

Îşi regăsise sângele rece şi părea ia fel de solidă ca o stâncă.

— Ce a păţit Jim? întrebă ea.

— Credeam că îmi puteţi spune dumneavoastră, răspunse Malko. Când l-aţi văzut ultima oară?

Îi povesti repede ce ştia despre dispariţia lui, omiţând să-i pomenească. Despre tentativa de omor căreia îi căzuse victimă.

Ea se aşeză, picior peste picior, transformându-se dintr-o zgripţuroaică într-o femeiuşcă mieroasă şi fragilă.

— Nu l-am văzut de o lună, de când am plecat din Bangkok, spuse ea. Înainte de a veni aici am cântat la Penang şi la Singapore.

— N-aţi primit nici o veste de la el?

— Nu.

— Şi nu v-a mirat?

De această dată ea ridică pur şi simplu din umeri.

— Bărbaţii sunt uneori stranii. Crezi că ţin ia tine şi te uită de fapt foarte repede. Jim avea o nevastă bătrână. Am crezut că s-a întors la ea.

Ultima frază adunase în ea întreaga perfidie feminină.

Malko simţi că nu mai putea scoate nimic de la ea. Era totuşi ceva straniu în atitudinea ei şi încercase pur şi simplu să-l ucidă, dar nu-l ascundea pe Jim în buzunarul halatului. Era uşor de verificat la hotel dacă americanul apăruse acolo.

— Văd că nu mă puteţi ajuta, spuse el. Voi pleca deci înapoi la Bangkok.

Ea se ridică şi se apropie, întinzând obrazul şi încercând să-l atingă pe Malko. Acesta intui că era de ajuns un gest şi ea s-ar fi lăsat cuprinsă în braţe fără a opune rezistenţă.

— Aveţi nişte ochi extraordinari, murmură ea.

— Era gata să rămân doar cu unul.

Chipul ei se întunecă, dar făcu un efort şi reuşi să surâdă.

— Mă voi întoarce la Bangkok peste trei zile, spuse ea. Mi-ar face plăcere să vă revăd, chiar dacă nu l-aţi găsit pe Jim.

— Ce reprezintă de fapt Jim Stanford pentru dumneavoastră? întrebă el.

Ea nici măcar nu clipi.

— Mi-a făcut curte. O persoană extrem de perseverentă aş putea spune, zise ea imperturbabilă.

— Aţi fost... amanta lui?

Kim-Lang spuse pe un ton ofensat:

— I-am cedat o dată sau de două ori, din milă. Era atât de dornic.

— Minţiţi, replică Malko. Aţi fost sau sunteţi amanta lui Jim Stanford şi asta de mult timp. De ce nu spuneţi adevărul?

Buzele frumoase ale lui Kim-Lang scuipară un cuvânt ordinar. Se aruncă asupra lui proferând injurii în chineză şi în engleză. Unghiile lungi se agitară şi Malko simţi o arsură pe obrazul drept. Lipită în continuare de el, chinezoaica încercă să-l lovească drept în pântec cu genunchiul. El se feri la timp şi încercă să o imobilizeze.

Kim-Lang atacă din nou cu ghearele. Ochii îi luceau de furie. Când ajunse la zece centimetri de obrazul lui Malko, îl scuipă.

Istovit, o împinse destul de violent drept pe divan. Halatul se desfăcu din nou, dar situaţia nu prezenta nici o nuanţă excitantă. Malko făcu un salt spre uşă, o deschise şi o închise repede în urma lui, înainte ca tigroaica să atace din nou.

Epuizat, se opri o secundă pe palier. Rana îl durea îngrozitor. Îşi pipăi precaut obrazul şi simţi căldura sângelui. Îl zgâriase zdravăn.

Necăjit, se îndreptă spre camera lui. Nu aflase nimic în plus. Furia lui Kim-Lang putea avea motive perfect legitime.

Bun. Jim Stanford avea o amantă, dar mai aveau şi alţii amante şi nu dispăruseră. Nu vedea în ce mod ar fi fost

amestecată chinezoaica în dispariţia lui Jim.

*

* *

Întinsă pe pat, Thepin îl aştepta complet îmbrăcată. La vederea lui sări în sus.

— Aţi încercat să o violaţi! izbucni ea.

Hotărât lucru, numai la asta îi era gândul.

Lui Malko îi trebuiră cinci minute ca să o facă să înţeleagă că o femeie putea să zgârie un bărbat fără ca acesta să fi atentat în mod obligatoriu la virtutea ei. Puţin mai calmă, Thepin consimţi să-i îngrijească rănile.

— Nu mai avem ce face aici, spuse Malko, putem pleca mâine dimineaţă.

Îi povesti întrevederea cu Kim-Lang.

— Nu înţeleg de ce a fost nevoie să venim aici după târfa asta, spuse ea ironic.

Malko suspină.

— Nu puteam neglija nici o pistă.

*

* *

Avionul plutea uşor pe deasupra Mării Chinei. Cerul era senin, împânzit de mii de stele. Thepin şi Malko cinaseră copios şi se odihneau pe fotoliile cu spătarele lăsate. Friguroasă, Thepin îşi pusese o pătură pe picioare.

Rămaseră aşa câtva timp, fără să se mişte sau să schimbe o vorbă.

— De ce ţineţi atât de mult să-l găsiţi pe Jim Stanford? murmură Thepin.

Malko fu smuls brutal din starea euforică.

— Pentru că sunt plătit să o fac, iar Jim era prietenul meu.

— Jim Stanford e mort, afirmă Thepin. Pierdem timpul. Ar trebui să mergem în nord, la Chieng-Mai. Acolo este ţara mea.

— Mergem mai târziu.

— Mai târziu o să plecaţi.

Bosumflată, se îndepărtă de el.

— Nu ştiu prea bine ce voi face la Bangkok, admise Malko. Nu am nici o pistă. Mi se pare că sunt singurul

preocupat de soarta lui Jim.

Avionul începu să coboare. Thepin se ridică şi se duse la toaletă, lăsându-şi poşeta lângă Malko. Roşind în sinea lui, Malko o deschise rapid şi scotoci în ea. Dacă l-ar fi văzut tatăl lui, s-ar fi răsucit în mormânt. Nu găsi nimic, în afara unor notiţe în thailandeză, imposibil de descifrat.

Ea se întoarse, mai frumoasă ca niciodată, la timp pentru a-şi lega centura.

— Thai Internaţional vă urează o şedere plăcută la Bangkok, ciripi peste câteva minute stewardesa în sarong.

Roţile atinseră uşor pista. Malko suspină. O lua din nou de la zero. La patru zile de la sosire, nu ştia încă unde se afla Jim Stanford, dacă era încă în viaţă şi nici măcar care era motivul dispariţiei în plus, avea impresia că toată lumea îl minţea. Sau era un obicei tipic asiatic, sau cei pe care îi abordase aveau ceva de ascuns.

Oricum, nu se întrezărea nimic încurajator.

*

* *

Aşezat la o masă pe terasa Hotelului Oriental, pe malul râului Ménam Chao-Phraya, Malko îşi aduna gândurile, contemplând traficul de pe râul imens.

Un sampan minuscul încărcat cu peşte uscat şi condus de un thailandez cu o pălărie tradiţională, plutea de-a lungul malului.

Malko se simţea deprimat. Oraşul îl sufoca. Mulţumită apelor râului, terasa era singurul loc unde se mai putea respira la Bangkok, dar ancheta nu înainta deloc şi simţea cu disperare că se afla într-un punct mort.

Colonelul White era în misiune undeva în nord-est.

Nici o veste de la doamna Stanford.

Thepin nu-i era de nici un ajutor. Ajunsese să se întrebe dacă Jim Stanford existase vreodată… Cu toate acestea, cineva încercase să-l asasineze pe Malko. Murise şi Sirikit. Malko văzuse în Bangkok Post o ştire de trei rânduri. Ucigaşul nu fusese identificat. Nu era o întâmplare. Înseamnă că fără să-şi dea seama, fusese pe o pistă bună. Îşi zdrobise creierii şi nu aflase pentru cine reprezenta un pericol.

Pentru răpitorii lui Jim Stanford?

Nu era în stare să-i identifice.

Pentru Kim-Lang?

Comportamentul ei părea cu siguranţă straniu, dar nu vedea ce interes ar fi avut în această afacere.

Plăti consumaţia. Thepin îl aştepta la ea acasă. O ocazie de a petrece un moment agreabil, cu toate că rănit fiind, era prea puţin înclinat spre erotism.

Îi arătă unui şofer de taxi hârtia pe care Thepin notase adresa în thailandeză şi se aşeză pe bancheta din spate.

Din cauza circulaţiei demenţiale, drumul dură mai bine de trei sferturi de oră.

*

* *

Thepin îl sărută pe Malko şi îl pofti să se aşeze lângă ea.

— Suntem singuri în toată casa, ciripi ea, este ziua liberă a servitorilor.

Flirtară câteva minute pe divan. Thepin nu-i dădea ocazia să facă mai mult. Când îi atinse sânul prin mătasea subţire a bluzei, ea nu se opuse, dar peste o clipă se ridică brusc, cu chipul congestionat şi cu ochii strălucitori:

— Nu vreţi să mergem să vizităm Wat-Po? întrebă ea.

— Ce este Wat-Po?

— Templul Zorilor, unul dintre cele mai frumoase din Bangkok. Se află pe râu.

Malko privi uşile mari de lemn larg deschise. Peste tot se găseau numai obiecte de artă.

— Lăsaţi totul aşa vraişte, fără cineva de pază?

Thepin izbucni în râs:

— Sigur, hoţii nu fură niciodată din casele vechilor familii. Fură numai de la americani.

— De ce?

— Nu ştiu, dar aşa se petrec lucrurile. Hoţii nu fură la întâmplare, ăsta e un lucru cunoscut.

Stranie ţară.

— Bine, dar se poate întâmpla totuşi, insistă Malko. Ce ştiu eu, un hoţ sărac, mânat de foame.

Thepin îşi aranja cocul.

— În acest caz lucrurile sunt răscumpărate de la hoţi, pe

un preţ de nimic. Se lasă un plic cu bani şi ei vin noaptea şi le aduc înapoi.

Din ce în ce mai bine.

— Cum îi găsiţi pe hoţi?

Ea ridică din umeri.

— E uşor, există persoane care ştiu tot ce se petrece la Bangkok. Poy, de exemplu, patroana de la Venus-Bar, în port. Ea face schimbul. O dată a adus înapoi un basorelief khmer care plecase deja spre Cambodgia. Găseşte orice, pentru că îi cunoaşte pe toţi gangsterii din oraş.

Poy. Malko îşi întipări numele în minte. Putea fi un mod neaşteptat de a înnoda ancheta. Dacă această Poy găsea obiectele furate, ar fi putut da şi de urma unei persoane dispărute. Era o chestiune de preţ.

Cu conştiinţa împăcată, plecă să viziteze Wat-Po.

Capitolul VII.

O matahală de marinar suedez, cu o claie de păr blond, năclăit de bere până în ochi, era aşezat în mijlocul ringului, cu capul în mâini, impasibil la glumele proaste şi la şuturile pe care i le trăgeau dansatorii. Două puştoaice thailandeze în jur de cincisprezece ani, îmbrăţişate senzual de parcă una dintre ele era băiat, purtând pantaloni de lastex şi bluziţe de mătase fără sutien. Se apropiară de suedez. Pufnind în râs, una dintre ele îi strecură sub cămaşă un cub de gheaţă furat dintr-un pahar, chiar în clipa în care Malko întră în Venus-Bar.

Pe partea dreaptă era barul, refugiul pederaştilor şi al beţivilor înveteraţi, iar în faţă estrada orchestrei.

Restul sălii era ocupat de mese înghesuite şi de un ring de dans. Lumina slabă făcea ca localul să semene cu un adăpost al apărării pasive. Din cauza becurilor gălbui şi a fumului, fundul sălii nu se vedea.

Suedezul se scutură, se ridică brusc şi clătinându-se o apucă pe fată de păr. Cu un elan formidabil o aruncă în celălalt capăt al ringului peste o masă plină cu pahare.

Cealaltă fată începu să-l împroaşte cu injurii de la distanţă, cu o voce ascuţită care acoperea zgomotul orchestrei. Suedezul făcu un pas în faţă şi o trase de bluză smulgându-i-o. Vederea sânilor ascuţiţi îl calmă subit. Izbucnind într-un râs răsunător, strivi de un stâlp un ospătar care dădea semne că ar fi vrut să intervină, apoi îşi reluă siesta pe ring.

Două fete cărară victimele la vestiar şi orchestra rock începu din nou să cânte.

Malko se strecurase până la bar. Venus-Bar era plin. Marinarii cei mai scandalagii îl considerau drept Mecca tuturor viciilor, locul cel mai deocheat de la Calcutta la Hong-Kong. Situat pe malul râului Ménam Chao-Phraya, în apropierea portului, într-o clădire veche de lemn, era un loc rău famat cum numai în filmele realiste se mai putea vedea. Numărul morţilor se ridica la cel puţin şase pe lună.

Pentru ca direcţiunea să nu aibă necazuri, ospătarii, bine instruiţi, scoteau imediat corpurile şi le puneau pe platoul din faţa docurilor, sau le aruncau pur şi simplu în apa râului.

Un ospătar cu vesta pătată ca o conştiinţă de poliţist local, îi conduse pe Malko până la o masă lângă ring, la care se aflau deja vreo şase marinari însoţiţi de fete. Din lipsă de votcă, băutura lui favorită, se mulţumi cu o bere singha. Până să-i fie adusă, Malko îl apucă de mânecă pe ospătar şi îi şopti la ureche:

— Aş vrea să vorbesc cu Poy.

Celălalt îl privi bănuitor.

— O cunoaşteţi?

— Mă aşteaptă, afirmă Malko imperturbabil.

— Am să-i comunic, spuse celălalt şi dispăru.

Toată lumea bea bere. Orchestra rock cânta de parcă era plătită cu decibelul. Dansatorii se distrau copios însă. Dacă ar fi ascultat Mozart sau cântece gregoriene, s-ar fi distrat la fel. Lipite de matahalele de marinari scandinavi, thailandezele schimbau cu aceştia glume porcoase, îndemnându-i să bea cât mai multă bere, pentru că erau plătite la comision. Din când în când unul trăgea de fermoarul pantalonilor partenerei şi scăpa de palme oferindu-i un pumn de bahts. Aşa ceva nu se făcea decât după. De altfel, între două dansuri, cele mai multe dintre fete flirtau împreună, schimbând sărutări savante şi prelungi.

De la celălalt capăt al mesei, o fată îi surâse lui Malko, apoi se ridică şi i se aşeză direct pe genunchi. Puţea a peşte fript şi a paciuli. În penumbră, începu să se onduleze într-o manieră foarte sugestivă şi îi şopti la ureche:

— *You want to dance with me? I like you*[23].

În plus era şi beată. Văzând că Malko nu reacţiona la mişcările ei, îi luă pur şi simplu mâna şi îl făcu să atingă prin decolteul bluzei un sân mic dar perfect. Nu avea nici cincisprezece ani.

Malko fu salvat de un zgomot. Brusc şi pentru un motiv care avea să rămână veşnic un mister, un danez aruncă un

[23] Vrei să dansezi cu mine? Îmi placi (n.a.).

pahar în figura uneia dintre animatoare. Resemnată, orchestra se opri şi dinspre pistă se auziră proteste. Curajoasă, însoţitoarea lui Malko se ridică să dea şi ea o mână de ajutor celei lovite.

Un incident atât de banal se calmă repede. Malko văzu cu groază cum cea care încercase să-l agaţe se îndrepta din nou spre el, dar de undeva din spate se auzi o voce ascuţită şi groasă în acelaşi timp care spuse:

— Voiaţi să-mi vorbiţi?

Se uită în jur: nu vedea pe nimeni. Începuse să creadă că îi puseseră LSD în bere, când vocea se auzi din nou, chiar de după spătarul scaunului:

— Sunteţi surd sau ce?

De această dată coborî privirea şi „o” văzu.

O pitică.

Nu avea mai mult de un metru înălţime. Chipul era destul de frumos, de chinezoaică, ochii şi buzele erau fardate şi corpul bine proporţionat. Purta o rochie strânsă pe corp din fai negru, decoltată din belşug şi pantofi cu tocuri subţiri şi înalte, care îi dădeau un aer straniu.

— Sunteţi Poy, întrebă Malko aiurit.

— Da şi ce-i cu asta?

Ea dădu ocol scaunului şi se căţără pe stinghii, aşezându-i-se pe genunchi. Se pare că toată lumea avea acest obicei.

— Voiaţi să mă vedeţi? Continuă pitica. Nu sunteţi dezamăgit?

Engleza ei guturală era destul de greu de înţeles.

Izbucnind într-un râs strident, i se aplecă la ureche şi îi murmură nişte propuneri atât de obscene, încât Malko se simţi jenat.

— Cinci sute de bahts, conchise pitica, inclusiv cele două micuţe…

Malko clătină din cap. Poy se încruntă.

— Nu asta vrei?

Începu să înşire din nou o serie de sugestii îngrozitoare pe lângă care distracţiile din Sodoma şi Gomora nu erau decât joacă de copii. De această dată, Malko puse punct situaţiei.

— Am o afacere pentru dumneavoastră, spuse el, în cazul

în care vă interesează să câştigaţi o mie de dolari.

Poy micşoră ochii şi se lăsă mai grea pe genunchii lui.

— O mie de dolari americani?

— O mie de dolari americani.

Picioruşele se agitară nervoase la douăzeci de centimetri de podea. Ea mângâie drăgăstos stofa costumului.

— Îi aveţi aici?

— Da, confirmă Malko, uşor neliniştit.

La Venus-Bar şi pentru o bere neplătită risca să i se ia gâtul…

— Ce trebuie să fac? spuse ea neîncrezătoare.

Malko îi spuse direct:

— Am auzit că ştiţi pe toată lumea la Bangkok. Adevărat?

— Aţi evadat de undeva? Sunteţi dezertor?

El clătină din cap şi urlă pentru a acoperi zgomotul orchestrei:

— Nu. Am nevoie de o informaţie confidenţială.

Brusc, ea îi sări de pe genunchi şi îl luă de mână. Senzaţia fu oribilă: o mână de copil cu forţa unui adult. Poy îl trase spre fundul sălii, în colţul beţivilor. O duzină de clienţi, prăbuşiţi peste mese, turnau în ei bere după bere. Poy îl dădu la o parte pe unul dintre ei, se aşeză şi îl invită şi pe Malko:

— Ce doriţi?

Era un moment critic.

— Îl caut pe Jim Stanford, spuse el, suntem prieteni. Cred că mai trăieşte încă, undeva prin Bangkok.

Ea nu răspunse imediat. Expresia de pe chip i se schimbase: îi era frică. Lungind cuvintele, îl întrebă:

— Ce vă face să credeţi că ştiu unde se află Jim Stanford?

El ridică din umeri:

— Mi s-a spus că ştiţi tot ce se petrece la Bangkok şi că sunteţi capabilă să daţi de urma oricărui obiect pierdut. E adevărat?

Ea ezită, apoi admise, spunând pe acelaşi ton discordant:

— Adevărat, dar nu ştiu ce i s-a întâmplat lui Jim Stanford.

Malko intui imediat că minţea. Era mult prea-îngrozită.

Înseamnă că putea să descopere ceva.

— O mie de dolari, repetă el şi nimeni nu va şti niciodată nimic.

Pe lângă ei trecu o fată îmbrăţişată cu un marinar şi dispăru pe o uşiţă, aruncându-i o privire scurtă lui Poy. Sosise un nou contingent de marinari şi aceştia vociferau la bar. Poy puse mâna minusculă peste cea a lui Malko şi îi şopti la ureche, cu răsuflarea mirosind a Mekong:

— O mie de dolari sunt bani mulţi. Am să încerc. Cunosc pe cineva care poate ştie ceva, dar este periculos.

Ea îl privi într-un mod bizar:

— Chiar vreţi să plătiţi o mie de dolari pentru a afla ce i s-a întâmplat lui Jim Stanford?

— Da.

Cu condiţia să nu-i spună baliverne, dar într-o asemenea lume crepusculară nu avea de ales. Trebuia să aibă încredere în pitică.

— Nu vreau să vă ştiu nici măcar numele, zise Poy. Iată ce veţi face. În curtea din spate sunt nişte camere. Vă duceţi acolo cu o fată. De îndată ce aflu ceva, vin să vă spun. Nimeni nu va bănui nimic. După aceea nu vreau să mai aud de dumneavoastră. De acord?

— De acord.

— Arătaţi-mi banii.

Malko scoase pe sub masă un teanc de hârtii de cincizeci de dolari. Poy le mângâie rapid apoi sări de pe scaun şi se îndreptă spre un grup de fete. O bătu peste fese pe una înaltă şi brunetă, cu un coc enorm şi o rochie albastră bufantă strânsă pe talie.

Ea îi surâse lui Malko şi Poy îi explică în engleză:

— Daţi-i o sută de bahts şi procedaţi ca un client obişnuit.

Plecă imediat şi Malko o văzu ocolind în goană pista.

Rochia i se ridicase, descoperind coapsele îmbrăcate în ciorapi negri. Totul în jur respira o ambianţă sănătoasă.

Bruneta îl trăgea pe Malko de mână spre uşiţa pe unde văzuse dispărând cuplul de mai devreme. Coborâră pe o scară exterioară din lemn şi ajunseră într-o curte luminată de un felinar. În întuneric, Malko zări un taxi în interiorul căruia un cuplu făcea dragoste, în timp ce şoferul moţăia la volan.

Un bătrânel făcea de pază la baza unei scări şubrede. Urmă un schimb de vorbe pe care Malko nu le înţelese, apoi fata îl conduse sus, pe un culoar cu douăsprezece uşi. Fata o deschise pe cea de a treia.

Malko intră într-o încăpere mobilată doar cu un pat şi cu o chiuvetă, atât de murdară încât era neagră. Pereţii despărţitori nu ajungeau decât până la jumătate, aşa încât se putea urmări cu uşurinţă tot ceea ce se petrecea în camerele alăturate.

Dezgustat, Malko se aşeză pe marginea patului. Niciodată în viaţa lui, nici atunci când fugea de ucigaşi în Austria, nu văzuse un loc mai sordid. Dacă n-ar fi trebuit să-l găsească pe Jim Stanford cu orice preţ, ar fi fugit cât îl ţineau picioarele. Fata îl privea surâzătoare. Pentru a evita complicaţiile, îi întinse o bancnotă de o sută de bahts, pe care ea o ascunse în corsaj, apoi surâse şi spuse în bruma de engleză pe care o cunoştea.

— *You, number one,* ceea ce era incontestabil un compliment.

Imediat se ghemui lângă pat şi începu să-i descheie pantofii lui Malko, apoi îi scoase ciorapii şi îi împături cu grijă, punându-i pe scaun.

Malko încercă să-şi apere pantalonii, dar printre vorbe de neînţeles şi surâsuri, fata îi scoase şi pe ei, punându-i tot pe scaun. Malko nu-i scăpa din ochi pentru că acolo erau cei o mie de dolari. Nu-şi luase arma: nu avea rost să atragă atenţia asupra lui, în cazul unei razii sau a unei confruntări.

Cu aceeaşi dexteritate, fata scoase şi restul. La vederea pansamentului făcu o mimică dezolată şi din fericire nu insistă. În acea anexă de la Venus-Bar aerul condiţionat era necunoscut. Domnea aceeaşi căldură lipicioasă ca afară.

Ea nu-şi scosese nici măcar pantofii şi Malko înţelese repede de ce. La prima înţepătură sări de pe pat. Partenera sa constată cu un aer dezolat:

— Ţânţari, nu bun.

Nu era o cameră ci o crescătorie de ţânţari. Apăru chiar şi o furnică zburătoare imensă care traversă încăperea… Condiţiile nu prea îndemnau la voluptate. Cu toate acestea fata voia cu orice preţ să-şi merite banii. De mai multe ori,

Malko o respinse gentil. De fiecare dată ea izbucnea în râs, exclamând în engleză: ticălosule, ticălosule şi storcându-şi creierii ce să mai inventeze pentru a satisface un alb atât de pretenţios. Din politeţe mai mult decât din dorinţă, Malko îi pipăi rochia: era toată căptuşită; fata era probabil slabă ca o scândură.

Într-un final, epuizată, ea se aşeză lângă Malko. Prin gesturi îl făcu să înţeleagă că se numea Chieng-Mai, apoi îi atinse ochii repetând:

— *Number one, number one.*

Văzând că straniul client nu este tentat nici măcar de distracţiile din celelalte camere, se mulţumi să alunge ţânţarii, cu bătăi din palme care făceau să răsune încăperea. Probabil că vecinii se întrebau ce soi de voluptăţi inedite experimentau…

Malko se uită la ceas: trecuse o jumătate de oră. Zgomotul orchestrei de la Venus-Bar se auzea slab. Niciun semn de viaţă de la pitică. Poate că dorise doar să-i pună la dispoziţie o fată… cu toate acestea o mie de dolari – douăzeci şi cinci de mii de bahts – puteau constitui o tentaţie serioasă. Malko îşi dădu seama că nimeni nu ştia de soarta lui, nici măcar Thepin, de la care împrumutase Mercedesul pretinzând că se duce la colonelul White. Putea deveni foarte uşor un alt cadavru aruncat în apele mâloase ale râului Ménam Chao-Phraya.

Chieng-Mai îl contempla curioasă. Malko îi surâse. Era aproape singurul mod de a intra în legătură cu ea.

Deodată auzi o harababură pe scări, urmată de nişte voci care se certau, apoi zgomotul unor tocuri pe culoar şi un strigăt de femeie, ascuţit şi insuportabil. Malko ţâşni spre haine. Chieng-Mai se ridică dintr-o săritură şi strigă o frază lungă în thailandeză.

Ceva bufni în uşa de lemn, apoi vocea lui Poy strigă în engleză:

— Deschideţi.

Vocea i se frânse într-un gâlgâit îngrozitor.

Malko smulse aproape uşa din ţâţâni, dar ceva greu o împiedica să se deschidă: Poy, pitica, agăţată cu mâinile de clanţă şi cu ochii sticloşi.

Malko înjură.

Era ţintuită de uşă cu un pumnal lung al cărui mâner era înfipt în spate, la nivelul omoplatului stâng. Brusc, mâinile dădură drumul clanţei. Pumnalul care se mişcă în rană, smulgându-i sânul, o făcu să scoată un geamăt inuman. Mâinile mici zgâriară cu disperare lemnul.

Malko se precipită, susţinând-o de subsuori. În spatele lui, Chieng-Mai urla ceva în chineză şi în thailandeză. Vecinii ieşeau din camere: fete pe jumătate dezbrăcate, un american sfrijit în maiou de corp.

Învingându-şi dezgustul, Malko smulse pumnalul din uşă, trăgând-o în acelaşi timp pe Poy în spate. O întinse cu grijă pe o parte. Sângele şiroia valuri din rana oribilă. Nu era nevoie de doctor pentru a constata că era pe moarte.

— Cine v-a lovit? întrebă Malko.

Poy deschise ochii, încercând să vorbească. Malko se apropie cu urechea de buzele ei dar nu prinse decât un murmur de neînţeles care se termină într-un horcăit.

Cu ochii ficşi, Poy nu mai mişca. Corpul ei micuţ părea mai mare după moarte. Chieng-Mai scoase un strigăt ascuţit şi îngenunche lângă pitică. Avea chipul plin de lacrimi. La vederea cadavrului, americanul din camera vecină, îmbrăcat doar într-un slip în dungi şi cu ochelari, scoase o exclamaţie gâtuită. Turbat de furie, Malko intră în cameră şi se îmbrăcă rapid.. Cineva îşi bătea joc de el. De fiecare dată când era pe cale să afle ceva, necunoscutul lovea, căci era convins că tot cel care încercase să-l ucidă, era în spatele ultimelor asasinate: Sirikit şi Poy. Cel care ştia ce i se întâmplase lui Jim, era sigur de asta. Îmbrâncind un grup de fete, o luă la goană pe scări. La ultima treaptă se lovi de un corp întins la pământ: bătrânul thailandez care le indicase camera, zăcea pe spate, cu chipul ciopârţit de o rană teribilă.

Malko traversă în fugă curtea şi ieşi pe uşa care dădea în piaţă. Deja în spatele lui se auzea un concert de strigăte şi de apeluri.

Mercedesul nu era parcat prea departe. Se instală la volan şi demară. Nu-i surâdea să dea ochii cu poliţia thailandeză. Era atât de grăbit încât se rătăci în labirintul de

străduţe, ajungând de două ori într-o fundătură pe malul râului. Îşi amintea de sfaturile lui Thepin, care îi recomandase:

— Fiţi atent. Circulaţia este periculoasă la Bangkok. Dacă aveţi un accident, fugiţi. După aceea discutăm cu familia. Dacă aţi călcat un bonz e mai neplăcut, costă o sută de mii de bahts. Un thailandez numai zece mii, iar pentru un străin, o cobra sau un hindus nu se plăteşte nimic.

Malko fusese nevoit să fie atent. Drumul până la Venus-Bar nu era uşor. Mersese kilometri întregi pe New Road, care purta acolo numele de Charoung rung, de-a lungul râului, spre sudul oraşului. Descoperise Venus-Bar aproape din întâmplare, luând-o pe toate străduţele de pe partea stângă. Barul avea în faţă o piaţă înconjurată de docuri şi de port. Un loc extrem de periculos. La fel de dificil se dovedea şi drumul înapoi spre centrul oraşului. Într-un final se angaja pe o arteră largă. În sinea lui îi era foarte ciudă. Poy fusese asasinată practic sub ochii lui. Dacă s-ar fi întors în bar, în loc să stea liniştit în compania lui Chieng-Mai, l-ar fi văzut pe cel de care îi pomenise pitica, asasinul ei.

De abia mult mai târziu, pe Bulevardul Pattagong, trecând pe lângă şanţurile cu apă ale castelului regal de la Chittlada, un loc absolut pustiu, îi trecu prin minte că cineva l-ar fi putut urmări. În spatele lui, un Sam-lo trecuse de două ori pe roşu.

Ridică instinctiv piciorul de pe acceleraţie. Asta nu putea însemna decât că asasinul sau asasinii erau pe urmele lui.

Fu încercat de un sentiment de panică amestecat cu un soi de voluptate. În sfârşit, nu mai lupta cu morile de vânt. Avea să dea ochii cu cel care ştia adevărul despre Jim Stanford. Nu era înarmat, dar curiozitatea era mai puternică şi atunci se lăsă ajuns din urmă. Văzu în oglinda retrovizoare cum între el şi Sam-lo distanţa se micşorează. În lucirea unei reverberaţii zări o singură persoană în spate, cu chipul ascuns în umbră.

Încetini la semafor. Sam-lo făcu acelaşi lucru dar continuă să înainteze prin stânga maşinii. Malko putea în sfârşit să vadă faţa urmăritorului. Cu ochii în oglinda retrovizoare, pândea momentul, dar totul se petrecu extrem

de repede. Sam-lo plecă pe roşu, pasagerul sări din ea şi apucă mânerul portierei Mercedesului, deschizând-o brutal.

Surprins, Malko nu avu timp să se agaţe de volan. Agresorul îl prinse de umăr şi îl târî afară din maşină. Căzu pe asfaltul cald încă, fu imobilizat şi zări lucirea lamei unui pumnal. Cu un efort disperat reuşi să se degajeze.

Thailandezul se aruncă asupra lui şi se rostogoliră pe panta ierboasă. Cu toate puterile, Malko încerca să ţină la distanţă mâna cu arma. Nu avea să uite niciodată mirosul dulceag şi fad emanat de agresorul lui. Triciclul dispăruse şi Mercedesul rămăsese singur în mijlocul intersecţiei.

Cei doi se luptau în tăcere. Timp de câteva clipe Malko fu în avantaj şi îl lovi pe celălalt cu o cheie peste mână, făcându-l să scape pumnalul. Brutal, agresorul se degajă, se dădu un metru înapoi şi se ghemui într-o poziţie bizară, cu ambele braţe întinse la orizontală.

„Karate”, mai avu Malko timp să gândească.

Bărbatul se aruncă spre el scoţând un strigăt răguşit şi îl izbi pe Malko cu latul palmelor undeva sub urechi. Acesta crezu că îi explodează capul. Ameţit, alunecă pe spate, având doar răgazul să se gândească plin de amărăciune la sentinela regală, prin faţa gheretei căreia trecuse cu cinci sute de metri înainte, apoi apa călduţă din şanţ îl înghiţi.

Deschise gura şi luă o înghiţitură cu gust de. Mâl. Sufocându-se dispăru în apa neagră. Cu ultimul gând îşi blestemă imprudenţa.

*

* *

Malko îşi reveni şi scoase un sughiţ, vărsând un şuvoi de apă amestecată cu mucozităţi. Era întins pe malul şanţului, în întuneric. În jurul lui era agitaţie şi auzi cuvinte în thailandeză. Lumina unei lanterne mătură zona şi înainte de a se fixa pe chipul lui, zări cu surprindere figura lui Thepin, însoţită de un soldat cu mitraliera în mână.

Reuşi cu greu să se ridice într-un cot. Cămaşa şi pantalonul erau ude leoarcă şi i se lipeau de piele. Îi scoseseră sacoul şi îi desfăcuseră cravata. Ceafa îl durea şi rana se deschisese, căci simţea înţepături surde în coaste.

Nu înţelegea ce i se întâmplase. Era sigur că nu ieşise

singur din şanţ. Ce căuta acolo Thepin? Văzându-l mişcând, aceasta îngenunche lângă el:

— Malko, vă simţiţi mai bine?

De emoţie, vocea îi era şi mai peltică.

El mormăi şi întrebă:

— Cum aţi ajuns aici? Cine m-a scos din şanţ?

Ea roşi:

— V-am urmărit de la hotel. Am crezut că vă duceţi după o fată. Am văzut când aţi fost atacat, dar până să chem soldatul din gheretă, a avut timp să fugă.

— L-aţi recunoscut?

— Nu. Soldatul a tras, dar nu l-a nimerit.

Malko înjură cu voce joasă. Ratase încă o dată. Poy murise şi iar se găsea într-un impas.

Soldatul se apropie şi îl ajută să se ridice. În ciuda căldurii apăsătoare, simţea că îl cuprinde un tremur rece. Cei câţiva curioşi care se opriseră, întoarseră maşinile.

— Puteţi conduce? întrebă Thepin.

— Am să încerc.

— Urmaţi-mă. Mergem la mine. I-am spus soldatului că veţi merge mâine la poliţie.

Se urcă în Mercedesul rămas în continuare în mijlocul intersecţiei. Thepin o luă înainte, conducând un mic Datsun. Peste cinci minute ajungeau la ea acasă.

În sinea lui, Malko binecuvânta gelozia fetei. Fără ea şi-ar fi găsit odihna în mâlul şanţului. Îşi dădu seama că miroase şi îl apucă greaţa: trăsnea de parcă ieşise dintr-o canalizare.

Casa mare era pustie şi întunecată.

— Părinţii mei sunt la Pattaya, explică Thepin. Suntem singuri.

Îl luă de mână şi îl ghidă până la primul etaj într-o cameră cu aer condiţionat. Malko intră în baie şi începu să se dezbrace. Pansamentul era plin de sânge. Nu îndrăzni să-l scoată, de teama declanşării unei hemoragii. Nu o auzi pe Thepin apropiindu-se.

Cu o expresie galeşă pe chipul neted şi trufaş, ea îi ordonă:

— Scoateţi-vă pansamentul. Apa a fost murdară. Rana trebuie curăţată foarte bine.

Scoase diferite sticluţe dintr-un dulăpior farmaceutic şi dezlipi leucoplastul murdar.

Când termină, Malko se simţea alt om. Îl spălase şi îi pusese un pansament curat. Doar capul îl durea îngrozitor, încetişor, Thepin îi masă tâmplele cu balsam de tigru, apoi îl întinse pe pat. Era atât de obosit încât închise imediat ochii, cu mintea complet golită de gânduri.

Senzaţia că este privit îl făcu să se trezească.

Deschise ochii. Thepin era aplecată deasupra lui. Chipul ei frumos era la fel de rece şi de serios ca la prima lor întâlnire.

Cu toate acestea, era machiată cu grijă: cu cozile ochilor ridicate mult în sus, semăna cu o veche gravură japoneză. Gura era creionată îngrijit, iar părul era strâns într-un coc complicat împodobit cu ace de jad. Fiecare unghie era prelungită cu un etui de aur, dând mâinilor un aer ireal.

Era îmbrăcată într-un sarong purpuriu, somptuos şi pudic, dar care îi reliefa toate formele.

— Aşa se împodobeau miresele în secolul trecut, spuse ea cu voce joasă. Vă place?

Malko se trezise complet.

— Cu ce ocazie aţi îmbrăcat această ţinută? întrebă el, cu toate că ştia răspunsul.

— Am hotărât să mă dăruiesc dumneavoastră astă seară, spuse Thepin plină de gravitate. Vă iubesc. V-am iubit din prima clipă.

Cu ochii închişi, se întinse lângă Malko. El o luă în braţe, evitând în ultima clipă unghiile gata să-i scoată ochii.

Încerca o emoţie stranie. În lumea subterană a cârtiţelor, o fiinţă ca Thepin era ceva rar.

Rămaseră mult timp îmbrăţişaţi. Prin pereţii groşi de lemn nu străbătea nici un sunet. Parfumul şi căldura fetei îl învăluiau încet, încet pe Malko, ca opiul, îndepărtându-i durerile. O privi, încercând să ghicească ce se ascundea sub fruntea netedă. Uneori dădea impresia unei păsări exotice fără minte, alteori surprindea prin lucirile neaşteptate de inteligenţă din ochii migdalaţi.

Îşi scosese sarongul: nu purta nimic pe dedesubt. Se lipi strâns de Malko, apoi, ca şi când ar fi vrut să-l împiedice să

se răzgândească, îi înfipse unghiile de aur în şale, forţându-l să o pătrundă. Malko simţi cum corpul fetei se contractă brusc, apoi Thepin strigă cu o voce de nerecunoscut şi îl trase şi mai tare spre ea, murmurând vorbe neînţelese în thailandeză..

Cu o forţă nebănuită îl menţinu astfel mai multe minute, apoi ridică brusc capul şi sărută ochii aurii unul câte unul.

— De acum eşti al meu, murmură ea. Te voi ajuta, dar nu trebuie să spui nimănui. Nimănui.

Apoi adăugă, cu o urmă de mândrie în voce:

— Este prima oară în familia mea când o femeie se dăruieşte unui alb. Dacă bunicul meu ar fi încă în viaţă m-ar bate până m-ar omorî.

O metodă radicală pentru a evita mezalianţele. Malko binecuvântă în sinea lui bronşita care îl răpusese pe bătrân.

Mult mai târziu o întrebă pe Thepin, puţin ruşinat:

— Cum ai putea să mă ajuţi?

— Mă voi întoarce mâine cu tine la Venus-Bar, spuse ea şi îl vom găsi pe cel care a ucis-o pe Poy. Asta vrei, nu-i aşa?

Adormiră îmbrăţişaţi. Nu prea împăcat cu sine, Malko se temea ca vreun strămoş prea răzbunător să nu bântuie casa, gata să salveze onoarea familiei. Mereu aceleaşi întrebări îi reveneau în minte. De ce încercaseră să-l ucidă? De ce mintea doamna Stanford?

Îşi propuse să ia din nou legătura cu ea a doua zi. Poate i-ar fi înfrânt rezistenţa, dacă ar fi insistat.

O capitolul VIII.

Cabina telefonică de la Erawan era minusculă şi strâmtă. Malko lăsă să sune de cinci ori, apoi închise. Era opt seara şi doamna Stanford trebuia să fie acasă. Neo-zeelandeza de la magazin îi spusese că plecase la ora şapte şi şoferul o lăsase acasă.

În orice caz, măcar un servitor ar fi trebuit să răspundă. Poate că centralista înţelesese greşit numărul. Malko i-l repetă şi se întoarse la cabină.

Telefonul sună din nou în gol. De această dată Malko îşi propuse să închidă după cel de al douăzecilea apel. Nimeni nu putea rezista la un telefon care sună la nesfârşit.

La al optulea sunet se auzi un declic, apoi un fâsâit, ca şi când persoana de la capătul firului ar fi aşteptat să i se vorbească.

— Doamna Stanford? zise Malko.

— Da.

Vocea se auzea slab, ca de pe altă lume, deformată, aproape imperceptibilă. Descumpănit, Malko spuse:

— Sunt prinţul Malko Linge. Aş vrea să vă văd, ca să vă dau veşti despre ancheta asupra dispariţiei soţului dumneavoastră.

După o tăcere destul de lungă, doamna Stanford spuse pe un ton mai ferm:

— Nu acum. Nu vă pot primi.

Malko nu avu nici măcar timp să răspundă că ea închise.

Perplex, ieşi din cabină. Cu doamna Stanford se întâmplase ceva. În vocea ei simţise frica.

Care ar fi fost motivul pentru care s-ar fi temut de vizita lui Malko?

Făcu câţiva paşi pe marginea piscinei, căutând răspunsuri pentru acel mister. De cine şi de ce se temea soţia lui Jim Stanford?

Totul semăna cu un roman de Kafka: oamenii ucideau, minţeau, transpirau de frică şi toate astea fără un motiv aparent. El era elementul exterior, cel care împiedica lucrurile să se desfăşoare normal.

Malko nu ezită prea mult. Urcă în cameră, puse la centură pistolul extraplat, aruncă o privire fotografiei fetiş a castelului său iubit şi o întinse.

Coborî din taxi pe Sukhumvit Road colţ cu strada care ducea spre vila lui Jim Stanford. Avea de mers trei sute de metri pe jos.

Canalul era întunecat şi avea un aer sinistru. Pe malul stâng, felinare cu petrol luminau casele vechi de lemn. Nişte bărbaţi stând pe vine afară îl priviră trecând, fără să scoată o vorbă.

Ajunse la micul pod şi se opri în faţa templului falnic. Casa lui Jim Stanford era chiar în faţă. Privi în jur: nu era nici picior de om şi nici măcar o maşină nu-şi făcea apariţia de pe undeva. Din parc se auzeau strigătele broaştelor-bivol. Se apropie de grilaj şi se uită: casa era întunecată.

Poarta cedă uşor, el intră şi apoi o închise în urma lui. Acţionase sub imperiul primului impuls. Ajuns în parc, se adăposti în umbra arborilor înalţi şi înaintă încetişor spre casă. Numai să nu se fi gândit doamna Stanford să-şi păzească comorile de artă cu vreo duzină de ciobăneşti germani...

Ajunse lesne până la peronul de la intrare şi se opri uşor confuz.

La urma urmei, doamna Stanford nu-i ceruse să vină. Era cu amantul, sau dormea pur şi simplu? Stând pe vine, Malko rămase ascuns mai multe minute, neştiind ce atitudine să adopte. Avea impresia că procedase greşit. Mai bine s-ar fi dus a doua zi la magazin şi ar fi încercat să o facă să vorbească pe doamna Stanford.

Povestea lui Poy era în toate ziarele, dar fără comentarii. Se vorbea despre o reglare de conturi.

Se îndepărta deja de casă, mergând pe peluză, când un zgomot venit din casă îl ţintui pe loc.

Un strigăt înăbuşit.

Malko se întoarse şi îşi lipi urechea de uşa de la parter. Nu mai era nici o îndoială: strigătele păreau să vină de la etaj, slabe, de parcă ar fi ieşit printr-un căluş. Se repetau la interval de treizeci de secunde.

Făcu repede turul casei. Pe latura stângă găsi ce căuta:

una dintre uşile de lemn era descuiată. O deschise şi ajunse fără dificultate într-o cameră cufundată în întuneric.

Cu pistolul în mână, înaintă după o scurtă orientare spre scară. Strigătele continuau să se audă de la etaj, parcă mai puternice. Gemete de femeie.

Niciodată nu auzise Malko un parchet care să scârţâie atât de tare. Pentru a limita stricăciunile, Malko se descălţă şi alunecă uşor cu picioarele goale pe parchetul lustruit. Ajunse până în holul din care pleca scara care urca la galeriile de sus. Din fericire, memoria lui extraordinară îi permitea să-şi amintească topografia locurilor în care fusese doar o singură dată.

Gemetele continuau cu o asemenea ritmicitate încât Malko se întrebă dacă doamna Stanford nu cumva făcea dragoste.

Atunci se petrecu catastrofa.

Malko lovi cu cotul o statuie înaltă de un metru, care rămase în echilibru o fracţiune de secundă, apoi basculă în faţă.

Zgomotul căderii pe marmură, ca explozia unei grenade, îi acoperi înjurătura.

Săraca statuie se spărsese în mii de bucăţi, într-o harababură de nedescris. Ghemuit în spatele unei comode lăcuite şi ţinându-şi răsuflarea, Malko aştepta reacţiile, cu ţeava armei îndreptată la întâmplare spre scară.

Nici o mişcare nu tulbură însă liniştea apăsătoare.

Gemetele încetaseră. De sus nu se mai auzea nici un zgomot. Malko lăsă să treacă trei minute şi începu să urce scările în patru labe, aşteptându-se în fiecare clipă să primească un glonţ de undeva. Acum era sigur că în casă se petrecea ceva anormal.

Ajunse la ultima treaptă şi se ridică precaut, apoi se încălţă. I se păruse că strigătele veneau de la uşa cea mai îndepărtată şi se îndreptă într-acolo.

Ajuns în faţa ei, îşi lipi urechea de lemn. Tăcerea totală îl îngrijoră.

Pipăi pe întuneric şi găsi un întrerupător, de la care se aprindea probabil lumina pe coridor. În situaţia în care se afla, nu putea ezita. Puse încet mâna pe buton, îl răsuci,

lumina se aprinse, iar Malko deschise uşa cu o lovitură de picior şi se lipi de perete.

Avu timp să zărească trei asiatici grupaţi în arc de cerc în jurul uşii. Doar unul ţinea în mână un pistol cu ţeavă scurtă, probabil un Colt Cobra, ceilalţi erau cu mâinile goale. Totul dură o fracţiune de secundă. Cel cu pistolul trase în plafoniera de pe coridor, care zbură în mii de cioburi şi întunericul se reaşternu. În acelaşi timp, cel care se găsea mai aproape de Malko îi sări la picioare.

Ceea ce urmă se petrecu foarte repede. Malko avu senzaţia că un bloc de piatră i se prăvăleşte pe ceafă: era muchia palmei unuia dintre adversari. Apăsă pe trăgaci, după care primi o lovitură violentă în ficat.

Simţi în gură gust de fiere. Clătinându-se încercă să se ridice, dar o ultimă lovitură îl cufundă în beznă. Simţi cum unul dintre asiatici trece peste el, dar nu avu puterea să-l apuce de picior...

*

* *

Camera era în continuare cufundată în întuneric. Cu capul greu şi cu un gust acru în gură, Malko se ridică şi căută comutatorul.

În momentul în care aprinse lumina, rămase interzis. Intrase într-o cameră mică, lambrisată, cu pereţii acoperiţi de tablouri şi cu două piei superbe de panteră în chip de covor. Singurele mobile erau un pat mare şi un paravan.

Doamna Stanford, complet goală, era întinsă pe pat, legată de montanţii acestuia cu nişte corzi subţiri trecute peste încheieturile mâinilor şi picioarelor. Pe ochi şi pe gură avea două benzi late de leucoplast. Puţinele haine zăceau grămadă pe una dintre pieile de panteră. Malko văzu ceva care îi îngheţă sângele în vine: două fire electrice, ale căror capete dezizolate atârnau pe pat.

Temându-se de ce era mai rău, se apropie de pat cu pistolul în mână. Aplecându-se asupra corpului inert, mai descoperi ceva. În afara petelor mici şi roşii lăsate de electrozi în jurul sfârcurilor, pielea de pe piept era brăzdată de tăieturi fine, aproape invizibile cu ochiul liber.

Doamna Stanford respira greoi şi regulat pe nas.

Cu toată delicateţea de care era în stare, dezlipi leucoplastul de pe ochi şi privirea femeii fu pentru el un şoc.

O expresie rătăcită, speriată, din care se detaşa totuşi o duritate de nedescris. Îl recunoscu pe Malko şi privirea i se înmuie dintr-o dată. Cu toate acestea, după ce îi scoase leucoplastul de pe gură, primele ei cuvinte fură:

— V-am spus să nu veniţi.

Tonul cu care vorbise era aproape normal.

Uimitoare femeie.

Malko se ocupă de legături şi reuşi să o elibereze. Corpul ei părea al unei femei de treizeci de ani, în afara pielii de pe pântec, uşor încreţită. După ce Malko o eliberă, ea rămase nemişcată, în acelaşi loc, cu ochii închişi, fără urmă de pudoare.

Apoi ridică mâna dreaptă şi îşi masă uşor pieptul, lăsând să-i scape un strigăt de durere.

— Ce aţi păţit, întrebă Malko. Sunteţi rănită?

— Ardei iuţi. Mi-au frecat pielea cu ardei iuţi. Nu mă atingeţi.

Abia atunci el observă mai mulţi ardei iuţi striviţi la piciorul patului, aidoma celui pe care îl mestecase imprudent.

De ce oare o torturaseră într-un asemenea mod pe doamna Stanford? Erau aceeaşi care o masacraseră pe sora lui Jim?

Era nerăbdător s-o facă să vorbească, să-i explice odată toate acele mistere, acele crime sălbatice. Care era oare miza?

Pe un ton scăzut, doamna Stanford spuse o singură frază:

— În spatele paravanului este un mic dulăpior. Deschideţi-l şi luaţi ce găsiţi înăuntru.

Malko se supuse şi se întoarse cu o întreagă panoplie: un platou de argint, o pipă pentru opiu foarte frumoasă, o lampă şi un vas mic.

Doamna Stanford se ridică într-un cot, luă chibriturile şi aprinse lampa. Deschise cutia cu un ac lung de oţel, luă o grămăjoară cât un bob de orez şi o menţinu deasupra flăcării. Bila se umflă, se încreţi, căpătând reflexe irizate.

Malko mai văzuse fumători de opiu dar fusese

întotdeauna fascinat de ceremonial. Fără să piardă nimic, doamna Stanford puse bucăţica de opiu fumegândă în pipă. Apoi se întinse pe spate şi trase un fum, reţinându-l cât mai mult posibil.

După câteva clipe de repaus, o luă de la capăt ca şi când Malko n-ar fi fost acolo.

Fumă şase pipe una după alta. Expresia de pe chipul său se modifica din ce în ce mai tare. Se destindea, obrajii se îmbujorau şi ochii îi redeveneau din nou strălucitori. Într-un sfârşit puse pipa pe platou, îl puse pe acesta pe podea şi suflă în lampă.

Se ridică şi dispăru în baie, revenind înfăşurată într-un halat de mătase neagră. Se aşeză pe pat în faţa lui Malko.

— Ce doriţi? întrebă ea.

Uşor surprins, Malko o întrebă:

— Bine dar oamenii aceia vă torturau. Se pare că am ajuns la timp.

Un surâs timid îi descoperi dinţii strălucitori.

— Nu m-au ucis şi durerea se uită foarte repede.

— De ce vă torturau?

Ea ignoră întrebarea şi spuse pe un ton sec:

— Dar dumneavoastră de ce aţi venit?

Îi povesti despre atentatul căruia îi căzuse victimă şi despre moartea lui Poy.

— Acum sunt sigur că soţul dumneavoastră trăieşte, conchise el. Trebuie să mă ajutaţi să-l găsesc.

Ea clătină încetişor din cap.

— Jim e mort.

Cu ochii fixaţi în podeaua ceruită, îl ignora pe Malko. Acesta reîncepu atacul:

— Nu-i cunoaşteţi pe cei care v-au torturat?

Ea ridică din umeri:

— Nu are nici o importanţă.

— Ce voiau să afle?

— Nu vă priveşte.

— De ce minţiţi?

Ea îl privi drept în ochi:

— Nu mint. Îmi puneţi nişte întrebări la care nu vreau să răspund.

— Dar cei care v-au torturat v-au făcut să vorbiţi? spuse Malko înfuriat.

— Nu, zise ea calmă, nimeni nu mă poate face să vorbesc.

El o crezu.

Deodată vocea i se frânse. Îl apucă pe Malko de revere şi îi şopti, apropiindu-şi faţa de a lui:

— Plecaţi, părăsiţi Thailanda. Vă implor. Nu-l mai căutaţi pe Jim. Veţi fi ucis şi e o prostie.

— Ştiţi că trăieşte?

Ea clătină din cap disperată şi strigă:

— Nu, nu ştiu nimic. Plecaţi, vă implor I Nimeni nu poate face nimic pentru Jim, nici măcar eu…

Malko era tulburat. Simţea corpul slăbuţ dar senzual al doamnei Stanford lipit de al său. Ca şi când i-ar fi citit gândurile, ea se sprijini şi mai tare de el, simulând un leşin. Era tentant, dar el o respinse ferm:

— Lăsaţi-mă să vă ajut, o dojeni el. Sunteţi în pericol. V-au torturat ca să afle ceva. Vreau să vă protejez. Ştiu că deţineţi adevărul despre Jim.

Ea clătină din cap.

— Nu.

O clipă rămaseră faţă în faţă, măsurându-se din priviri. Aveau aceeaşi înălţime. Apoi prin ochii ei trecu o lucire nedefinită.

Fără veste, îl înconjură cu braţele şi îl întinse pe spate pe pat. Era uimitor de puternică şi ştia exact ce voia.

Avea un corp dur ca piatra, de parcă toată viaţa ar fi făcut exerciţii fizice.

Se întinse lângă Malko şi făcu dragoste cu el de parcă era un sclav.

Tot timpul rămaseră ochi în, ochi, zbătându-se cu o furie teribilă, ca şi când s-ar fi luptat cu cineva.

Puţin mai târziu, aşezată în genunchi pe patul desfăcut, îşi prepară altă pipă cu opiu, pe care o savură îndelungi. Întinerise cu douăzeci de ani. Malko era perplex.

— Îmi plac ochii dumneavoastră, spuse ea deodată. N-am mai văzut alţii asemănători. M-au făcut să am chef de dragoste, asta în cazul în care n-a fost vinovat opiul…

— De ce aţi…

— Mai sunteţi convins că Jim trăieşte? întrebă ea.

Tot ceea ce făcuse fusese întâi calculat! Malko se îmbrăcă rapid sub privirea ironică şi în acelaşi timp disperată. Avea impresia clară că doamna Stanford se folosise de el, din toate punctele de vedere.

Fără să se mişte, ea repetă:

— Nu l-am înşelat niciodată pe Jim în douăzeci de ani de căsnicie. Acum e mort şi nu mai e acelaşi lucru.

Nu ajungeau la nici un rezultat. Îmbrăcat, Malko nu se simţea tocmai în largul lui alături de femeia goală cu care tocmai făcuse dragoste.

— Acum plecaţi, spuse ea.

Malko încercă o ultimă tentativă:

— Ascultaţi, zise el, vă jur că nu voi repeta nimănui ceea ce îmi veţi mărturisi, dar spuneţi-mi ce voiau bărbaţii aceia să afle de la dumneavoastră?

— Care bărbaţi?

Nu mai avea nici o speranţă. Malko se lăsă condus pe palier. Doamna Stanford se îmbrăcase din nou în halatul negru şi părea aceeaşi femeie de lume pe care o cunoscuse. Aprinse lumina pe scară şi coborî împreună cu el. Văzând în hol statuia spartă scoase un strigăt:

— Dumneavoastră aţi…

— Fără să vreau, afirmă Malko. Sunt gata să vă despăgubesc…

Lucru care îi depăşea posibilităţile, dar era o problemă de galanterie.

Ea clătină dezolată din cap:

— Imposibil, era un Dakini din perioada khmeră. O piesă unică pe care Jim a descoperit-o în nord-est, la Khon-Khaen… Eram cu el.

Prin ochi îi trecu o undă de tristeţe, în timp ce contempla cioburile statuii.

— Jim ţinea mult la colecţia lui, remarcă Malko.

— Nu s-ar fi despărţit niciodată de vreo piesă, afirmă ea. Adesea ne-am strâmtorat pentru a putea cumpăra un obiect la care ţinea…

Fără nici un alt comentariu, îi întinse mâna lui Malko spre

a fi sărutată.

— Adio. Părăsiţi Bangkok-ul. Nu-l mai căutaţi pe Jim.

Ea închise uşa în urma lui şi Malko traversă peluza cufundată în penumbră, sperând că agresorii lui erau departe!

Era din ce în ce mai uimit. Hotărât lucru, nimeni nu voia ca el să dea de urma lui Jim Stanford. Unii chiar uciseseră pentru asta. Doamna Stanford folosea metode la fel de eficace.

De ce fusese oare torturată? Ce secret exista între acei trei necunoscuţi şi ea? Puţini s-ar fi refăcut atât de rapid după un asemenea tratament. Ei îi fuseseră de ajuns şase pipe şi un bărbat pentru a uita totul.

Ceva îl sâcâia pe Malko. Agresorii ar fi putut să-l ucidă cu uşurinţă, dar se mulţumiseră să-l bată bine, cu toate că în ajun scăpase ca prin minune de la moarte. De ce?

Dacă Jim Stanford era încă în viaţă, de ce nu dădea un semn?

Înainte de a închide poarta, se întoarse către casă. Totul era cufundat în întuneric. Doamna Stanford adormise luând cu ea secretul.

Mergând de-a lungul canalului pustiu îşi spuse că singura pistă rămăsese cel care o ucisese pe Poy. Trebuia să dea de el şi să-l facă să vorbească.

Sukhumvit Road era plin de lumină şi de zgomot. Aleea întunecată din spate degaja un aer neliniştitor. Era alt Bangkok, mai misterios şi mai tainic decât bulevardele bătute de turişti. Un oraş în care Malko nu reuşea să pătrundă.

Un taxi condus de un chinez bătrân cu o caschetă a la Mao, frână lângă el. Malko îi întinse o hârtie de zece bahts şi adresa lui Thepin.

Următoarea escală era Venus-Bar.

Capitolul IX.

Mercedesul rula de-a lungul unui canal hidos pe malurile căruia se zăreau cocioabe de lemn. Pentru a ajunge la Venus-Bar, Thepin o luase pe un drum necunoscut de Malko, drum care trecea prin cartierul chinezesc. Fruntea ei frumoasă era brăzdată de o cută adâncă. În ciuda căldurii, purta un pantalon foarte mulat de lastex albastru, o bluză închisă cu nasturi până la gât şi ghete scurte.

Când maşina se opri în piaţetă, în faţa barului Venus, Malko făcu o ultimă încercare:

— Chiar vreţi să veniţi cu mine? Poate fi foarte periculos.

Thepin îşi aranjă părul în oglinda retrovizoare şi spuse calmă:

— Fără mine nu veţi obţine nimic.

Îşi schimbase atitudinea de când i se dăruise.

Timiditatea şi rezerva se topiseră ca un fum şi Malko descoperea o nouă Thepin, dură şi hotărâtă. Şi parcă nici nu mai era atât de peltică.

Scara afumată de la Venus era plină de marinari şi de fete. Afacerile nu băteau pasul pe loc din cauza morţii lui Poy. Nimeni nu păru să-l recunoască pe Malko. Un ospătar îi conduse la o masă în spate, în apropierea colţului beţivilor şi Malko ceru două beri.

Zgomotul era la fel de puternic. Orchestra rock urla pe estradă pentru un public indiferent care nu se gândea decât să pipăie fetele de pe ring.

Atunci când ospătarul le aduse berea, Thepin îl reţinu şi îi spuse ceva în thailandeză. El dădu din cap fără ca expresia de pe chip să i se schimbe şi dispăru.

— Spune că nu ştie nimic, traduse ea. Nu e la curent, dar minte.

Puţin mai târziu, Malko se duse la bar şi încercă să lege o conversaţie cu barmanul, dar în clipa în care pomeni de crimă, celălalt schimbă ostentativ subiectul. Era un thailandez sfrijit, cu semne de variolă pe faţă şi cu părul încreţit cu mare grijă. Îi adresă lui Malko un surâs angelic şi comercial. Nu văzuse nimic, nu ştia nimic.

Se întoarse la masă la timp pentru a o smulge pe Thepin din ghearele unei matahale de marinar danez, care încerca să-i vâre o hârtie de zece dolari prin fermoarul pantalonului, evitând astfel o dificilă conversaţie bilingvă. Malko îi dădu politicos banii înapoi şi celălalt se duse să-şi încerce norocul la masa vecină, mult prea beat pentru a provoca o încăierare.

— Am vorbit cu fetele, spuse Thepin. Nu ştiu nimic. Una dintre ele însă mi-a spus că barmanul l-a văzut cu siguranţă pe cel căruia îi dăduse întâlnire Poy. În orice caz, ştie tot ce se petrece aici, mai ales că era amantul lui Poy, care îi dădea toţi banii.

Malko fu tentat să-i explice diferenţa dintre „peşte” şi „amant” dar renunţă. Se simţea descurajat de eternul zid de cauciuc.

— Vom sta de vorbă cu el mai târziu, spuse Thepin. Am aflat unde îşi schimbă hainele: într-o cămăruţă din spatele barului, unde îşi ţine toate lucrurile. Acolo se întâlnea cu Poy în timpul serii.

Trecuse puţin peste ora unu noaptea. Îşi pierdură timpul observându-le pe micuţele thailandeze care flirtau între ele pline de inocenţă, se îmbrăţişau sub ochii uluiţi ai marinarilor scandinavi, îşi descheiau bluzele comparându-şi sânii, ca mai târziu să arunce tone de ocări celor care riscau un gest prea îndrăzneţ. Erau la fel de lipsite de pudoare ca maimuţele tinere. De mai multe ori traseră cu ochiul spre masa lui Malko, surâzând larg şi bombându-şi pieptul, încât Thepin îi spuse perfid:

— Poate doriţi să încercaţi una cât timp aşteptăm. Nu costă mult: cincizeci de bahts, plus penicilina.

Malko o asigură că niciodată nu i-ar fi trecut prin cap o asemenea idee; poate doar aceea îmbrăcată în verde, subţire ca o trestie, cu părul lung şi negru şi cu nişte ochi imenşi de jad l-ar fi atras, dar asta nu i-o spuse tinerei de lângă el.

Pe la ora trei, Venus-Bar aproape se golise. Ringul era ocupat doar de două perechi. Pe măsură ce lumea pleca, ospătarii puneau scaunele pe masă. Malko şi Thepin erau la a şasea bere, pe care o vărsau cu regularitate sub masă,

ceea ce provocase o băltoacă destul de scârboasă.

Dansaseră, dar Thepin fusese nevoită să se aşeze foarte repede din cauza nenumăratelor mâini care pipăiau lastexul albastru, considerat extrem de provocator.

Brusc, îi făcu un semn cu cotul lui Malko, înnebunit de fum şi de zgomot. Îl dureau atât de tare ochii încât îşi pusese ochelarii, în ciuda luminii slabe din local.

— Barmanul pleacă.

De fapt acesta îşi scotea vesta albă. Nu mai era nici un client la bar. Barmanul deschise uşiţa din spatele lui şi dispăru. Malko şi Thepin se ridicară şi ei şi traversară sala. Jumătate din membrii orchestrei îşi pliau instrumentele, numai chitaristul cânta ceva la întâmplare pentru ultimele două perechi. Malko trecu liniştit în spatele barului, deschise uşa şi se strecură înăuntru, urmat de Thepin.

*

* *

Barmanul era în izmene roz şi în maiou de corp şi îşi ţinea în mână pantalonul. La vederea lui Malko, strigă:

— Nu domnule, nu voie aici.

Thepin apăru şi ea. Chipul ei neted ca marmura, exprima aceeaşi duritate dintotdeauna. Pe un ton certăreţ, necunoscut lui Malko, îi spuse barmanului ceva în thailandeză. Pe măsură ce vorbea, expresia de furie de pe chipul acestuia făcu loc unei temeri făţişe. Clătinând din cap, debită rapid mai multe fraze. Apoi, după ce îşi puse pantalonul, încrucişă braţele şi îl apostrofă pe Malko pe un ton ascuţit. Cu o expresie rău prevestitoare pe chip, Thepin îl pândea.

— Spune că n-a văzut nimic, traduse ea, că este doar barman şi că a fost deja interogat de poliţie. Spune să-l lăsăm în pace, că a muncit mult şi e foarte obosit.

— Oferiţi-i bani. O sută de dolari.

Thepin traduse. Barmanul clătină din cap.

— Nu vrea. Sunt sigură că minte. Poy îi spunea tot. Poate că el l-a chemat pe asasin.

Se apropie de barman, aproape să-l atingă şi începu să-i spună ceva cu voce joasă, accentuând cuvintele. Pe măsură ce vorbea, bărbatul schimba feţe-feţe, părând să se

dezumfle.

Începu o frază pe un ton tânguitor, întrerupt imediat de Thepin, care îi puse altă întrebare, pe un ton ascuţit. El bolborosi un răspuns, care păru să nu o mulţumească, pentru că, fără veste, îi trase un picior în tibie.

Barmanul scoase un strigăt ascuţit. Malko ridicase deja arma ca să o protejeze, dar bărbatul se dădu înapoi, fără a schiţa vreun gest de apărare, urmărit de Thepin care dezlănţuită, îl burduşea în continuare!

Îi dădu drumul brusc şi el se prăvăli la pământ. Fără să-i arunce o privire, Thepin îl trase după ea pe Malko, spunându-i:

— A spus tot ce ştia. Veniţi.

În momentul în care închidea uşa, Malko surprinse privirea speriată a barmanului care încerca să se ridice de jos. Un lucru era sigur. Nu el îi inspirase o asemenea groază, ci dulcea şi peltica de Thepin.

Ea era deja pe scară. După ce se urcară în maşină, îl anunţă:

— Ştie cine este asasinul lui Poy, dar nu-i cunoaşte adresa. Este amantul unei stripteuze din Chinatown. Mergem acolo.

Evită la ţanc un beţiv şi apăsă cu putere pe acceleraţie. Malko o întrebă:

— Ce i-aţi spus? Murea de frică.

Cu o expresie surâzătoare pe chip, ea ridică din umeri:

— Ştiu să vorbesc cu tipi ca el. Tata m-a învăţat. Trebuie să bagi frica în ei.

— Se pare că aţi reuşit.

— N-a fost prea greu, este un laş. Se temea să vorbească pentru că tipul este periculos.

— Sunteţi mai periculoasă decât el?

Thepin izbucni într-un râs uşor forţat.

— Nu spuneţi prostii.

Malko abandonă discuţia, lată încă un mister. Bangkok-ul era plin de ele.

Părăsiră rapid bulevardele largi, intrând pe nişte străduţe murdare. Hieroglifele thailandeze lăsaseră locul însemnelor cu caractere chinezeşti. În ciuda orei târzii, totul era

deschis.

Thepin parcă Mercedesul în faţa unui cinematograf.

— Aici e.

Intrarea era atât de jegoasă încât Malko crezu că se înşelase, dar ea se dusese deja la casă şi cumpărase bilete. Urcară o scară de lemn care puţea a opiu şi a supă chinezească acră. Sala era la primul etaj, cufundată în întuneric.

Un plasator îi conduse în rândul trei. Două fete se răsuceau în braţele uriaşe ale unui urangutan de pluş, ai cărui ochi făcuţi din becuri colorate, clipeau la fiecare îmbrăţişare. Sala era aproape goală, cel puţin de spectatori, căci după nici cinci minute, Malko începu să se scarpine cu furie: ploşniţe, gândaci şi purici îl luaseră cu asalt.

Prinse în ultimul moment ceva negru şi oribil care i se căţăra pe pantalon. În plus, scaunele de lemn erau la fel de confortabile ca cele de la Sing-Sing, pe care aveau loc execuţiile.

Pe scenă, cortina se ridica şi se lăsa. Din culise, un prezentator anunţă:

— *Miss Chen Po Chou, oriental dancer.*

Vechiul fonograf care furniza acompaniamentul se puse în mişcare şi Thepin îi şopti la ureche:

— Ea este.

Miss Chen Po Chou, debordând de celulita, apăru îmbrăcată cu un sutien şi un slip imitaţie de panteră. Avea trăsături buhăite şi dinţii stricaţi.

După mai multe fâţâieli, îşi scoase sutienul şi începu să-şi mişte pompoanele care îi acopereau sfârcurile.

Din nefericire, cam pe la a şasea rotire, unul dintre ele se desprinse şi zbură, aterizând pe scenă! Fără a-şi pierde verva, Chen Po Chou continuă demonstraţia cu un singur sfârc acoperit, până când discul se termină, apoi salută şi ieşi de pe scenă.

Cortina căzu din nou. Prezentatorul lătră din nou ceva. De această dată, pe scenă apărură douăsprezece fete goale, care se aliniară pe un rând. Acul fonografului scârţâi şi sala se umplu de sunetele marţiale ale unei muzici militare. Surpriză, însă! Fetele nu dansau ci rămaseră în

poziţie de drepţi. Toţi spectatorii se ridicară ca unul, inclusiv Malko, tras de mânecă de Thepin.

— E finalul spectacolului, şopti ea.

Consternat, Malko recunoscu acordurile imnului naţional.

Fetele ascultau şi ele, încremenite ca nişte ţăruşi. Thailandezii îşi manifestau naţionalismul oriunde.

Discul se termină în sfârşit şi spectatorii se îndreptară spre ieşire, în afară de Malko şi de Thepin, care se urcară pe estradă, strecurându-se în culise.

Nu existau loje. Fetele se îmbrăcau într-un colţ închis de două decoruri vechi. Ajunseră la timp pentru a o vedea pe miss Chen Po Chou, deja îmbrăcată cu o rochie din acelaşi material cu costumul de scenă. Celelalte stripteuze încă se mai îmbrăcau.

Thepin puse mâna pe braţul lui Malko.

— E prea multă lume aici, o vom urmări.

Se întoarseră în sală şi peste două minute, chinezoaica trecu prin faţa lor. Un bărbat o abordă şi ea îl trimise la plimbare. Malko şi Thepin trecură pe trotuarul de vizavi, dar nu merseră prea mult. Chen Po Chou intră într-o fundătură, unde se afla un restaurant în aer liber. Bucătăria era la intrare şi fiecare masă avea o lampă cu petrol. Vreo zece persoane luau masa de seară.

Ajunse în dreptul unei mese ocupate de un bărbat singur. Văzând-o venind, acesta ridică privirea şi Malko avu un şoc: era necunoscutul care îl atacase de două ori şi cu siguranţă ucigaşul lui Poy şi al lui Sirikit. Era cel care ştia adevărul despre Stanford.

— El e, spuse Malko.

Chen Po Chou se aşezase. Venise acolo să cineze şi era ştiut faptul că arta făcea foame.

— Avem timp, spuse Thepin.

Se întoarseră la cinematograf. Un taxi trecu şi ea îi făcu semn, apoi parlamentă îndelung cu şoferul. Acesta porni şi se aşează aproape în faţa restaurantului, oprind motorul.

— Cunoaşte cealaltă maşină, dar nu se va teme de un taxi care staţionează. Toate târfele din cartier lucrează în taxiuri, din economie. Nu este ceva şocant prezenţa unui alb în această zonă.

Îi strecurase şoferului o hârtie de douăzeci de bahts şi acesta moţăia la volan. Înlănţuiţi, ca să fie mai veridic, cei doi aşteptară. Malko privea des prin fereastra Toyotei, dar totul părea normal. Necunoscutul şi Chen Po Chou încă se războiau cu tăiţeii chinezeşti.

În sfârşit, se ridicară. Bărbatul îşi puse ochelarii cu lentile negre şi o luă de braţ pe chinezoaică. Cotiră la dreapta şi se opriră la bordură. Trecu un Sam-lo şi îi făcură semn. Imediat demară şi taxiul lui Malko. Asasinul lui Poy nu aruncase nici măcar o privire spre maşina care staţiona.

Merseră o bună bucată de vreme pe străzile aproape pustii, părăsiră cartierul chinezesc şi coborâră spre sudul oraşului. Triciclul opri în sfârşit pe Bulevardul Chok-Ran, în faţa unei firme cu neon verde: First Hotel. Perechea intră şi dispăru. Taxiul opri puţin mai departe.

*

* *

First Hotel nu avea nici o stea în ghidul hotelurilor. Blazonul lui ar fi trebuit să fie un gândac şi o ploşniţă, striviţi pe un fond de jeg. Ţinut de o echipă de negri americani demobilizaţi, primea pe oricine, femeie sau bărbat, capabil să pună o sută de bahts pe tejghea. Negrii organizau partide de poker bănoase în camerele închiriate cu ziua. Îl surghiuniseră pe proprietarul thailandez într-o debara, împreună cu o provizie inepuizabilă de mekong şi făceau afaceri pe cont propriu.

Fără îndoială că bagajele nou-veniţilor erau percheziţionate în primele zece minute de la sosire, iar lucrurile cu valoare imediată erau vândute la talciocul de pe strada Yawarat, dar nimeni nu făcea nici o remarcă nepoliticoasă dacă un client se prezenta încadrat de două puştoaice de treisprezece ani, sau cerea portarului de noapte să-i aducă puţin opiu.

First Hotel oferea satisfacţie tuturor. Pentru a avea linişte din partea poliţiei, americanii denunţau din când în când câte un răufăcător de categoria a treia.

Recepţionerul nu fu mirat la vederea unui cuplu mixt şi elegant. Târfele din localurile şic erau bine îmbrăcate şi aveau clienţi bogaţi. Fata ceru o cameră:

— Pentru o noapte?

— Da.

— Două sute de bahts.

Aşa cum se obişnuieşte, bărbatul plăti.

Nu se completau fişe la First Hotel. Chinezul luă o cheie şi făcu semn perechii să-l urmeze pe scara luminată de un singur bec. Nu exista ascensor şi nici aer condiţionat. Cele mai bune camere aveau un ventilator Mitsubishi cu trei viteze.

Recepţionerul se opri la etajul trei şi deschise uşa camerei, mobilată cu un pat, două scaune şi o chiuvetă minusculă, plus o colonie de şopârle, ocupate să vâneze gândacii.

Thepin îl împinse pe Malko în cameră şi se aplecă la urechea supraveghetorului:

— Chen Po Chou a venit deja?

Chinezul o privi puţin bănuitor. Nu o mai văzuse pe Thepin până atunci şi părea totuşi prea elegantă pentru o târfă din cartierul chinezesc.

— O cunoşti?

— Sigur, imbecilule, zise ea. Am mâncat împreună adineauri, înainte să-l agăţ pe porumbelul ăsta.

— În regulă, zise chinezul liniştit. A venit mai devreme. Camera şase, ca de obicei.

Thepin strecură doi bahts în palma bătrânului.

— Mulţumesc. Mă duc la ea mâine dimineaţă. Îmi datorează nişte biştari.

— Nu iese niciodată înainte de prânz, spuse chinezul, dar eu n-am să mai fiu atunci aici.

Făcându-i cu ochiul, ea închise uşa şi îi spuse lui Malko, cu ochii strălucind:

— Cel pe care îl căutaţi se află în camera şase şi rămâne acolo peste noapte.

Malko se aşeză pe pat, strivind în treacăt un gândac. Nu se rezolvau astfel toate problemele. Făcuse o imprudenţă venind la First Hotel, dar se temea să nu-i scape necunoscutul printre degete. Şi-ar fi dorit foarte mult să-l aibă alături pe fidelul Krisantem, persoana potrivită pentru asemenea ocazii. Era imposibil să dea ochii cu asasinul în

hotel. Singura şansă era să-l urmărească, sperând că îl va duce la Jim Stanford, sau la cei care urziseră această poveste necurată.

Cu un scârţâit, ventilatorul din plafon se puse în mişcare. Thepin închise fereastra care dădea spre o curte dezgustătoare. Zgomote stranii răzbăteau din hotel: deasupra lor, o pereche făcea dragoste pe un pat care scârţâia îngrozitor. Se auzeau strigăte, interjecţii. O femeie trecu pe culoar cântând. În camera vecină se juca poker.

— Pentru moment nu avem nimic de făcut, zise Thepin. Trebuie să ne culcăm. Bărbatul va rămâne aici toată noaptea.

— Să ne culcăm?

Malko se uită la cuvertura jegoasă şi la cearceafurile negre şi zdrenţuite, dar Thepin îşi scosese deja bluza. Îngenunche pe pat lângă Malko şi îi arătă mai multe găurele în perete şi în uşă.

— Priviţi, chinezul va veni imediat să se uite. Va deveni bănuitor dacă nu ne va găsi în pat.

Malko rămase cu gura căscată.

— Dar nu vă deranjează? întrebă el.

Thepin clătină din cap şi spuse surâzând tulbure:

— Pentru el nu sunt decât o târfă din Chinatown.

Ea pronunţă cuvântul „târfă” cu delectare, făcând şi un gest evocator. Ambianţa de la First Hotel avea un efect straniu asupra fetei de familie bună, virgină până mai ieri. Un psihanalist conştiincios ar fi fost fericit cu un asemenea caz. Malko se gândi că dacă chinezul îi spiona prin găurile din perete, nu avea de ce să fie bănuitor.

Cu toate că la prima lor îmbrăţişare ea nu scosese un cuvânt, acum nu se mai oprea. Din nefericire vorbea în thailandeză, însă pe chip nu i se citea nici umbră de emoţie.

Sunet şi lumină.

Când se opri din gâfâit, Malko o întrebă:

— Ce spuneai?

Ea îşi ghemui capul în scobitura gâtului lui Malko şi îi traduse la ureche în engleză. El tresări:

— Unde ai învăţat aşa ceva?

— La maici, murmură fata, dar până acum nu ştiam ce

înseamnă…

Malko rămase mult timp cu ochii deschişi, fără să reuşească să adoarmă. Cheia tuturor problemelor era la câţiva metri de el. Din fericire, camera nu avea jaluzele şi ploşniţele făceau oficiul de deşteptător.

Cu conştiinţa împăcată, Thepin aţipise pe umărul lui. În jurul lor, viaţa la First Hotel mergea imperturbabil înainte. Fu tentat să se ridice din pat şi să ceară întăriri colonelului White, dar Dumnezeu ştia pe unde umbla acesta şi lui Malko nu-i plăceau în mod special militarii şi picioarele lor mari.

Până la urmă adormi, trimiţând prin somn un gând recunoscător călugăriţelor.

Capitolul X.

Cineva bătu timid la uşă. Malko, care se pregătea să-şi pună cămaşa, răsuci cheia, convins că era Thepin, care stătea la pândă în holul de la First Hotel.

În deschizătura uşii apăru chipul unui bărbat. Primul lucru pe care îl văzu Malko fu gura deschisă într-un surâs larg şi cam ştirb.

Coborî privirea şi în secunda următoare zări pistolul, un Parabellum nemţesc, cu ţeava la zece centimetri de abdomenul lui. Surâzând în continuare, necunoscutul începu să apese pe trăgaci. Mâna dreaptă a lui Malko ţâşni ca o săgeată şi apucă arma chiar de pat. Se auzi un declic dublu: cel al trăgaciului şi cel al piedicii trase de Malko.

Cei doi rămaseră nemişcaţi, înţepeniţi ca nişte statui. Thailandezul apăsă în continuare din toate puterile pe trăgaci, neînţelegând ce se întâmpla. În momentul în care coborî privirea spre armă, Malko îi înfăşură cămaşa în jurul capului. Asiaticul încercă să se degajeze cu mâna stângă, dar o lovitură puternică în plex îl azvârli pe culoar. Căzu pe spate, fără să lase arma din mână. Când se ridică, Malko închisese deja uşa. Ezită o clipă, pipăind tocul, dar auzi zgomot pe scări.

O pereche se îndrepta spre el, pălăvrăgind cu voce tare. Ascunse arma la brâu, chiar pe piele. Sa-Mai nu se prea pricepea la arme de foc, lucru care îl salvase pe Malko. Un profesionist ar fi privit doar spre ţintă. Şi nu spre chipul victimei.

Sa-Mai îmbrânci perechea care urca şi se năpusti pe treptele roase. Pontul vândut de supraveghetor se dovedise exact: din vânător devenise vânăt. Traversă holul de la First Hotel şi ieşi. Ajuns pe bulevard încetini pasul, se amestecă în mulţime şi se urcă repede într-un Sam-lo.

Malko deschise din nou uşa, cu pistolul ascuns sub sacoul pus pe braţ. Coridorul era pustiu. Se aplecă în casa scării, dar nu văzu pe nimeni. Puse pistolul la loc la brâu, gândindu-se îngrijorat la Thepin.

Aştepta de dimineaţă în hol. Ajunseseră la concluzia că era cea mai bună soluţie, pentru că fereastra lor nu dădea spre stradă. Malko se uită la ceas: era unsprezece. Dimineaţa trecuse foarte încet.

Holul era pustiu. Cufundat într-un ziar, recepţionerul de zi nu-i dădu nici o atenţie lui Malko. La acea oră, First Hotel semăna cu toate hotelurile din lume. Două fete în sarong se plimbau agale, flecărind. Îl priviră de sus pe Malko şi se lansară într-un comentariu dezaprobator.

Ieşi pe stradă. Nici urmă de Thepin. Se hotărî mai mult în silă să se întoarcă în cameră şi se întinse îmbrăcat pe pat, cu pistolul la îndemână.

Thepin avea să dea până la urmă un semn de viaţă, cu condiţia să nu fi păţit ceva. Cineva îl anunţase pe ucigaş, altfel n-ar fi venit direct la el.

Se scurseră aşa două ore îngrozitor de lungi. Malko urmări timp de douăzeci de minute baletul unei perechi de şopârle care trăgeau de corpul unei libelule moarte, apoi cineva bătu în uşă. Prudent, strigă din pat:

— Da.

— Telefonul, domnule.

Nu exista aparat în cameră. Malko se ridică şi cu paşi uşori se apropie de uşă. Lipi urechea de lemn şi auzi o respiraţie astmatică.

— Cobor, strigă el, stând prudent cât mai departe de uşă.

Cimitirele erau pline de spioni care uitaseră o asemenea precauţie elementară.

Auzi târşâitul unor paşi şi apoi scârţâitul treptelor. Lipit de perete, deschise cu brutalitate uşa. Surprins, recepţionerul chinez se întoarse spre el şi îi adresă un surâs vag.

Malko o luă pe urmele lui.

Receptorul telefonului era aşezat pe tejghea. Cu o strângere de inimă, Malko îl duse la ureche şi auzi:

— Malko?

Era vocea peltică a lui Thepin, care gâfâia uşor.

— Da. Unde sunteţi?

— Pe cheiul Lunii. Trebuie să ne întâlnim. Ştiu unde se află persoana. Luaţi imediat un taxi.

— Unde se află cheiul Lunii? întrebă Malko puţin neliniştit.

— Chemaţi-l pe recepţioner, am să-i explic.

Chinezul ascultă cu atenţie, apoi închise, făcându-i semn lui Malko să-l însoţească afară. Nici urmă de taxi.

Deodată, chinezul se scărpină în cap, făcu o mină dezolată şi spuse:

— Am uitat locul unde se află…

Ochii mici şi vicleni îl ţintuiau pe Malko. Se pregătea să se întoarcă la hotel. O adevărată secătură, dar Malko începuse să cunoască Asia. Scoase o hârtie de douăzeci de bahts şi i-o arătă bătrânului.

— Acum îţi aduci aminte?

Dacă l-ar fi lăsat, chinezul i-ar fi recitat şi tabla înmulţirii în sanscrită. Un taxi opri imediat. Bătrânul îi explică cu lux de amănunte şoferului itinerarul.

Când te gândeşti că Mao credea că poate face fericiţi opt milioane de oameni cu faimoasa lui cărţulie roşie…

Taxiul o luă spre nord, de-a lungul râului plin de cargouri în curs de descărcare, apoi coti pe New Road, blocat de un înfiorător şi nesfârşit ambuteiaj. Malko se întrebă de mai multe ori dacă nu fusese trimis deliberat într-o direcţie greşită.

Cu şoferul nu se putea vorbi, singurele cuvinte pe care le ştia erau „da” şi „cât costă”. Trecură pe lângă un templu imens şi se tot învârtiră, ajungând într-un final pe o străduţă murdară care se termina la râu. Taxiul opri şi şoferul îi surâse larg lui Malko.

Acesta nu avu timp să se gândească la echivalentul thailandez al cheiului Lunii, căci Thepin apăru brusc, îi aruncă şoferului zece bahts şi îl trase pe Malko afară din maşină.

— Am crezut că nu mai veniţi, suspină ea.

— Unde e?

— Într-o casă, pe un canal. Ştiu cum putem ajunge acolo. L-am urmărit până aici. A ieşit din hotel în goană, dar din fericire nu m-a văzut. Am avut norocul să găsesc un Sam-lo şi să-l urmăresc.

Malko îi povesti ce păţise. Chipul lui Thepin se crispă şi îl strânse spasmodic pe Malko de mână. Acesta uitase deja

pericolul prin care trecuse.

— De data aceasta cred că ajungem la capătul firului, spuse el. Unde îl putem găsi?

— S-a urcat într-un sampan cu motor, explică Thepin. Un soi de taxi nautic. L-am aşteptat să se întoarcă. Toate vin aici ca să ia călători. Pentru cincizeci de bahts mi-a spus unde l-a lăsat: la trei kilometri de aici, la Domburi, pe un canal în plină junglă.

Domburi era oraşul geamăn al Bangkok-ului, pe malul estic al râului Ménam Chao Phraya, un labirint de nepătruns, populat de locuinţe lacustre.

Vânătoarea se sfârşise. Răpit sau mort, Jim Stanford trebuia să fie acolo unde se dusese necunoscutul, dar acţiunea impunea prudenţă.

— Îl voi anunţa pe colonelul White, se hotărî Malko. Nu putem merge singuri. Unde găsesc un telefon?

— În restaurantul de acolo, îi arătă Thepin o clădire care cu greu putea fi numită astfel.

Lucru rar la Bangkok, o ceată de puşti zdrenţăroşi cerşeau în faţa sălii întunecate. Malko şi Thepin intrară. Telefonul era aşezat pe tejghea. Tânăra comandă două Coca-Cola şi Malko se duse să telefoneze. Puţin cam lipsit de discreţie, dar prin acele locuri nu se prea vorbea engleza.

Îl găsi foarte repede pe colonelul White. În puţine cuvinte, îl puse la curent cu situaţia, indicându-i unde se afla.

— Chiar l-aţi găsit pe Jim Stanford? întrebă White neîncrezător.

— Aşa cred, spuse Malko.. În orice caz, există anumite persoane care ar face orice ca să nu dau de el. Din această cauză n-aş vrea să mă duc singur, cu atât mai mult cu cât o încăierare în toată regula i-ar indispune pe prietenii dumneavoastră.

— Voi fi acolo într-o oră, spuse White, după ce ezitase câteva clipe. Îl voi anunţa pe thailandez.

Malko închise. Thepin îl privea drăgăstos. O sărută uşor pe gură. Imediat puştii din faţa sălii izbucniră în râsete ascuţite, arătându-i cu degetul.

— În ţara mea oamenii nu se sărută în public, îi explică ea. Este extrem de indecent.

În aşteptarea lui White se aşezară pe terasa restaurantului. Cheiul era unui dintre cele mai importante puncte de îmbarcare, de unde se putea ajunge la Domburi, sau se putea naviga în amonte sau în aval pe Ménam Chao Phraya.

Imensele jonci-autobuz veneau o dată la zece minute, aducând puzderie de ţărani. Bogaţii şi bonzii călătoreau cu nişte sampane-taxi ciudate, propulsate de un motor de maşină, încastrat cu măiestrie într-un copac scobit, terminat cu o elice. Iuţi ca săgeata, lăsau în urma lor pe apa gălbuie un siaj impresionant, ca hidroglisoarele. Majoritatea pasagerilor se apărau de soare cu umbrele colorate, ceea ce dădea traficului un aer sărbătoresc.

Ménam Chao Phraya zumzăia de activitate: de la cargouri la sampane minuscule la care vâsleau ţăranii, fără a mai pune la socoteală şerpii. Aici bătea inima Bangkok-ului. Astfel aduceau toţi cultivatorii din împrejurimi orezul şi păsările, ducându-se şi întorcându-se acasă în acelaşi mod.

Apa gălbuie curgea foarte repede, având o lăţime de trei sute de metri. Un întreg popor îşi ducea traiul pe malurile abrupte, înghesuit în case vechi de lemn, aşezate pe piloni.

Un taxi se opri la capătul străzii şi din el coborâră trei bărbaţi: colonelul White, un alt alb şi un thailandez micuţ cu ochelari. Malko le ieşi în întâmpinare şi colonelul White făcu prezentările.

— Căpitanul Kasesan de la Securitatea thailandeză şi locotenentul Joyce de la noi.

Joyce era un tip costeliv şi bronzat, cu ţeasta rasă şi cu nişte ochi cenuşii fără astâmpăr.

White întrebă imediat:

— Unde este Jim Stanford?

Malko povesti încă o dată tot ce ştia, trecând peste uciderea lui Poy. Colonelul clătină din cap şi se întoarse spre thailandez:

— Ce credeţi, căpitane?

— Trebuie să-l arestăm pe individul care a încercat să vă ucidă colaboratorul, zise el, vrând să nu se facă de râs.

Thailanda nu este un loc periculos.

Bine, atunci să mergem, zise White.

Malko le spuse pe un ton scăzut că era însoţit de Thepin şi le povesti ce rol jucase în întreaga afacere.

— Ia uite, se miră ironic White şi eu care nu reuşeam să o conving să dactilografieze o scrisoare. După ce terminaţi cu ea am să o paraşutez în mijlocul rebelilor!

Thepin se înclină adânc în faţa celor trei, într-o atitudine de secretară model.

Micul grup se îndreptă spre debarcaderul de lemn. Fata rezervase deja o joncă mare cu un motor strălucitor, explicându-i conducătorului pe unde să o ia. Motorul zumzăi puternic şi traversară râul, tăind curentul puternic.

Cam peste tot, lumea făcea baie în apropierea malurilor râpoase, unii spălându-se chiar cu şampon. Femeile rămâneau îmbrăcate în sarong, dar bărbaţii se scăldau goi. Urcară pe cursul râului până la gura unui canal situat pe partea stângă.

— Acolo e, spuse Thepin.

Stropiţi până la piele de valuri, cei patru nu o băgară în seamă. În fiecare clipă barca lor se atingea de enormele jonce încărcate cu lemn sau cu cărbuni şi trebuiau să fie atenţi, altfel şocul i-ar fi pulverizat. Încetiniră puţin doar când intrară pe canal.

La început, pe malurile lui se aflau doar case şi prăvălii ale căror intrări erau chiar pe apă. Oamenii nu le dădeau nici o atenţie, luându-i drept turişti.

— Priviţi, le arătă Thepin, bărcile regale.

Pe malul stâng al canalului se zărea un hangar mare din care ieşeau la iveală provele pictate şi somptuos împodobite ale joncilor manevrate de o sută de vâslaşi, folosite de regele Thailandei o dată pe an pentru defilarea pe râu, în cinstea terminării musonului…

De-a lungul canalului peisajul se schimba. Casele erau din ce în ce mai rare, mai mici şi mai dărăpănate. Jungla era omniprezentă, într-o ţesătură complicată de canale mici, formând o imensă mlaştină. Cu toate acestea nu erau la mai mult de doi kilometri distanţă de Bangkok.

Thepin îi dădu un ordin cârmaciului şi sampanul coti, la

stânga pe un canal îngust, mărginit de o vegetaţie tropicală deasă. O ceată de puşti în pielea goală năvăliră în jurul vasului, râzând şi strigând.

— Unde naiba mergem? izbucni White, ud până la piele.

— Mai avem o milă, ciripi Thepin, plecând ochii.

În unele locuri canalul era atât de îngust, încât erau nevoiţi să se aplece pentru a nu fi biciuiţi de crengile care atârnau în apă.

Trecură de o fabrică de jonci pântecoase. La trecerea lor, muncitorii se opriră din lucru. Părăsiseră zona turistică. Malko simţea o emoţie stranie. Ajunsese în sfârşit la capătul chinurilor. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că avea să-l găsească pe Jim Stanford într-un asemenea labirint nautic.

Deodată, Thepin făcu semn cârmaciului să încetinească.

— Suntem aproape, spuse ea. E vorba de casa aceea mare. Vom trece prin faţa ei. Uitaţi-vă bine la ea.

Recomandarea era de prisos.

Ceea ce văzură prin desişul de manglieri întrecea orice închipuire. Părea o gravură de Chas Adams, o casă fantomatică din epoca de cucerire a Americii. Trei etaje din lemn închis la culoare, cu muluri alambicate, balcoane şi obloane de lemn ferecate, la capătul unei peluze.

O imagine insolită în inima junglei. Singura clădire din apropiere era un mic templu în ruine, abandonat stăpânirii maimuţelor şi lianelor.

Cine construise o locuinţă atât de stranie? Ce misogin sau ce american nostalgic încercase să recreeze atmosfera natală?

În grădina părăginită, ierburile tropicale invadaseră totul, dar se mai putea ghici urma unei cărări ce ducea de la debarcaderul mâncat de carii la peronul a cărui balustradă se prăbuşise sub greutatea lianelor.

Toate obloanele erau închise şi nu se zărea nici un semn de viaţă. Sampanul mai pluti o vreme, apoi se opri în spatele unei jonci pline de bile enorme din lemn de teck.

— Casa pare abandonată, spuse White.

— Bărbatul a intrat aici, afirmă Thepin. Cârmaciul joncii nu se putea înşela. L-a lăsat în apropierea templului, dar l-a văzut apoi traversând peluza…

Colonelul White se întoarse spre thailandez, privindu-l întrebător. Căpitanul Kasesan ridică din umeri.

— Nu ştiu cui aparţine această casă. Putem merge să o vizităm.

— Ar fi oare prudent? întrebă Malko.

— Suntem patru, remarcă White şi toţi avem arme. Bărbatul era singur. Să mergem.

După tonul din voce, părea sigur că nu aveau să găsească nimic.

Thepin îi ordonă cârmaciului să întoarcă şi să acosteze la debarcader. Acesta se supuse şi opri motorul. Prova ascuţită a sampanului se înfipse în mâl. Malko sări primul, înaintă cu paşi vioi şi se ascunse în spatele trunchiului gros al unui manghier. Nu avea încredere în priveliştea oferită de casa bântuită. În afara susurului râului şi a ciripitului păsărilor, peste tot domnea tăcerea.

Următorul care sări fu colonelul, urmat de locotenentul Joyce. Thepin rămase în sampan.

Locotenentul făcu doi paşi pe cărare, întoarse capul ca să vadă dacă White era în urma lui şi căzu fulgerat de o ploaie de gloanţe, care-l ciuruise de la coapsă la umăr, unul dintre ele lovindu-l drept în inimă. Avu timp să simtă o durere îngrozitoare şi muri înainte să-şi dea seama.

Din spatele unuia dintre obloanele casei de lemn, o mitralieră scuipă o altă rafală lungă de gloanţe.

Colonelul apucase să se ascundă în ierburile înalte din grădină şi scosese şi el pistolul. Locotenentul thailandez se bălăcea în canal şi din apă i se zăreau doar ochii. Din spatele manghierului, Malko strigă:

— Thepin, îndepărtaţi-vă repede.

Despre colonelul White se putea crede orice, dar nu că ar putea fi laş. Se ridică din ascunzătoare şi fugi până la un basorelief de pietre vechi, acoperit de liane. În timp ce fugea, clipea din ochi, de parcă asta l-ar fi apărat de gloanţe. Malko ţâşni şi el în aceeaşi clipă.

O altă rafală trecu peste capul lui Malko, retezând crengi şi frunze, apoi tirul se concentră pe colonelul White. Acesta trase în direcţia casei, stârnind praful de pe unul din obloane. Malko trase şi el, dar fără rezultat. Se întoarse şi

văzu cum căpitanul Kasesan ieşise din apă şi, întins pe spate, scoase un emiţător, îi întinse antena şi începu să vorbească foarte repede. După ce termină, se căţără spre Malko. Îşi pierduse ochelarii în învălmăşeală, dar în rest părea perfect.

— Vom primi întăriri, anunţă el.

Malko strânse din dinţi. Ajutoarele riscau să ajungă prea târziu. Cei din casă aveau timp destul să fugă de zece ori până atunci. Trebuia să intre acolo.

În spatele obloanelor de lemn nu se simţea nici o mişcare. Cei trei se năpustiră simultan, lucru care era să-l coste viaţa pe Malko. Mitraliera era îndreptată înspre copacul după care se ascunsese. Avu timp doar să se arunce la pământ, în timp ce proiectilele şuierau furios. Colonelul şi locotenentul thailandez profitară de situaţie şi făcură un salt apreciabil.

Mai erau doar treizeci de metri până la casă. Colonelul White urlă:

— Fereastra din stânga peronului!

Partea de jos a oblonului fusese smulsă şi un fum albăstrui se ridică odată cu clănţănitul mitralierei. De această dată Malko şi căpitanul Kasesan traseră în acelaşi timp, permiţându-i lui White să ajungă la peron, unde era la adăpost de focul armei automate.

— O să vă ucidă! urlă Malko.

Drept răspuns, mitraliera îşi reluă zumzăitul ucigaş.

Cu toate acestea, se ridică în genunchi şi ripostă. Imboldul nebunesc de a afla ce se ascundea în acea casă era mai puternic decât frica de moarte.

Protejat de tirul lui White şi al thailandezului, reuşi să ajungă şi el la peron. Era o nebunie: în plin Bangkok era atacat cu focuri de mitralieră.

Strigătele şi chemările venind dinspre canal îl făcură să se întoarcă şi zări o vedetă cenuşie a poliţiei fluviale, cu mai multe persoane la bord. Cei din casă o văzuseră şi ei. Mitraliera mai scuipă o rafală care atinse coca, apoi amuţi.

De pe vedetă, două arme automate răspunseră atacului. Un adevărat foc de artificii. Bucăţi de lemn zburară din faţada casei, apoi se lăsă liniştea.

Cei trei aşteptară câteva clipe, apoi colonelul White apucă o piatră mare şi o aruncă în oblon. Erau atât de aproape, încât puteau vedea ţeava armei.

Mitraliera se retrase câţiva centimetri, dar nu mai trase nici o rafală.

Dintr-o singură mişcare, Malko şi White se năpustiră pe peron. Cu o lovitură de umăr, americanul scoase uşa din ţâţâni şi, fără să ţină seama de pericol, intrară împreună în casa cufundată în întuneric. În spatele lor apăru căpitanul Kasesan, cu pistolul în mână.

Malko se aplecă spre mitraliera cu chiulasa încă fierbinte şi îşi reprimă un gest de surprindere: era o Nămbu japoneză, o armă din cel de al doilea război mondial, de calibru 5,5, cu tragere în rafală. Alături de ea se găsea o ladă deschisă, plină cu muniţie.

O mână de thailandezi înarmaţi până în dinţi pătrunseră cu prudenţă în grădină. Locotenentul Kasesan îi interpelă şi ei se împrăştiară de o parte şi de alta a casei. Malko deschise cele două obloane şi îi arătă ceva lui White:

— Priviţi!

Într-un colţ al camerei erau două saltele, un morman de cutii de conserve goale şi pline, un mic reşou cu alcool şi mai multe sticle. Malko se aplecă brusc şi luă ceva de pe jos, punându-l apoi în buzunar.

— Cineva a stat aici mai mult timp, remarcă Malko. Poate chiar Jim. Trebuie să încercăm să-l găsim. Nu poate fi prea departe.

Ieşiră în fugă din casă. În spatele acesteia, hăţişul grădinii continua, amestecându-se cu jungla. Prin mijlocul ei îşi croia cu greu drum o potecă, pe care cei doi a urmară în grabă.

Peste tot, thailandezi în civil răscoleau mlaştina. După cincizeci de metri dădură de un alt canal, chiar în. Momentul în care un sampan cu motor se strecura prin vegetaţie. La bord era o singură persoană. Într-o clipă jungla înghiţi ambarcaţiunea.

Din spate veneau colonelul White şi thailandezul.

— Cineva a fugit pe aici, spuse Malko.

Thailandezul clătină din cap.

— Îl vom prinde pe canalul Mon, dar o altă ambarcaţiune a luat-o în sens opus. Oamenii mei au zărit-o.

Cei trei se întoarseră spre casă. Thailandezii descoperiseră într-o cameră de la etaj o ladă plină cu mitraliere Nambu demontate, în perfectă stare, împreună cu muniţiile aferente, precum şi alte semne că mai multe persoane locuiseră în casa abandonată un timp îndelungat.

Urmându-l pe căpitanul Kasesan, Malko şi colonelul White se îndreptară în fugă spre canalul pe care veniseră. Alături de vedetă se afla un vas mai mic, extrem de rapid, cu doi civili la bord. Sampanul în care era Thepin se afla puţin mai departe. Cei trei se urcară imediat şi Malko îi făcu fetei semn să-i urmeze. Cu puţin înainte de a ajunge la hangarul bărcilor regale, căpitanul Kasesan strigă un ordin şi vasul viră la dreapta, pe un canal minuscul, care şerpuia printre două maluri plate şi înverzite.

Evitând trunchiurile pe jumătate cufundate în apă şi vârtejurile, ajunseră deodată pe un canal mare, în aval faţă de un mic pod şi de un sat. Era vremea târgului. Zeci de jonci încărcate cu produse comestibile staţionau perpendicular pe canal. Era plin de restaurante plutitoare, cu micile lor sobiţe pe care se prăjeau creveţii, cu broaştele fripte şi cu bulgării de orez. Un poliţist slăbănog cocoţat pe o barjă legată de un ponton de lemn, dirija circulaţia.

Căpitanul Kasesan îl apostrofă. Urmă o conversaţie scurtă, punctată de gesturi precise, apoi poliţistul arătă spre râu.

— A trecut acum trei-patru minute, traduse Kasesan. Se îndrepta spre Ménam Chao Phraya.

Sampanul rapid porni cu un uruit infernal, răsturnând aproape o joncă încărcată cu ananas, al cărei proprietar îi acoperi cu înjurături. Thepin reuşi să se strecoare în urma lor.

Aşezat în faţă, Malko era atent în jur. Încă o dată, ucigaşul misterios o ştersese englezeşte, luând cu el şi singura speranţă de a da de urma lui Jim Stanford. Afacerea se dovedea. Mult mai importantă decât dispariţia unui fost agent secret. Ce legătură era între armele găsite în casă şi dispariţia lui Jim Stanford? În orice caz, situaţia era gravă:

nimeni nu trăgea cu mitraliera fără motive serioase, chiar şi în Thailanda.

Aşezat în spatele lui Malko, colonelul White îmbătrânise în zece minute cu zece ani. Îi strigă lui Malko, pentru a acoperi zgomotul motorului:

— Joyce ar fi trebuit să plece în permisie mâine şi să se întâlnească cu soţia lui la Tokyo.

Era cutremurător.

Malko întrebă:

— Acum credeţi că merită să-l căutăm pe Jim Stanford?

Colonelul ridică din umeri:

— Ce ştiu e că locotenentul Joyce e mort şi că am dat peste un trafic de arme. Aceste mitraliere provin din stocurile japoneze din ultimul război mondial. Au fost găsite unele identice în taberele de rezistenţi din sud. Nu văd ce legătură ar avea Jim Stanford cu asta. Nici măcar nu sunt sigur că a fost acolo în casă…

— Ah… zise Malko. Dar asta?

Îi întinse lui White un pachet de ţigări mototolit şi gol.

— Cunoaşteţi mulţi thailandezi care fumează Benson & Hedge? Soţia lui Jim m-a servit cu aşa ceva atunci când am fost în vizită, precizându-mi că erau singurele ţigări pe care le fuma soţul ei.

Colonelul nu avu timp să răspundă. Kasesan scoase un strigăt, arătând cu degetul o ambarcaţiune aflată în faţa lor, În care se afla un singur bărbat îmbrăcat într-o cămaşă albă. În momentul în care thailandezul strigă, necunoscutul se întoarse.

Cei trei văzură clar cum răsuceşte cu mâna dreaptă maneta de alimentare. Sampanul făcu un salt înainte.

— El e, strigară Malko şi White într-un glas.

Nu mai erau decât o sută de metri până la Ménam Chao Phraya. Sampanul pe care îl urmăreau ajunse la râu şi vira la dreapta spre port. Dacă ar fi luat avans, l-ar fi pierdut prin labirintul de antrepozite – halele nautice – care se aflau în amonte de Hotelul Oriental.

Căpitanul Kasesan scoase un pistol cu ţeavă lungă, dar Malko îl opri:

— Trebuie să-l prindem viu.

De data aceasta fu de acord cu el şi colonelul White.

Virară şi ei şi ajunseră pe râu la ora cu circulaţia cea mai intensă. Greoaiele jonci-autobuz traversau Ménam Chao Phraya în diagonală, ducând acasă funcţionarii din Domburi. Zeci de jonci de curse navigau în toate direcţiile, fără teamă de coliziuni.

Cel pe care îl urmăreau se îndrepta cu repeziciune spre Hotelul Oriental, în faţa căruia se afla un cargou mare încărcat cu nuci de cocos. Cu fiecare secundă îşi sporea avansul. Strângând din dinţi, Malko privea cum creştea distanţa dintre ei.

Încă cinci minute şi ucigaşul ar fi fost salvat. Odată ajuns pe mal, ar fi dispărut cu uşurinţă pe New Road, care se găsea la treizeci de metri de debarcader. Ceasul era douăsprezece şi jumătate şi o mulţime densă de oameni se revărsa din toate birourile.

Deodată, căpitanul Kasesan scoase o exclamaţie: din spatele cargoului apăruse un vas de patrulare cenuşiu, care se îndrepta încet spre amonte, de-a lungul malului drept. Traiectoria lui o intersecta pe cea a sampanului urmărit.

Căpitanul thailandez se ridică în picioare şi agitând pistolul, trase trei focuri în aer. Rezultatul imediat fu acela că urmăritul, încredinţat că se trăgea asupra lui, începu să navigheze în zigzag pe râu, într-un slalom disperat, ceea ce atrase atenţia vasului de patrulare.

Un proiector începu să clipească pe dunetă. Un marinar cu o portavoce se aplecă peste bastingaj şi îl interpelă pe necunoscut. Sampanul urmărit zbură ca o săgeată pe lângă vasul de patrulare. Acesta începu o manevră rapidă de întoarcere, răsturnând un sampan-taxi cu trei bonzi.

Oribil! Trei pete galbene pe râu. Lucrurile începeau bine, cu atât mai mult cu cât vasul, jenat în manevra lui de întoarcere, tăia drumul sampanului urmăritorilor.

Cuprins de apoplexie, colonelul urlă un şuvoi de înjurături. Cel de la cârmă evită în ultimul moment prova vasului militar, care încerca să-şi croiască drum cu sunete de sirenă şi se întoarse spre căpitanul thailandez, aşteptând ordine.

Cel urmărit schimbase direcţia. Se îndrepta spre

Domburi, chiar spre templul Zorilor, piramida enormă de piatră de pe malul râului.

— Abordaţi-l, urlă Malko, altfel îl pierdem.

Kasesan traduse.

Jonca tremura din cauza efortului motorului. De această dată reuşiră să se apropie.

Şi atunci se produse catastrofa. O joncă pântecoasă apăru în faţa lor, convinsă că avea prioritate. Malko avu timp doar să vadă chipul rotund şi liniştit al unei femei care stătea în faţă. Prova sampanului se făcu ţăndări în secunda în care Malko plonjă în apă, urmat de toţi ceilalţi. Antrenat de motorul greu, sampanul se scufundă imediat.

Şirul de jonci deja trecuse. Oamenii se bulucirăla pupa pentru a vedea accidentul.

De bine de rău cei cinci înotau. Malko nu îndrăzni să se gândească la ce conţinea apa murdară, în care nu-şi vedea nici mâinile, atât era de opacă.

Auzi deodată o chemare şi ridică privirea: Thepin venea în ajutorul lui. Malko înotă cu toate puterile spre sampan, încercând să învingă curentul. Primul care se agăţă de vas fu colonelul White, care înjura şi gesticula. Fu cât pe ce să răstoarne ambarcaţiunea când se căţără cu cele nouăzeci şi cinci de kilograme ale sale. Căpitanul Kasesan şi cu Malko reuşiră şi ei să ajungă la sampan. Cel urmărit ajunsese aproape la debarcaderul de la Wat-Po.

Pe când era încă în apă şi fără să-i mai aştepte pe cei doi subordonaţi, căpitanul Kasesan, cuprins de frenezie, i-l arătă pilotului pe bărbatul în cămaşă albă. Acesta nu reuşi să aducă motorul la turaţie maximă în timp util şi până ajunseră la Wat-Po celălalt acostase de câteva minute.

Malko puse piciorul primul pe puntea debarcaderului şi o luă la fugă spre templu, urmat de Kasesan, sub privirile uimite ale unor copii bonzi. De obicei, în acele locuri se intra cu mai multă smerenie. Căpitanul îi apostrofă atât de violent, încât se înroşiră mai tare decât robele pe care le purtau. Tremurând, unul dintre ei îi arătă o clădire.

— Acolo e, traduse Kasesan.

Cei trei o luară la fugă. Un grup de turişti se înghesuia în faţa unui altar încărcat de beţişoare parfumate, împodobit

cu un Buddha masiv cu vopseaua aurie cojită. Aproape toţi erau albi. La prima vedere, ucigaşul nu era acolo.

Kasesan fu acela care îl zări, ascuns în spatele unei statui. Agitându-şi pistolul, urlă ceva în thailandeză.

Bărbatul se întoarse imediat şi se pierdu în mulţime. Malko, avu însă timp să-l recunoască.

Era acelaşi, ucigaşul care se ţinea pe urmele lui de când sosise la Bangkok.

Turiştii strigară de groază. Bărbatul îşi îndreptase pistolul Parabellum spre două americance, care îi stăteau în cale. Curajoasă, una dintre ele încercă să-l lovească. Sa-Mai trase de la mică distanţă şi femeia făcu un salt înapoi şi se prăvăli lângă zid, cu o pată mare de sânge pe gât. Prietena ei scoase un strigăt atât de strident, încât bonzii din templul vecin veniră în grabă să vadă ce se întâmplase. Profitând de panică, ucigaşul îşi croi drum până la uşă, folosind-o pe americancă drept scut, sub privirile neputincioase ale colonelului White şi ale căpitanului Kasesan, blocaţi de mulţime. Doar Malko reuşi să se strecoare afară.

De pe vasul de patrulare debarca o adevărată armată, tăind drumul spre râu.

În spatele lui era Malko şi în curând aveau să fie şi alţii.

Era încolţit.

Wat-Arm se compunea dintr-o duzină de mici edificii cu un etaj şi un soi de piramidă a lui Keops, înaltă de aproape o sută de metri, construită din blocuri de granit acoperite de bucăţi de scoici şi de ceramică. Patru scări abrupte permiteau accesul spre vârf.

Malko, aflat în spatele ucigaşului, îl văzu pe acesta ezitând şi urcând apoi în goană treptele scării principale. În momentul în care ucigaşul escalada treptele de piatră, Malko îl placă, reuşind să îl apuce de piciorul drept, puţin mai sus de gleznă.

Agăţat de balustrada de piatră, bărbatul se lupta cu disperare să scape. Cu o lovitură de picior, îl atinse pe Malko la gât. Sub şocul loviturii, acesta îi dădu drumul, gândindu-se în sinea lui că tot nu mai putea să scape.

Eliberat, ucigaşul începu să urce treptele în patru labe, atât de înclinată era scara. Căpitanul Kasesan apăru şi el

gâfâind, cu pistolul în mână. Pe faţă i se citi satisfacţia.

— L-am prins.

Strigând din toate puterile, chemă militarii de pe vasul de patrulare. Templul avea patru laturi, fiecare cu o scară asemănătoare, comunicând între ele la diferite nivele.

De bine de rău, Malko reuşi să se caţere în urma lui pe treptele alunecoase, urmat de ofiţerul thailandez. Înmărmuriţi în faţa spectacolului, turiştii se îngrămădeau la baza templului, convinşi că asistau la un ritual folcloric.

Cu sufletul la gură, Malko ajunse la prima platformă şi o înconjură imediat: nu vedea pe nimeni.

Bărbatul îşi continuase ascensiunea inutilă. Malko îl zări încercând să urce a doua scară, aproape verticală, extrem de periculoasă pentru că nu mai avea balustradă şi privind în jos simţi rece pe şira spinării. Oamenii păreau foarte mici iar panorama Bangkok-ului era splendidă. Pe malul opus se distingeau acoperişurile aurite şi verzi ale unor temple.

Kasesan se căţăra ca o maimuţă pe scara cealaltă. Se opri şi spuse pe un ton ascuţit ceva în thailandeză. Apoi agită pistolul şi trase în aer. Ucigaşul îndreptă arma spre ofiţer. Se auzi un zgomot sec: rămăsese fără gloanţe. Malko îi văzu chipul înspăimântat. Fără armă nu mai avea nici o şansă să scape.

— Opriţi-vă, strigă el. Nu vom trage.

*

* *

Inima lui Sa-Mai bătea năvalnic. Îşi blestema zilele pentru că se lăsase prins în capcană. Pentru moment însă, nu era timp de stat pe gânduri, mai avea câteva trepte de urcat, îndepărtându-se astfel de urmăritori.

Privi în jos şi văzu chipul neînduplecat al căpitanului Kasesan, aflat la câţiva metri de el. Sa-Mai îşi înăbuşi un suspin. Înţelesese că nu va avea niciodată motocicleta pe care şi-o dorise şi nici altceva. Se putea aştepta doar la camerele de tortură ale Securităţii şi apoi la o execuţie pe la spate cu mitraliera, legat la ochi.

În loc să fugă, ar fi trebuit să nu lase arma până în ultima secundă. Cel puţin n-ar mai fi suferit, pentru că l-ar fi împuşcat pe loc.

După ce urcă şi ultima treaptă, căzu lat pe marginea de piatră. În faţa lui, chipul schimonosit al zeului Garuda părea că-şi bate joc de el. Zeul avea aripi.

Deasupra lui nu era decât cerul, l-ar fi trebuit şi lui o pereche de aripi ca să ajungă la templele învecinate. Descurajat, se opri o clipă să-şi tragă sufletul. Undeva jos, se auzeau strigăte şi chemări. Fu tentat să se predea şi să coboare liniştit, să poată vorbi şi să se poată odihni. Acum nu-i mai păsa de nimic. Atâta doar că nu voia să moară. Îi reveni în minte imaginea corpului americanului prăvălit în grădină.

— Ticălosule, strigă căpitanul Kasesan, am să-ţi smulg unghiile cu mâna mea.

Sa-Mai începu să tremure convulsiv. Gura lui ştirbă se arcui într-un rictus nervos. În patru labe, începu să se îndepărteze de scara pe care urca ofiţerul. În minte îi încolţi un plan aproape irealizabil. Dacă reuşea să înconjoare destul de repede platforma îngustă şi-ar fi luat adversarul prin surprindere, l-ar fi aruncat în gol şi ar fi coborât pe acelaşi drum. Fleşa de piatră a templului Wat-Arm i-ar fi ascuns mişcările.

Intuia că urmăritorii îl voiau viu, altfel l-ar fi împuşcat de mult. Poate că n-ar fi tras nici dacă ajungea jos, unde ar fi avut o şansă să scape aruncându-se în apele râului Ménam Chao Phraya. Înota excelent şi prefera apa perfidă şi mâloasă în schimbul torturilor Securităţii.

Începu mişcarea circulară, dar avansa destul de încet în patru labe. Se ridică precaut, agăţându-se de peretele rugos şi începu să înainteze cu spatele, cât de repede putea, la o sută de metri de sol.

Sezonul ploios de abia se terminase. Soarele tropical nu uscase complet pietrele străvechi ale templului. Sa-Mai, care nu privea în jos ca să nu ameţească, nu avu cum să vadă crusta de spumă verzuie pe care călcă.

Dus de elan, piciorul drept îi alunecă în gol. Pentru o clipă rămase în echilibru, cu corpul pe jumătate în afara platformei. Se agăţă cu unghiile de granitul zidului şi se desprinse brusc, părând că-şi ia zborul. Paralizat de groază, nu începu să strige decât după mai mulţi metri de cădere.

Strigătul fu atât de puternic, încât doi bonzi, care nu aveau cum să-l vadă de la capătul celălalt al templului, se aruncară în genunchi.

Mulţimea de jos se împrăştie ca un muşuroi de furnici în faţa unui incendiu.

Sa-Mai urlă până în momentul în care atinse pardoseala de piatră tocită de paşii milioanelor de pelerini.

*

* *

Căpitanul Kasesan închise dosarul Sa-Mai şi ridică privirea spre Malko şi spre colonelul White, aşezaţi în faţa lui.

— Altceva în plus nu mai ştim, domnilor, spuse el. Acest om nu a fost niciodată condamnat. După informaţiile noastre, era un simplu golan. Ca el sunt mulţi, prea mulţi la Bangkok. Trăiesc din expediente şi din mici furtişaguri şi uneori din învârteli. Mi se pare imposibil să fi fost amestecat într-o afacere atât de importantă.

— Şi cu toate astea… zise Malko.

— Cu toate astea, repetă thailandezul, cei care erau cu el în casa părăsită au reuşit să fugă, în timp ce el ne împiedica să înaintăm. N-am găsit nici o urmă. Nimic nu ne face să presupunem că Jim Stanford a fost ţinut în captivitate în acel loc. Din contră, suntem siguri că ne aflăm în faţa unui important trafic de arme care interesează în mod direct securitatea ţării, afacere de care ne vom ocupa cu cea mai mare energie.

Adăugă, apoi, pentru colonelul White:

— Colonele, vă voi ţine la curent…

Ceea ce era un mod elegant de a-i spune să nu se ocupe el.

Malko şi colonelul White se retraseră şi, odată ajunşi pe strada Ploenchitr, se priviră unul pe altul. Malko avea impresia că pătrunsese într-o lume subterană şi respingătoare. White îşi trecu mâna prin păr şi miji ochii sub soarele de plumb.

— Dumneavoastră înţelegeţi ceva? întrebă el.

— Nu, fu nevoit să recunoască Malko. Cu toate acestea, sunt sigur că Jim Stanford trăieşte şi că între cele două

afaceri există o legătură. Încercând să dau de el am declanşat acest scandal.

— Ce lucru straniu, mitralierele acelea japoneze, remarcă White pânditor.

— Într-adevăr, recunoscu Malko. Foarte straniu.

Începuse să-şi facă o idee, dar prefera să o ţină pentru el.

Luă pachetul de Benson & Hedge şi i-l arătă lui White.

— Amintiţi-vă de asta. Nu demult, Jim Stanford era încă în viaţă.

Colonelul White se chirci brusc. Dizenteria ataca din nou. Malko se simţi cuprins de descurajare. Încă o dată era nevoit să o ia aproape de la zero, după ce fusese atât de aproape de ţintă. A da de urma lui Jim Stanford în labirintul de nepătruns din Domburi era ceva imposibil. Nici măcar thailandezii nu erau în stare.

— Voi rămâne la Bangkok atât cât va fi necesar pentru a-l găsi pe Jim Stanford, spuse el ferm.

Colonelul White mormăi, ţinându-se cu o mână de stomac:

— Ar fi mai bine dacă aţi închiria o vilă. Pe un an întreg.

După aceste vorbe răzbunătoare, îl pofti pe Malko să-l însoţească. Se lăsase noaptea şi Malko refuză invitaţia, preferând să meargă pe jos până la Erawan Avea nevoie să-şi pună ordine în gânduri şi să uite că, dacă l-ar fi apucat mai bine de gleznă pe Sa-Mai, lucrurile ar fi stat altfel…

Capitolul XI.

Întins pe o saltea de plajă pe marginea piscinei hotelului Erawan, în mini grădina tropicală, Malko citea *Bangkok Post,* pentru a evita o depresie.

Doamna Stanford nu dădea nici un semn de viaţă. La fiecare apel telefonic i se spunea că nu era acasă. La magazinul de pe strada Suriwong nu avusese mai mult succes. De altfel, la ce bun? Era sigur că nu avea să vorbească. La fel de sigur pe cât era că ştia ceva, poate locul unde se găsea soţul ei, sau cel puţin de ce dispăruse.

La o săptămână de la sosire era sigur de un lucru: datorită lui Poy, pitica, fusese pe punctul să finalizeze afacerea. Nu ştia însă ce era atât de aproape să descopere şi nici cine îl pusese pe ucigaş pe urmele sale. Vreun agent dublu strecurat printre oamenii colonelului White? Doamna Stanford? Chinezoaica? Un element necunoscut? Avea impresia că era victima unei veritabile conspiraţii a tăcerii, al cărei scop era să-l împiedice să descopere adevărul asupra dispariţiei lui Jim Stanford şi asupra asasinării surorii sale.

Cine putea avea interesul să-i pună beţe în roate?

Dimineaţa petrecuse încă o oră în biroul colonelului White. Acesta îşi recăpătase surâsul: experimenta un nou tratament contra dizenteriei, difosfat de clorochină. Îl informase pe Malko că thailandezii scotociseră amănunţit toate canalele din Domburi, dar nu găsiseră nimic.

Malko nu-i dăduse nici un semn de viaţă lui David Wise din momentul în care sosise în Thailanda. Celălalt trebuia să fie nebun de furie, dar ce putea să-i spună? În realitate, nu făcuse nici un pas înainte.

Doar Thepin îl ajutase cu adevărat. Din nefericire, fără vreun rezultat notabil. Începând din acea dimineaţă îşi reluase locul la Air America, dar cinau împreună în fiecare seară. Avea cel puţin o consolare. De când i se dăruise, se destrăbălase în mod considerabil. Trecea cu fruntea sus la unu noaptea prin holul de la Erawan. Nu rămânea niciodată

cu el mai târziu de miezul nopţii. Părinţii ei se întorseseră la Bangkok şi nu admiteau ca fata lor să doarmă prin străini."

Lăsându-şi mintea să zburde, Malko se cufundă din nou în *Bangkok Post.* Citea în diagonală pagina a patra şi privirea îi căzu pe un anunţ publicitar. Direcţiunea localului Three Kingdoms anunţa întoarcerea lui miss Kim-Lang, cu un recital de cântece chinezeşti moderne.

Gânditor, puse ziarul deoparte, lăsându-şi privirea să rătăcească pe formele unei ospătăriţe graţioase îmbrăcate într-un sarong lung.

Kim-Lang...

Nu se mai gândise la ea de la expediţia la Kuala Lumpur. Nu putea face legătura între ea şi dispariţia lui Jim. Şi totuşi! În ceea ce-o privea, avea un sentiment de nelinişte. De ce îl luase drept şantajist? Ce avea de ascuns şi ce era cu revolverul încărcat şi armat, pe care îl ţinea la îndemână?

Fusese mult mai intimă cu Jim Stanford decât voia să recunoască. Hotărârea lui era luată: avea să se ducă să o vadă în acea seară. Poate că ar fi declanşat ceva.

Cu inima împăcată se gândi la ceva mai agreabil. Idila lui cu Thepin era delicioasă. Nu mai cunoscuse până atunci o femeie atât de atrăgătoare, atât de dornică să dăruiască plăcerea, sub aparenta ei răceală. Prefera să nu se gândească la viitor. Uneori lucirile pe care le surprindea în privirile ei îl speriau. Era de o gelozie care întrecea orice imaginaţie. De fiecare dată când venea la Erawan o fulgera preventiv cu privirea pe recepţioneră, în aşa hal, încât nenorocita nu mai îndrăznea să-i surâdă lui Malko, ceea ce pentru o thailandeză era o dovadă de impoliteţe...

Dacă ar fi bănuit scurta lui aventură cu doamna Stanford, l-ar fi făcut bucăţi.

Pentru a alunga ideile negre şi a scăpa de căldură, se aruncă cu capul în apă.

*

* *

În ciuda unei staţii de sonorizare japoneze, un veritabil laborator ambulant, vocea subţire a lui Kim-Lang nu trecea de al treilea rând de mese. Cu o voce ascuţită, cânta fără dificultate în chineză *Apusul soarelui la Hai-Nan.* De altfel,

ar fi putut cânta *Marseilleza* sau cugetările lui Mao, pentru că efectul ar fi fost acelaşi. Asistenţa era compusă exclusiv din americani, mult mai preocupaţi să exploreze rochiile animatoarelor şi damelor de companie, care făceau crize de nervi la auzul numelui de Kim-Lang, decât de arta lirică. Atracţia prezentată permitea însă ridicarea preţului sticlei de şampanie cu o sută de bahts şi toată lumea era în câştig.

De altfel, în acea seară, exista cel puţin un spectator interesat de Kim-Lang: Malko. Se simţea puţin melancolic. Sirikit cea drăguţă nu mai era acolo pentru a-l înveseli cu gânguritul ei. Ca să nu se facă remarcat de mama-san şi nici s-o ofenseze, acceptase compania unei laoţiene cu chip maliţios în formă de lună plină, din fericire mută ca un peşte. Sub diferite pretexte însă, le chemase la masa lor pe toate colegele, care hohoteau de râs la vederea ochilor aurii, astfel încât. Malko se întrebă dacă nu cumva însoţitoarea lui nu percepea o taxă discretă, ca la grădina zoologică. În Asia, totul era posibil.

Se despărţise de Thepin foarte devreme. Nu făcuseră nici dragoste, sub pretextul unui acces de febră datorat rănii sale. Ea îl sărutase şi îl conduse la un taxi.

După ce gunguri un ultim cântec, Kim-Lang salută auditoriul şi dispăru în culise, însoţită de aplauze slabe şi diverse zgomote.

Malko se ridică şi se scuză printr-un surâs faţă de laoţiană, apoi se fofilă printre mese până la uşa roşie care dădea în culise.

Găsi fără greutate cabina lui Kim-Lang: numele ei era scris cu litere de zece centimetri şi în trei limbi.

În momentul în care ridica mâna să bată în uşă, îi veni brusc o idee. Era timp destul să îi facă o vizită chinezoaicei. Pentru moment, avea avantajul surprizei şi era hotărât să profite. Se întoarse repede în sală şi se aşeză la masă. În cinci minute, cu ajutorul laoţienei, află ce dorea: chinezoaica pleca în fiecare seară de la Three Kingdoms imediat după ce termina de cântat. Fără urmă de gelozie, laoţiana îi spuse lui Malko cât costau favorurile acesteia: peste două sute cincizeci de dolari. Un preţ exorbitant şi în plus, îşi alegea curtezanii.

— Ascultaţi, îi spuse Malko. Kim-Lang îmi place mult, dar n-aş vrea să stau de vorbă cu ea aici, nu mă simt în largul meu. Aş vrea să o urmăresc până acasă, mi-ar fi mai uşor aşa. Laoţiana izbucni în râs. Malko îşi continuă discursul. Ar fi acceptat ea să-l ducă până la unul dintre taxiurile care aşteptau afară şi să-i explice şoferului că trebuia să urmărească maşina în care avea să se urce Kim-Lang?

Animatoarea acceptă. El plăti şampania, lăsă fetei o sută de bahts, iar aceasta îl conduse spre ieşire. Procedă aşa cum îi ceruse Malko şi îl instală într-un taxi, după ce îi explică şoferului ce avea de făcut. Ascuns în umbră, interiorul maşinii nu putea fi văzut din dreptul uşii localului.

Malko nu aşteptă prea mult. În nici trei minute, Kim-Lang, îmbrăcată într-un taior de mătase verde, îşi făcu apariţia. Portarul îi chemă un taxi şi ea se urcă fără să se uite în jur.

— Dă-i drumul! ordonă Malko şoferului său.

Prima parte a planului se derula perfect, dar nu ştia peste ce avea să dea.

Merseră aproape o jumătate de oră, pe nişte bulevarde din ce în ce mai pustii. Într-un final, taxiul lui Kim-Lang opri în faţa unei case nu prea arătoase din lemn, cu două etaje. Nu era nemaipomenit pentru o cântăreaţă atât de costisitoare ca ea.

Malko opri taxiul la trei sute de metri după casa lui Kim-Lang. După ce plăti, îl urmări plecând şi cotind la dreapta undeva departe. Era într-un cartier necunoscut. Toate casele dădeau spre canalul Sathon, cel mai important din Bangkok, care pătrundea în oraş până la Bulevardul Rama-IV.

Nici un european nu locuia în aceea zonă şi Malko nu se simţea prea în siguranţă. Un Sam-lo întârziat încetini în dreptul lui, apoi plecă fără să insiste. Trei sute de metri mai departe, dintr-un restaurant chinezesc încă deschis, răzbătea o muzică piţigăiată. Era singurul semn de viaţă.

Uşa casei chinezoaicei era întredeschisă. O împinse şi ea se deschise fără zgomot. Malko mai aşteptă câteva clipe şi nu intră în holul întunecos. Totul părea cufundat în amorţire. Nici o fereastră nu se aprinsese după sosirea chinezoaicei.

Înaintă în beznă, lăsând uşa deschisă pentru a avea

puţină lumină. În ciuda acestei precauţii, se lovi de scară şi se opri. Nu ştia prea bine ce căuta, dar nu avea chef să îl surprindă cineva.

Începu să urce pas cu pas, lipindu-se de zid ca să nu scârţâie prea tare treptele. Ajunse la primul etaj. Pe sub uşa aflată în faţa lui se zărea o rază de lumină. Înseamnă că apartamentul chinezoaicei avea ferestrele spre canal.

Deodată nu mai ştiu ce atitudine să adopte. Venise fără vreun plan prestabilit, mânat doar de spiritul de aventură. Acum ezita să meargă mai departe. Să bată la uşa lui Kim-Lang? În ce scop? Lipit de zid, îşi ordona gândurile. Din când în când, un sampan trecea pe canal şi se auzea un murmur de voci. În apartamentul chinezoaicei era linişte. Cu toate acestea, nu dormea, pentru că lumina era aprinsă. Treptat ochii i se obişnuiră cu penumbra. Palierul nu era complet cufundat în întuneric, datorită unei ferestre care dădea spre canal.

Anchilozat de nemişcare, încercă să-şi schimbe încetişor locul. Din nefericire, atinse cu piciorul stâng o cutie metalică goală, care făcu un zgomot ca de tunet, sau cel puţin aşa i se păru lui.

Nu scoase nici un sunet şi îşi ţinu respiraţia. Inima începu să-i bată cu putere: uşa din faţa lui se deschidea încetişor, milimetru cu milimetru.

Puse mâna pe patul pistolului, pregătindu-se pentru orice eventualitate. Uşa se deschise de un lat de palmă. Deodată, realiză că silueta lui se distingea periculos în lumina difuză a holului. Se deplasă cu jumătate de metru, dar nu scăpă uşa din ochi.

O şoaptă sparse tăcerea:

— Jim?

La auzul acestui cuvânt, Malko înţepeni. Întâi crezu că visează, dar auzise foarte bine: Kim-Lang îi spusese «Jim», pe un ton plin de nelinişte.

O undă de satisfacţie îl cuprinse pe Malko. De la venirea lui la Bangkok, acest cuvânt era primul semn sigur că intuise corect: Jim Stanford era în viaţă.

Fără să răspundă, făcu instinctiv un pas înainte. În aceeaşi clipă, palierul fu scăldat în lumină. Kim-Lang

apăsase pe întrerupător.

Timp de mai multe secunde rămaseră faţă în faţă, fără să schiţeze un gest. Pe chipul chinezoaicei expresiile se schimbau cu repeziciune: furie, ură, surprindere, frică şi în final viclenie. Kim-Lang se trase iute înapoi şi Malko crezu că avea să-i închidă uşa în nas.

Mai rămânea de lămurit de ce pronunţase acel nume. În întunericul coridorului, statura lui înaltă îi trădase originea europeană, ceea ce însemna că se aştepta să-l vadă pe Jim, persoana de a cărui moarte nu se îndoia nimeni, inclusiv Kim-Lang.

Ultima oară o văzuse pe Kim-Lang la Kuala Lumpur. Era puţin probabil să-i fi remarcat prezenţa în bar. Fără să scoată un cuvânt, ea deschise încă puţin uşa şi îi făcu loc să treacă. Purta un kimono albastru deschis, se demachiase şi îşi scosese genele false. Părea o fată de optsprezece ani, dar sclipirea de duritate din privire îi trăda vârsta. Malko simţea că nu ştia ce atitudine să adopte. Până la urmă optă pentru brutalitate.

— Ce căutaţi aici la ora asta? întrebă ea furioasă. Mă spionaţi?

Malko clătină din cap:

— Nu e cuvântul potrivit. Sunteţi ultimul fir care mă poate conduce la Jim Stanford. De aceea am venit din nou să vă fac o vizită.

Ea îl privi pe sub sprâncene:

— În ce fel? Stând la uşă şi pândind în întuneric?

— Ezitam, mărturisi el. Nu m-aţi primit prea bine la Kuala Lumpur…

— Să nu vă aşteptaţi la ceva mai bun nici astă seară, spuse ea rece.

De această dată, el surâse:

— Pe Jim l-aţi fi primit mai bine, nu-i aşa? M-aţi luat drept el…

Ea clătină din cap şi se aşeză pe o canapea joasă, care avea la un capăt o instalaţie stereo. Camera era mică, dar bine mobilată şi confortabilă, lucru rar într-o casă thailandeză. Printr-o uşă deschisă se zărea o baie mică, în care erau puse la uscat articole de lenjerie.

Fără să fie invitat, Malko se aşează în faţa chinezoaicei pe un fotoliu mare împletit din frunze de palmier.

— Vă înşelaţi, spuse ea brusc, nu-l aşteptam pe Jim astă seară...

Încerca să pară cât mai convingătoare.

Malko îşi luă un aer cât mai serios cu putinţă şi spuse:

— Poate nu astă seară, dar îl aşteptaţi. Sunteţi poate singura persoană din Bangkok care îl mai aşteaptă încă, în afară de mine, deoarece toţi cu care am vorbit m-au asigurat că a murit.

Ea nu dădu nici un semn de emoţie. Malko ar fi dat orice, chiar şi o aripă a castelului lui, pentru a afla care erau adevăratele ei relaţii cu Jim Stanford.

— Nu ştiu unde se află, spuse ea nervoasă. Nici măcar nu ştiu dacă mai e în viaţă.

— Primiţi des fantome în vizită?

Ea nu răspunse. Cu privirea plecată îşi admira degetele de la picioare, elegant pedichiurate. Un sampan trecu pe canal, încărcat cu o adunătură veselă. Malko schimbă tactica şi spuse pe cel mai învăluitor ton posibil:

— Kim-Lang, sunt un prieten al lui Jim. Nu ştiu ce a păţit, dar dumneavoastră ştiţi. Sper că îi sunteţi prietenă. Vreau să-l ajut şi pot să o fac.

Brusc, Kim-Lang ridică privirea. În mâini frământa nervos o batistă mică. Îl privi implorator şi spuse pe un ton scăzut:

— Vă cred... Dar nu vă pot spune nimic. Nu astă seară. Acum trebuie să plecaţi. Suntem amândoi în pericol. Plecaţi repede.

— De ce, insistă Malko. De ce?

Ea îşi frânse mâinile:

— Plecaţi. Plecaţi, vă rog. Vom vorbi mâine, v-o jur.

Malko se ridică. Nu înţelegea de ce o cuprinsese deodată panica. Chinezoaica părea cu adevărat înfricoşată. Îl luă pe Malko de mână şi îl aşeză lângă ea pe pat, încât îi putea simţi parfumul. Buzele îi tremurau. Aplecându-se spre el, ca şi când s-ar fi temut să n-o audă cineva, ea şopti:

— Nu spuneţi nimănui nimic, înţelegeţi, nimănui, despre această vizită. Dacă nu, nu vreau să vă mai văd niciodată şi nu veţi afla nimic. Juraţi?

— Vă jur, spuse Malko.

Ochii negri, măriţi de teamă, căutară cu aviditate privirea aurie a lui Malko, vrând parcă să se asigure că spunea adevărul. Cotoroanţa de la Kuala Lumpur se transformase: părea abandonată, fragilă, fără apărare şi extrem de frumoasă. Când se ridică, Malko admiră fineţea şi armonia picioarelor.

— Veniţi aici mâine seară, la aceeaşi oră, spuse ea dintr-o suflare. Asiguraţi-vă că nu sunteţi urmărit şi nu spuneţi nimănui de această vizită.

Tăcu câteva clipe şi adăugă sacadat:

— Am să vă spun ce s-a întâmplat cu Jim Stanford.

Apoi, ca şi când spusese prea mult, îl împinse pe Malko spre uşă, după ce o deschise pentru a se asigura că nu era nimeni pe coridor.

Ajuns în căldura umedă de afară, Malko se întrebă dacă nu visase. Se întoarse spre casă pentru a nota numărul şi o luă încet pe jos, neştiind ce să mai creadă. Bucuria îi era umbrită de un sentiment de nelinişte. Încă de la începutul şederii lui la Bangkok, avusese impresia că era manevrat la bunul plac al altora, evoluând într-un univers subteran în care toată lumea minţea.

De-abia găsi un taxi pe Bulevardul Rama-IV, care îi luă douăzeci de bahts până la Erawan, după ce mai înainte ţinuse morţiş să-l ducă la un institut de masaj care funcţiona non-stop.

După ce contemplă nostalgic fotografia castelului, Malko trecu la anevoioasa muncă de găsire a răspunsurilor. De ce se temea Kim-Lang? Unde era Jim Stanford? Trebuia să ţină seama de schimbul de focuri de pe canal. Cei care trăgeau sforile se străduiseră să-l împiedice să ajungă la timp la casa bântuită.

Ar fi dat orice ca timpul să se scurgă mai repede. În sinea lui era hotărât să-şi ţină promisiunea şi să nu spună nimic nimănui. Se petrecuseră atâtea lucruri stranii de când începuse ancheta. De această dată, avea să afle cel puţin de partea cui era Kim-Lang.

Asta dacă avea să scape cu viaţă…

Capitolul XII.

Malko venise pe jos de la Bulevardul Rama-IV, asigurându-se de mai multe ori că nu era urmărit. Pentru a fi mai sigur, la plecarea de la Erawan luase un taxi până la Hotel Oriental. Din grădină, urcase într-o joncă ce plimba turiştii pe Ménam Chao Phraya.

Coborâse la cheiul Lunii şi de acolo luase un taxi.

Nimeni nu ştia că se ducea la întâlnire cu chinezoaica, nici măcar colonelul White, cufundat în problemele luptei de gherilă, pe care Malko nu-l mai văzuse de la schimbul de focuri de pe canal, nici căpitanul Kasesan, sau cei de la Securitatea thailandeză. Probabil că ancheta lor asupra traficului de arme nu avansase prea mult, pentru că nu dăduseră nici un semn de viaţă.

Nu ştia nici Thepin care, pentru a doua seară consecutiv, era nevoită să se plictisească aşteptându-l. Nu-l întrebase nimic despre seara precedentă, ceea ce nu era un semn bun din partea ei. De această dată pretextase o întâlnire cu nişte prieteni vechi de la ONU, mult prea plictisitoare pentru ea.

Pe străduţa întunecoasă din Bangkok, Malko era ca şi singur, având drept tovarăş pistolul. Era plătit ca să ştie că în meseria lui armele de foc salvau rareori viaţa.

Îşi luase o singură precauţie. În seiful de la hotel lăsase o scrisoare pentru Thepin, explicându-i unde era şi din ce motiv.

Era de ajuns pentru a-l răzbuna. Parcă o şi vedea pe delicata Thepin sfâşiindu-i cu ghearele pe ucigaşi.

Se uită la ceas: două noaptea. În mod normal, Kim-Lang trebuia să fie acasă ce o jumătate de oră, pentru că termina de cântat la ora unu.

Urcă fără grabă scara de lemn şi se opri pe palier. De sub uşa camerei se zărea o geană de lumină. Nu mai putea da înapoi. O clipă se întrebă dacă n-avea să dea nas în nas cu Jim Stanford. Afacerea era atât de stranie, încât totul era posibil.

În ultima clipă, îşi imagină ce mutră ar fi făcut colonelul White dacă ar fi dispărut şi el. Ar fi ajuns la convingerea că făcând o anchetă ar fi descoperit până la urmă ceva.

Cu inima strânsă, ciocăni uşor.

Uşa se deschise aproape imediat şi în prag apăru surâzătoare, Kim-Lang. Camera era goală. Îl pofti înăuntru, apucându-l de amândouă mâinile, ca pe un prieten drag îndelung aşteptat. De această dată schimbase kimonoul cu o bluză gen plasă de pescuit cu ochiuri mari, prin care se vedea bustul atrăgător şi o fustă scurtă portocalie din mătase, care de abia îi ajungea până la jumătatea coapselor. O asemenea ţinută ar fi provocat răzmeriţă pe străzile Bangkok-ului, în ciuda părului pieptănat în coadă de cal şi a ochilor nevinovaţi. Dar de când fusese la San Francisco, Malko se ferea de chinezoaicele care erau prea frumoase pentru a fi oneste.

Kim-Lang se aşează pe pat şi îl trase de mână pe Malko, poftindu-l lângă ea. Pe o măsuţă era pregătită o tavă cu mai multe sticle de băuturi. Totul părea regizat cu atenţie. Malko se crispă în sinea lui.

Ea puse un disc cu melodii chinezeşti şi îi spuse:

— Whisky?

— Mulţumesc, zise Malko. Mi-aţi promis o discuţie. Vă ascult. Nu am venit aici pentru tratative.

Evită să o privească, jucându-se cu ochelarii. Scuturându-şi coada de cal, ea se apropie şi mai mult de Malko, ridicând spre ei privirea nevinovată şi bosumflându-se:

— Nu înţeleg de ce voi albii sunteţi atât de grăbiţi şi de brutali, spuse ea. În orice caz, nu pot să vorbesc acum, nu înainte să treacă două ore; deci...

Malko exclamă nerăbdător:

— De-a ce vă jucaţi Kim-Lang? Am venit aici ca să aflu veşti despre Jim Stanford. Dacă nu aveţi nimic de spus, atunci plec.

Încercă să se ridice de pe pat. Chinezoaica se agăţă de el ca o caracatiţă parfumată. Era scăldată într-un parfum franţuzesc care costa o avere aici la Bangkok. În contact cu corpul cald şi suplu care i se oferea, Malko începu să şovăie. Aproape fără să-şi dea seama, cuprinse cu mâna sânii pe

care se mula bluza-fileu. Kim-Lang se răsturnă pe spate, trăgându-l după ea pe Malko şi lipindu-se de el ca o ventuză. Nimeni n-ar fi rezistat la un asemenea asalt, poate doar un pederast convins. Kim-Lang întregi atacul printr-un sărut care ar fi meritat să fie imortalizat pentru posteritate. În acelaşi timp, cu o dexteritate de infirmieră, îi scoase haina, desfăcând apoi cravata şi descheindu-i cămaşa.

Mai îndemânatică decât zeiţa Şiva, care avea douăsprezece braţe.

Simţind că-şi pierde cumpătul, Malko tresări şi o ţinu la distanţă cu braţul. Din nou nu mai înţelegea nimic. Dacă fetei îi trecea prin minte să se culce cu el pentru a uita de ce venise, se înşela.

— Ce v-a apucat? mormăi el brutal. La ce bun această comedie?

Ca şi când ar fi fost surdă, Kim-Lang continua, să-l dezbrace. Dădu cu mâna de pistol şi scoase un strigăt. Înlătură cureaua lui Malko şi o puse lângă sticla de J & B, apoi se dezbrăcă de fileul auriu, rămânând în bustul gol, cu sânii cambraţi.

Ar fi ispitit şi sfinţii.

Malko îşi chinuia mintea şi tot nu înţelegea nimic. Nu dorinţa o împingea pe Kim-Lang să facă o asemenea demonstraţie senzaţională. Pentru a fi cu conştiinţa împăcată îşi lăsă mâna să alunece spre pântecul fetei. Ea se răsturnă imediat pe spate, murmurând cuvinte fără şir, dar reacţia psihologică nu era la înălţimea comediei pe care o juca.

În acea clipă, Malko ştiu că urma să se întâmple ceva. În definitiv, poate aşa ar fi făcut un pas înainte în investigaţie. Cu un ochi la pistolul aflat la trei metri de el, hotărî să se supună jocului.

— De ce vreţi să faceţi dragoste cu mine? întrebă el pe un ton calm.

Stând în genunchi, goală, cu mâinile pe coapse, ea răspunse:

— Pentru că vreau să mă culc cu toţi bărbaţii care se apropie de mine. Vreau să le las o amintire pentru toată viaţa.

Cu ochii scânteietori, era întruchiparea perfectă a dorinţei, în această situaţie, Oscarul pentru minciună avea să fie foarte greu de acordat la Bangkok...

În loc să cânte, Kim-Lang ar fi făcut mai bine să urmeze Conservatorul de artă dramatică.

— Şi Jim? spuse Malko, pentru ca ea să nu devină prea bănuitoare.

— Imediat, zise ea, surâzând misterios. V-am spus doar, peste două ore.

Chinezoaica i se agăţă de gât. Malko nu se opuse. Indiferent ce avea în minte, trebuia să treacă şi prin asta, cu toate că nu-i stătea capul la fleacuri. Făcându-i semn să tacă, ea coborî din pat şi opri pick-up-ul.

Se întoarse balansându-şi şoldurile şi se întinse lângă trupul gol al lui Malko. Râzând, îl prinse de mâini, ca într-o joacă, vrând parcă să-l ţintuiască de pat.

O sonerie de alarmă zbârnâi în mintea lui Malko. Bruma de plăcere pe care o încercase se topi ca un fum, în ciuda mişcărilor ondulatorii pe care le făcea chinezoaica aşezată deasupra lui.

Încercă să se degajeze cu o mişcare de şold, dar Kim-Lang se lăsase cu toată greutatea peste el. Malko îi prinse privirea şi înţelese că ceea ce vedea nu mai era dorinţă.

Uşa camerei fu deschisă cu brutalitate. Cu un efort disperat, o aruncă pe Kim-Lang pe podea şi făcu un salt spre tava pe care se afla pistolul.

Prea târziu. Într-o îngrămădeală confuză, mai mulţi bărbaţi se aruncară asupra lui. Primi o lovitură în cap şi îşi pierdu cunoştinţa pentru câteva clipe. Când îşi reveni, zări patru asiatici cu figuri nepăsătoare, toţi îmbrăcaţi la fel, cămaşă albă şi pantalon, care îi imobilizaseră încheieturile mâinilor şi picioarelor. Îmbrăcată în kimono, Kim-Lang îi fixa rânjind dispreţuitor.

Unul dintre ei îi înfipse un genunchi în gât, iar altul i se aşeză pe pântec. Încercă să se ridice, dar nu reuşi să-şi mişte decât vârful degetelor. Atunci se lăsă pe spate. Cruţându-şi forţele pentru mai târziu. Nu înţelegea de ce Kim-Lang jucase comedia dinainte.

Alt mister, care însă se lămuri repede.

Cu un zâmbet care nu prevestea nimic bun, chinezoaica se aplecă peste el, ţinând în mână un obiect strălucitor.

Malko avu un frison de groază: era un brici. În timpul atâtor misiuni, se gândise des la moarte. Trecuse foarte aproape de chipul ei hidos, dar perspectiva de a fi ciopârţit de viu, după moda sud-coreeană, era cu totul altceva.

Kim-Lang spuse o frază în chineză şi unul dintre bărbaţii care îl imobilizau pe Malko se îndepărtă, permiţându-i femeii să se apropie de pat.

— Aşa deci, domnule agent american, zise Kim-Lang cu răutate în glas, nici măcar nu aţi avut plăcerea să vă culcaţi cu mine înainte de a muri…

Ochii lui Malko se înverziră de mânie.

— Nu ştiu de ce vreţi să mă ucideţi, spuse el, dar aşa nu veţi ajunge în Rai…

— Imbecilule, zise ea. Am să te ucid şi nimeni nu va şti nimic. Mâine voi părăsi definitiv Thailanda. Peste câteva zile au să-ţi găsească trupul în canal şi nimeni nu va pune nici o întrebare, gândindu-se că ai fost victima unei drame pasionale.

Se apropie şi mai mult, punându-i mâna stângă pe pântec, în timp ce cu dreapta desfăcea briciul, care scârţâi oribil.

— La Kuala Lumpur m-aţi făcut să-mi pierd prestanţa, spuse ea printre dinţi. Eu mi-am jurat să vă pedepsesc, în felul meu, dar oricum veţi muri.

— Şi Jim Stanford? întrebă Malko, încercând să câştige timp şi să-şi satisfacă în aceeaşi măsură curiozitatea, pe care avea să o plătească destul de scump.

— Nu vă mai ocupaţi de Jim Stanford, răspunse ea pe un ton sec.

Simţind oţelul pe piele, lăsă să-i scape un strigăt gutural. Simţi cum i se zbârleşte pielea şi, dintr-un reflex visceral, corpul i se arcui..

În acel moment crezu că peste încăpere năvălise taifunul. O siluetă trecu prin fereastră şi ateriză în spatele unuia dintre chinezii care îl ţineau pe Malko de picioare. În secunda următoare, agresorul îşi duse mâna la gât, încercând parcă să-şi lipească la loc carotida. Un jet de

sânge stropi discul de pe pickup. Alţi trei bărbaţi năvăliră pe uşă şi se aruncară asupra celorlalţi trei chinezi. Malko văzu braţul lui Kim-Lang ridicându-se şi strigă. Chinezul cel mai aproape de el îl izbi cu toată puterea în gât şi totul în jur se cufundă în beznă. Ultimul gând fu că nu avea să ştie niciodată dacă murise întreg sau nu…

Atunci când deschise ochii era tot întins pe pat. Încercă să se ridice şi simţi că încheieturile îi erau strâns legate cu nişte frânghii subţiri.

Chipul aplecat deasupra lui era al lui Thepin, dar parcă era o altă persoană: chipul neted era îngheţat ca al unei statui, iar părul dat pe spate şi legat cu un elastic, accentua rigiditatea trăsăturilor. Nici o urmă de machiaj nu îndulcea expresia ochilor.

Era prea mult pentru Malko. Închise din nou ochii. Totul se transformase într-un coşmar. Thepin îl întrebă:

— Eşti rănit?

Vocea era mult mai puţin dură decât privirea. Deschise din nou ochii şi avu un al treilea şoc: în cameră erau doi bărbaţi care mutau corpurile prietenilor lui Kim-Lang. Cel care stătea în faţa lui şi dădea ordine era unul dintre necunoscuţii pe care îi surprinsese torturând-o pe doamna Stanford.

Thepin îi văzu expresia de pe chip şi spuse, arătând spre acela:

— Ţi-l prezint pe căpitanul Patpong din cadrul Serviciilor de securitate internă şi externă.

Thailandezul înclină politicos din cap şi părăsi camera, târând după el un cadavru. Thepin i se adresă celuilalt, folosind acelaşi ton autoritar cu care îl speriase pe barmanul de la Venus-Bar.

Bărbatul părăsi încăperea. Moartă sau vie, Kim-Lang dispăruse şi ea.

Rămase singur cu Thepin. Aşezată pe pat lângă el, aceasta se juca distrată cu briciul lui Kim-Lang, închizându-l şi deschizându-l.

— N-ai vrea să-mi explici ce se întâmplă şi să mă eliberezi, spuse el.

De data asta chiar că nu mai înţelegea nimic..

Ea surâse neliniştitor şi îi explică, vorbind din nou peltic:

— Tatăl meu este generalul Radjburi, şeful Serviciului de Securitate. Lucrez pentru el.

— Ce?

Era prea mult! Thepin era agent secret! Circul lua amploare.

— Vrei să spui că lucrezi pentru Securitatea thailandeză şi că White nu ştie nimic? întrebă Malko.

— Da.

După ce că era bolnav de dizenterie, mai avea şi o secretară care era agent dublu. Colonelul White avea slabe şanse să se întoarcă viu în ţară.

— Cum ai ajuns aici? Şi cum m-ai găsit?

— Am trecut pe la hotel. Idioată cum sunt, mi-era dor să te văd. Portăreasa mi-a dat scrisoarea ta. Apoi te-am găsit fără să vreau.

— Fără să vrei?

— Da. Am dat ordin oamenilor mai să intervină numai după ce te-am auzit strigând. Cu atât mai rău!

— Ştiai ce se pregătea harpia aia să-mi facă?

Ea surâse din nou, din ce în ce mai neliniştitor:

— Nu eram foarte sigură. E o metodă curentă pe aici de a te debarasa de un bărbat.

Malko nu mai înţelegea nimic.

— În definitiv, pentru cine lucrezi?

— Ţi-am spus: pentru Securitatea thailandeză. Şi pentru colonelul White, adăugă ea surâzând.

— De ce voiai să mă laşi măcelărit, iar acum de ce nu mă dezlegi?

Cu o voce îngheţată, ea îi răspunse, lungind cuvintele:

— Pentru că mă întreb dacă n-ar fi bine să continui ce a început târfa aia de chinezoaică.

Lumina se oglindi în lama briciului. Malko o privi fără să înţeleagă.

— Vrei să spui că…

Ea se aplecă spre el.

— Aveam o înţelegere. Mi-ai jurat să-mi fii fidel. Ce faci aici în patul acestei prostituate?

Epuizat, Malko închise ochii. Într-o singură noapte, două

femei încercaseră să-l ucidă, fiecare având motivele ei. Minţea acela care spunea că Asia era paradisul bărbaţilor!

— Ştii bine de ce am venit la Kim-Lang, spuse el şi în plus, n-am făcut dragoste cu ea.

— Pentru că nu ai avut timp.

Discuţia utopică îl făcuse să uite de frică. O întrebă detaşat:

— M-ai putea ucide cu sânge rece?

Ea clătină cu dezinvoltură din cap.

— Asta n-ar fi o problemă. N-am decât să declar că din nefericire am ajuns prea târziu. În definitiv, nu eşti decât un agent străin. Nimeni n-o să plângă prea mult după tine.

— Înseamnă că te-ai culcat cu mine ca să-i faci un serviciu tatălui tău? Ca să mă spionezi mai bine?

Fără un cuvânt, ea îl pălmui cu toată puterea, lovindu-l cu mânerul briciului peste maxilar.

— Mă iei drept târfă? Te iubesc... şi îmi pare rău.

Malko închise ochii şi aşteptă. Ştia că thailandeza era gata să-şi pună în practică ameninţarea. Era chestie de nuanţă.

Simţi deodată cum lama briciului taie legăturile de la glezne. Thepin îl anunţă:

— Îţi dau o amânare, dar nu cred că te iert. În Thailanda, cine îşi bate joc de o femeie nu scapă nepedepsit. Ştii ce ţi-ar face tatăl meu dacă ar afla că m-ai înşelat?

Fără să aştepte răspuns, ea preciză politicos:

— Te-ar lega de un copac şi te-ar jupui de viu.

Iată ce însemna să ai simţul familiei.

Dezlegat, Malko se abţinu de la orice manifestare de tandreţe. Thepin nu lăsase briciul din mână. Se îmbrăcă rapid, liniştit că pusese hainele pavăză între el şi brici.

— Acum că ne-am împăcat, o întrebă el, vrei să-mi explici ce se întâmplă? Unde este Jim Stanford?

— Este singurul lucru pe care nu-l ştiu, spuse nemulţumită Thepin, dar târfa ta trebuie să ştie.

— Trăieşte?

— Din nefericire!

Malko simţi cum o gheară îi strânge inima. Vru să-i strige lui Thepin să tacă, să nu-i spună ceea ce bănuia de la lupta

de pe canal.

Ea îl privi cu milă şi repetă:

— Da, din nefericire. Ştii de ce a dispărut Jim Stanford?

— Nu.

Thepin spuse cu o voce tristă:

— Jim l-a ucis cu sălbăticie pe unul dintre oamenii noştri care îl supraveghea. Dirijează un important trafic de arme pentru rezistenţii comunişti…

— Jim!

Malko o privi stupefiat. Nu se gândise atât de departe.

— Nu este posibil. E o eroare!

— Este purul adevăr. Jim Stanford a dispărut ca să nu fie arestat sau omorât de noi, după ce ne-a asasinat un om.

— Cine a ucis-o pe sora lui?

— Oamenii tatălui meu, recunoscu Thepin, ca să-l răzbune pe locotenentul Pong Punnak.

— Voi aţi fost!

Malko revăzu în minte fotografiile surorii lui Jim, mutilată îngrozitor.

— Sunteţi mândră de asta!

— Nu, mărturisi ea, pe un ton scăzut. Afacerea în sine este oribilă.

— Care a fost motivul trădării lui Jim Stanford? Din raţiuni ideologice? A devenit comunist, sau ce?

— Ca să poată plăti cadourile oferite acestei târfe. Făcea ce voia din el.

— Stanford era totuşi foarte bogat, izbucni Malko. E o prostie. Am văzut la el acasă obiecte care valorează zeci de mii de dolari.

— Adevărat, spuse Thepin cu tristeţe, dar Jim nu s-ar fi despărţit niciodată de vreo piesă din colecţie, chiar dacă i-ar fi fost viaţa în joc. A preferat să vândă mătase comuniştilor şi cu banii obţinuţi să cumpere mitraliere, pe care le-a revândut la preţ foarte mare revoluţionarilor din sud. Cine putea să le strecoare mai bine decât Jim Stanford? Celebrul Jim, agentul secret american. Omul mai presus de orice bănuială.

— De ce aţi torturat-o pe soţia lui? întrebă el.

— Pentru că ştie cu siguranţă unde se ascunde, dar îl

iubeşte încă. N-a vrut să ne spună nimic.

— Atunci de ce n-aţi ucis-o?

— Jim n-o mai iubea şi n-ar fi suferit după ea. În plus, ar fi fost nedrept: este o thailandeză, o femeie din rasa noastră.

— Înseamnă că de la început m-ai ajutat să-l caut pe Jim Stanford, ca să poţi să-l lichidezi, conchise Malko.

— Da, admise Thepin lăsând ochii în jos. Am fi vrut să fii tu acela care descoperă adevărul, ca să nu fim acuzaţi de CIA că l-am compromis pe Jim pentru Dumnezeu ştie ce răzbunare.

Malko îşi prinse capul în mâini. Îi era somn, era obosit şi un dezgust de neînvins începuse să-l cuprindă. Astfel, toate eforturile lui duseseră la pierzanie un vechi camarad, care la rândul lui trădase.

— De ce s-a încercat uciderea mea, întrebă el şi asta cu mult înainte să o fi contactat pe Poy?

Thepin ridică neputincioasă din umeri.

— Sa-Mai lucra pentru Jim Stanford. Credem că soţia lui i-a ordonat să te ucidă. Înţelegi, în afară de noi, erai singurul în stare să-l găsească şi aveai mult mai multe şanse decât poliţia. Poy, de exemplu, n-ar fi stat niciodată de vorbă cu cineva de la Serviciile de Securitate.

— Să mergem, zise Malko, este suficient pentru această seară. Am venit de departe ca să-l salvez pe Jim. Ea îl privi cu un soi de compasiune.

— Te înţeleg, dar a făcut mult rău.

— Astfel, spuse Malko în timp ce cobora pe scară, viaţa lui Jim s-a dus de râpă din cauză că a cunoscut o târfuliţă avidă care făcea bine dragoste.

— Poate că nu e aşa de simplu pe cât pare, suspină Thepin. Astă seară, nici Jim, nici doamna Stanford nu au dat ordin să fii ucis.

Capitolul XIII.

Kim-Lang stătea ghemuită într-un colţ. Kimonoul bleu era zdrenţuit, avea chipul pământiu şi părul îi cădea în ochi. Faţă în faţă cu ea, doi thailandezi în şort, cu bustul gol, stăteau şi ei în aceeaşi poziţie. Între cei doi se afla o masă din lemn de teck negricios, cu picioarele înfipte în ciment. Pereţii erau acoperiţi cu faianţă de un alb imaculat, până la înălţimea unei persoane obişnuite. Camera era slab luminată de un bec. Căldura apăsătoare şi vâscoasă era sufocantă.

Cei doi thailandezi se ridicară brusc în momentul în care intră colonelul Makassar, urmat de Malko şi de Thepin.

Ofiţerul se apropie de Kim-Lang şi se postă în faţa ei. Ea rămase nemişcată, cu capul în piept. Colonelul o făcu să ridice încet bărbia trăgând-o de păr. Chinezoaica tremura.

— Unde se află Jim Stanford? întrebă colonelul pe un ton calm.

Kim-Lang clătină din cap.

— Nu ştiu.

El scrâşni în semn de nemulţumire şi nerăbdare.

— Nu face pe proasta. Ştii unde te afli? Nimeni nu te poate ajuta. Vorbeşte.

Malko privi aproape cu milă forma umană cuprinsă de apatie. În subsolul imobilului de pe Bulevardul Ploenchitr, sediul Serviciilor speciale thailandeze, o persoană putea fi măcelărită fără ca cineva să sesizeze.

— Cum te cheamă? continuă colonelul.

— Kim-Lang.

Chinezoaica răspundea cu o voce ternă, aproape fără să mişte buzele.

Kimonoul i se desfăcu şi Malko zări pe şoldul drept o vânătaie mare cât o farfurie: fusese pregătită pentru interogatoriu. Se vedea că nu dormise prea mult.

Când se întâlnise cu colonelul Makassar, la fel de politicos şi de candid, acesta se înclinase plin de respect în faţa lui Thepin.

Înseamnă că nu visa.

— Cine ţi-a dat ordin să te culci cu Jim Stanford?

Probabil că i se pusese aceeaşi întrebare de o sută de ori.

Kim-Lang răspunse cu o voce înfundată.

— Nimeni.

Calm, colonelul Makassar o făcu să se ridice trăgând-o de păr, apoi o pălmui cu toată puterea. La a doua lovitură, Kim-Lang se lovi cu capul de podea şi scoase un geamăt.

— Bine, dar, şopti Malko…

Nu-i plăcea să vadă o femeie lovită, chiar dacă încercase să-l asasineze.

— Tăceţi, murmură Thepin. Lăsaţi-l în pace.

— Cine ţi-a spus să te culci cu Jim Stanford? repetă colonelul.

— Nimeni.

De această dată, vocea începuse să-i tremure. Brusc, Makassar o apucă pe chinezoaică de gât şi urlă:

— Ticăloaso! Mincinoaso! Ştiu tot. Te-au plătit comunştii, dar vreau să aud de la tine asta. Da? Da?

Îşi apropiase faţa cu maxilarul proeminent de chipul lui Kim-Lang şi striga. Ea clătină din cap şi se lăsă să cadă moale pe podea.

— Ce vă face să credeţi asta? şopti Malko la urechea lui Thepin.

— Pentru că nu am găsit la ea nici un obiect de valoare şi nici nu a vândut nimic. O supraveghem de mult. Jim Stanford i-a oferit nişte bijuterii foarte frumoase. Ce a făcut cu ele? În plus, cei patru care au încercat să te ucidă sunt comunişti.

Colonelul se îndepărtă de Kim-Lang şi dădu un ordin în thailandeză. Unul dintre cei doi zbiri se ridică şi ieşi în fugă.

— Dezbracă-te, îi ordonă ofiţerul lui Kim-Lang.

Repetă ordinul în thailandeză. Imediat, cel de al doilea zbir se aruncă asupra ei, smulgându-i kimonoul cu o singură mână. Kim-Lang rămase în picioare, goală, cu corpul acoperit de vânătăi şi cu mâinile încrucişate în dreptul sexului. La un moment dat ridică ochii şi privirea i se încrucişă cu cea a lui Malko. De ruşine, acesta se uită în pământ. Se aplecă la urechea lui Thepin, hotărât să o facă

să oprească interogatoriul, dar ea nu-i dădu timp să vorbească.

— Colonelul Makassar ştie ce face, spuse ea pe un ton scăzut şi nu uitaţi că v-a salvat viaţa. Dacă nu puteţi suporta, plecaţi.

În aceeaşi clipă, cel care ieşise se întoarse cu un coş mic din răchită, pe care îl puse în faţa mesei, împreună cu nişte cleştişori de lemn, cam de treizeci de centimetri lungime.

— Eşti sigură că nu vrei să vorbeşti? repetă colonelul.

Makassar dădu un ordin răstit. Cele două gorile de aruncară asupra lui Kim-Lang şi o legară de masă cu nişte curele de piele. Ea râmase nemişcată, cu ochii închişi. Pântecul i se acoperi cu picături mici de sudoare.

Unul dintre thailandezii cu bustul gol deschise coşul. Colonelul luă cleştişorii, îi învârti o clipă înăuntru, ca un magician care se pregăteşte să scoată un iepure dintr-un joben şi scoase ceva ca o panglică deschisă la culoare, vie, care se mişca spasmodic.

Un şarpe!

Apucată de după cap cu cele două spatule, reptila se zbătea furioasă, destinzându-se ca un resort. Avea cam cincizeci de centimetri lungime şi corpul striat cu dungi galben deschis şi maron.

— Priveşte, ticăloaso, o ameninţă colonelul. Este un şarpe coraliu. Dacă te muşcă, mori într-un minut. Acum vrei să vorbeşti?

Malko simţi cum i se încreţeşte pielea. Auzise despre acea specie de şerpi ca fiind cele mai periculoase reptile din lume, trăind şi pe sol şi în apele calde ale râurilor.

— Nu ştiu nimic, răspunse chinezoaica pe un ton pierit.

Colonelul se dădu înapoi un metru, aruncând cu delicateţe şarpele pe corpul fetei. Kim-Lang scoase un strigăt neomenesc şi trupul i se chirci. Şarpele lunecă pe pântecul chinezoaicei, apoi pe coapsă, se întoarse din nou pe pubis şi căzu pe podea. Cu o rapiditate diabolică, Makassar îl şi apucă cu cleştii. De această dată se apropie mai mult de masă şi puse nesuferita reptilă în jurul gâtului fetei. Şarpele îi atinse urechea cu coada şi Kim-Lang scoase un strigăt gâtuit.

Ochii i se deschiseră peste măsură şi în acelaşi timp trupul păru că se contractă. De data aceasta reptila urcă pe faţă, coborând apoi pe gât, spre piept şi alunecă pe coapsă, căzând iar pe podea.

În momentul în care nu mai simţi atingerea îngrozitoare, Kim-Lang fu apucată de o criză de nervi. Trupul începu să i se agite spasmodic şi făcu spume la gură. Murmurând cuvinte fără noimă în chineză şi în thailandeză încercă disperată să-şi smulgă legăturile. Respira sacadat şi convulsiv, ca şi când ar fi avut o sincopă cardiacă.

Colonelul Makassar prinse şarpele coraliu cu cleştii şi îl ridică încetişor, îndreptându-se spre masă. Obosită, reptila aproape că nu se mai zbătea. Atunci, ofiţerul securităţii procedă altfel. Fără să dea drumul reptilei, o puse pe pieptul fetei, chiar între sâni. Capul turtit şi triunghiular era la câţiva centimetri de faţa chinezoaicei. Din locul unde se afla, Malko putea vedea limba bifurcată care se ondula cu repeziciune. Kim-Lang deschise larg ochii plini de groază. Corpul îi fu scuturat de un frison lung şi murmură câteva cuvinte de neînţeles. Aproape înnebunise de frică.

— Priveşte, spuse colonelul, de data aceasta şarpele te va muşca. Nu mai contezi pentru mine, deoarece nu vrei să vorbeşti.

Gura minusculă se apropia milimetru cu milimetru de buzele răsfrânte, care îl sărutaseră pe Malko în ajun.

Kim-Lang nu reuşi să scoată un sunet, dar buzele schiţară o mişcare. Colonelul îndepărtă cu câţiva centimetri reptila a cărei coadă se agita încă între sânii chinezoaicei.

— Ai de gând să spui adevărul? întrebă el în thailandeză.

Chinezoaica spuse cu o voce sugrumată o frază lungă şi colonelul îndepărtă reptila, menţinând-o deasupra trupului întins pe masă. De îndată ce simţi că scăpase de corpul lipicios, de pe buzele lui Kim-Lang ţâşni un şuvoi de cuvinte, de neînţeles pentru Malko: erau în chineză şi în thailandeză.

Chinezoaica puncta cuvintele cu suspine, ca şi când ar fi cerut îndurare.

Colonelul puse o întrebare şi ea zăbovi puţin cu răspunsul. Imediat, coada şarpelui îi biciui coapsa şi Kim-Lang începu să se jeluie pe un ton ascuţit, reluând în grabă

confesiunea. Nimic nu o mai putea opri.

Obosit, colonelul aruncă şarpele în coşul care fu imediat închis, apoi, fără a o întrerupe pe Kim-Lang, se întoarse spre Malko şi spre Thepin.

— Mărturisirile acestei persoane interesează Securitatea statului. Prefer să le aud numai eu.

Spusese aceste cuvinte pentru Malko. Acesta îi aruncă fetei o ultimă privire încărcată de milă şi ieşi din celulă, urmat de Thepin. Îi venea să vomite.

*

* *

În momentul în care fu singur cu Thepin, răbufni:

— Este inuman ce a făcut colonelul. În zadar luptă împotriva comunismului, dacă foloseşte aceleaşi metode. În plus, dacă şarpele ar fi muşcat-o, n-aţi fi obţinut mare lucru! Moartă, nu v-ar fi folosit la nimic.

Thepin surâse cu un aer destins şi ciripi sentenţios:

— Şerpii coralii au drept caracteristică gura foarte mică. Practic nu pot muşca decât în anumite locuri: între degete, de exemplu, sau de buze. Altfel, gura minusculă nu poate apuca. Kim-Lang nu risca mare lucru…

Malko rămase fără glas. Se aştepta la orice dar nu la asta. Era ingenios, cu excepţia cazului în care victima nu înnebunea de frică. Nu se putea spune că rasa galbenă nu era inventivă. Pe lângă ei, torţionarii de la Gestapo sau de la M.V.D. Erau nişte mici copii.

Colonelul Makassar se întoarse în birou peste o jumătate de oră. Ochii lui mici sclipeau de bucurie. Malko şi Thepin îl aşteptau cuminţi, de abia schimbând o vorbă: îşi netezi cămaşa, leoarcă de transpiraţie ca de obicei şi se aşeză pe fotoliu.

— Ştiu tot ce doream să aflu, îi anunţă el în engleza lui şcolărească. Această fată ne-a fost extrem de utilă. Şi dumneavoastră la fel, dragă domnule, îi spuse el lui Malko.

— De ce n-aţi arestat-o mai devreme, dacă tot o bănuiaţi, întrebă acesta, în loc să aşteptaţi să-mi atace părţile vitale?

Thailandezul râse din toată inima.

— Dragă domnule, Kim-Lang are paşaport malaiezian şi Malaiezia este o ţară prietenă. Mi-ar fi fost dificil să o acuz

fără probe de activitate comunistă, atâta timp cât nu aveam nimic să-i reproşez.

— Şi atunci? îl întrebă Malko stingherit.

Colonelul făcu o pauză pentru a-şi aprinde un trabuc, apoi scoase o sticlă şi trei pahare dintr-un sertar al biroului.

— Să toastăm, spuse el, pentru succesul comun.

Malko îşi muie politicos buzele în pahar. Era mekong, dulce şi acru în acelaşi timp. Semăna cu imaginea colonelului.

— Este o poveste tristă, spuse gânditor ofiţerul, care dovedeşte că nici cei mai puternici oameni nu sunt feriţi de greşeli. Cât o priveşte pe Kim-Lang, povestea ei e simplă: părinţii ei locuiesc în China, în provincia Se-Ciuan. Într-o zi a fost contactată de membrii unei reţele comuniste. Ca să nu păţească nimic familia ei, i s-a ordonat să facă în aşa fel încât să devină amanta lui Jim Stanford, ceea ce nu a fost deloc dificil, din cauza diferenţei de vârstă şi a frumuseţii acestei fete. În momentul în care Jim Stanford a fost prins în plasă, au pus în aplicare partea a doua a planului. I s-a ordonat lui Kim-Lang să-i ceară cadouri din ce în ce mai scumpe, în aşa fel încât Jim Stanford să ajungă într-o situaţie financiară precară.

De două sau de trei ori, Kim-Lang a încercat la ordin să rupă legătura, pentru a vedea dacă amantul ei era destul de legat de ea.

— Diabolic, suspină Malko.

Colonelul clătină din cap cu compasiune.

— Planul a mers perfect. În şase luni, Kim-Lang îl făcuse să cheltuie mai mult decât îşi putea permite. Jim Stanford era la strâmtoare. Atunci a fost contactat: nişte chinezi i-au propus să-i cumpere mătasea la un preţ foarte mare. Cu treizeci la sută mai mult decât piaţa, într-o perioadă în care vânzările se făceau în pierdere. Jim a trecut cu vederea această anomalie; nu avea de ales, mânat de la spate de cererile costisitoare ale amantei sale, cu toate că simţea că în spatele ofertei se ascundea o capcană. A descoperit în ultimul moment că mătasea îi era plătită cu arme şi ca prin minune, exista şi un cumpărător pentru ele, undeva în sud, aproape de Malaiezia.

Comuniştilor le reuşise lovitura: aprovizionau în siguranţă taberele de rezistenţi din sud. Jim era cunoscut în toată ţara. Trecea nestingherit prin toate barajele, până când am reuşit să infiltrăm oameni în toate filierele de aprovizionare. În acel stadiu putea să refuze, să ne prevină, dar o pierdea pe Kim-Lang.

— Cum aţi ajuns să o bănuiţi? întrebă Malko. Era mai presus de orice suspiciune..

Colonelul surâse misterios.

— Bangkok-ul este un oraş mic, dragă domnule. Totul se află până la urmă. Din nefericire pentru Jim Stanford, care a stârnit bănuieli datorită călătoriilor prea dese în sud.

— Ce veţi face cu aceşti chinezi?

Colonelul surâse din nou:

— Afacerea ne priveşte pe noi. Îi vom neutraliza discret, sau poate vom mai aştepta puţin. Cine ştie?

Malko privea gânditor paharul:

— Oare Jim Stanford o bănuia pe Kim-Lang că-l trădează?

Colonelul făcu un superb rotocol de fum şi spuse liniştit:

— N-am idee, dar nu cred, altfel orgoliul l-ar fi salvat. Cel puţin, aşa sper. Sunt profund mâhnit de ce s-a întâmplat.

— Cu toate acestea i-aţi asasinat sora într-un mod… hm, cam inuman, i-o tăie Malko.

Colonelul Makassar făcu un gest de neputinţă.

— N-ar fi trebuit să procedăm aşa, recunoscu el. A fost un gest comis într-un acces de furie. Ofiţerul care a fost asasinat la ordinul lui Jim Stanford era un om de mare valoare. În acel moment credeam că Jim Stanford îşi pierduse controlul. Nu puteam lăsa nepedepsită o asemenea crimă.

— Bine dar femeia nu avea nici o legătură cu activităţile fratelui ei?

Thailandezul îl privi atent pe Malko, având în expresie un soi de compasiune.

— Ar trebui să ştiţi, dragul meu, că în meseria noastră nu ne putem purta cu mănuşi. Dumneavoastră n-aţi sacrificat niciodată un agent pentru a pune pe picioare o operaţiune? Chiar dacă era nevinovat?

Malko nu prea avea ce să-i răspundă. Îşi amintea că el

însuşi fusese hărţuit de ucigaşii de la Gehlen Apparat şi de la CIA, chiar înainte de a încheia cu succes o misiune.

— După părerea dumneavoastră, Jim Stanford mai este în Thailanda? întrebă Malko. În ciuda faptului că ştie pe de rost ţara, îşi asumă un risc teribil.

Colonelul desena visător pe birou. Ridică privirea în care, pentru prima oară de când începuse discuţia, se oglindea un pic de omenie.

— Cred totuşi că se mai află în ţară, poate pur şi simplu din dragoste pentru ea. A petrecut aici douăzeci de ani din viaţă. Poate că nu are unde să se ducă. Nu ştiu. Fata nu ne-a putut spune nimic şi nu cred că mai ştia şi altceva. Nimeni nu rezistă în faţa unui şarpe coraliu.

— Îl veţi căuta în continuare pe Jim Stanford?

— Nu. Nu mai reprezintă un pericol. Nu vreau să mai risc alte vieţi ca să-l caut. Poate că e mai bine aşa. A făcut multe pentru ţara noastră, pe timpul japonezilor. Nu va uita cât va trăi, că a cauzat moartea surorii lui. Acum e un om hăituit. Probabil că a fost ascuns de chinezii cărora le furniza arme, cei care erau cu el în casa bântuită. Nu va ajunge prea departe, pentru că şi ei îl vor abandona. Este mult prea periculos. Dacă îl găsiţi, vă aparţine.

Emoţia colonelului era reală. Malko îi mulţumi înclinând din cap. A fi de partea trădătorilor era întotdeauna umilitor.

— Ce veţi face cu chinezoaica? mai întrebă el.

Colonelul râse cu cruzime:

— Vă pasă de soarta ei? Ei bine, veţi fi uimit să aflaţi că nu o vom mai tortura. Nu ne mai poate fi de folos. A spus tot ce ştia: nu era decât o rotiţă în angrenaj.

Îl urmară în pivniţa unde fusese interogată Kim-Lang. Chinezoaica era încă acolo, legată de masa de lemn, cu cei doi bărbaţi ghemuiţi în continuare lângă ea. Colonelul dădu ordin să fie dezlegată.

Unul dintre thailandezi desfăcu legăturile şi Kim-Lang se rostogoli pe jos, timp în care celălalt se întoarse cu o pătură, pe care o puse pe podea. O înfăşură cu brutalitate pe Kim-Lang, în continuare goală şi leşinată şi o legă ca pe un pachet. O puseră sub braţ ca pe un covor şi ieşiră din celulă.

Thepin, Malko şi colonelul, îi urmau îndeaproape.

În curte era parcată o camionetă cu prelată. Corpul lui Kim-Lang fu aruncat fără menajamente înăuntru şi unul dintre gealaţi se aşeză pe el. Celălalt se urcă la volan. Colonelul se îndreptă spre Datsun, împreună cu Malko şi cu Thepin.

Străbătură Ploenchitr Road, apoi cotiră la dreapta pe Soi-Chid Road, intrând într-un labirint de străduţe mărginite de un canal cu apă verzuie şi oprindu-se în faţa unei clădiri cu aspect părăginit.

Strada nu era prea animată. Nimeni nu dădu atenţie coletului transportat de cei doi thailandezi până la primul etaj. Ghidaţi de colonel, Malko şi Thepin urcară şi ei. Ofiţerul deschise o uşă care dădea într-o incintă cufundată în întuneric. Thailandezul aprinse lumina şi Thepin scoase o exclamaţie de surpriză: în perete era încastrată o oglindă imensă de doi metri pe trei.

— Este o oglindă falsă, sublinie colonelul Makassar, pe un ton neutru.

De cealaltă parte se afla un dormitor mobilat foarte simplu, în care cei doi tocmai o întindeau pe Kim-Lang pe pat. Ieşiră şi închiseră uşa în urma lor.

— Ce aveţi de gând? întrebă Malko intrigat.

— Şşt, e o surpriză, zise colonelul. Scuzaţi-mă trebuie să lipsesc câteva clipe. Rămâneţi aici.

Dispăru în camera vecină şi Malko îl auzi telefonând, fără a înţelege ce spunea, pentru că vorbea în thailandeză, desigur.

Resemnat, Malko se aşeză pe o sofa nu prea confortabilă, lângă Thepin, care arbora un aer la fel de misterios ca al colonelului.

De cealaltă parte a oglinzii, Kim-Lang, întinsă goală pe pat, rămânea în continuare nemişcată, cu ochii închişi. Nu se putea ghici dacă era moartă, leşinată, sau pur şi simplu dormea, epuizată de interogatoriu.

După o jumătate de oră auziră paşi pe scară. Thepin se aplecă spre Malko şi spuse cu răutate: – Ai să vezi ce o să păţească târfa ta. Amândoi fixau oglinda falsă. Chinezoaica nu-şi schimbase poziţia.

Se auzi o discuţie pe coridor, apoi uşa camerei unde se afla Kim-Lang se deschise cu brutalitate.

În prag apăru o femeie. În ciuda ochelarilor cu lentile negre, Malko o recunoscu imediat pe doamna Stanford, mai distinsă şi mai seducătoare ca niciodată, îmbrăcată într-un mantou de mătase. În mâna dreaptă ţinea a poşetă mică neagră. Închise calmă uşa şi îşi scoase ochelarii. Malko nu mai văzuse niciodată o expresie de o asemenea cruzime. Ochii şi buzele erau două linii fine şi bărbia îi tremura într-un rictus de ură.

Doamna Stanford înaintă spre pat şi o scutură pe Kim-Lang de umăr. Chinezoaica deschise ochii şi scoase o exclamaţie înăbuşită de oglindă. Încercă să se ridice, dar braţul lung al doamnei Stanford o împinse la loc pe pat.

Îngrozită ca la vederea unui şarpe, Kim-Lang rămase nemişcată. Doamna Stanford se aplecă şi o pălmui violent cu mâna dreaptă, lăsându-i pe obraz cinci urme sângerânde. Apoi, dreaptă ca o coloană, implacabilă, ea îşi înjură rivala timp de mai multe minute. I se vedeau buzele mişcându-se şi ochii fulgerând de ură. Prin peretele de sticlă, cuvintele se transformau într-o rumoare surdă.

Deschise brusc poşeta şi scoase de acolo un pistol automat negru, un Beretta de 7,65. Îl armă calm şi trase piedica.

Cu mâinile încrucişate pe piept, Kim-Lang se chirci pe pat, atât de înfricoşată încât nu îndrăzni să strige. Ca la standul de tir, doamna Stanford întinse braţul şi trase. Primul glonţ o lovi pe Kim-Lang în piciorul drept. Ea strigă şi încercă să se ridice. Doamna Stanford continuă să tragă.

Malko văzu o gaură sângerândă apărând pe pieptul chinezoaicei, apoi o alta chiar deasupra ombilicului. Corpul se rostogoli în faţă. Doamna Stanford mai trase de două ori, în spatele fetei, făcând să sară aşchii din coloana vertebrală. Chinezoaica avu o convulsie violentă şi se prăbuşi pe podea.

Malko se precipită spre uşă. Se lovi de colonelul Makassar, care politicos dar ferm îi înfipse ţeava propriului lui revolver în stomac.

— Nu interveniţi, murmură el. Este o simplă dramă

pasională. Am anunţat-o pe doamna Stanford unde se află femeia care l-a ruinat pe soţul ei... A reacţionat ca orice soţie demnă de acest nume.

Chiar în acel moment, dinspre stradă se auzi un alt foc de armă. Lăsându-şi baltă interlocutorul, colonelul năvăli pe culoar şi coborî scările cu Malko pe urmele lui.

Doamna Stanford stătea lângă o Toyota. La picioarele ei era întins un corp. Ţinea încă în mână pistolul cu care o împuşcase pe Kim-Lang. Colonelul fugi spre ea şi i-l luă din mână. Ea nu opuse rezistenţă şi buimăcită, se sprijini de maşină.

— Cine este? întrebă thailandezul, arătând spre mortul cu o gaură îngrozitoare în tâmplă.

— Şoferul meu, murmură doamna Stanford.

Lumea se aduna în jurul maşinii. Furios, colonelul o întrebă:

— De ce l-aţi ucis?

— Eram foarte nervoasă, zise doamna Stanford şi mai aveam încă un glonţ.

*

* *

Colonelul White era verde la faţă, în ton cu uniforma de camuflaj, dar nu din cauza dizenteriei. Malko îl informase punct cu punct despre deznodământul afacerii Stanford. Americanul rămăsese fără grai. Puncta spusele lui Malko cu mormăieli pline de durere şi în final bătu cu pumnul în masă:

— Fiara asta împuţită nenoroceşte totul, chiar şi pe oamenii ca Stanford. Cu atâta umiditate şi căldură, oricine se ţicneşte.

Puţin mai calm, adăugă:

— E neplăcut să auzi că oamenii noştri din Special Corps au fost ucişi cu mitralierele vândute de Jim Stanford.

— Foarte neplăcut, recunoscu Malko; dar nu putem face nimic. Nu am nici un motiv să pun la îndoială cuvântul thailandezilor.

White clătină trist din cap:

— Şi-au făcut un titlu de glorie în a vă lăsa pe dumneavoastră să descoperiţi afacerea Stanford. Sunt sigur

că micuţa nu v-a spus totul. Era greu să mă căutaţi şi să mă anunţaţi despre trădarea lui Jim Stanford. Pe de altă parte, dacă descopereaţi singur secretul…

— Poate, admise Malko. În orice caz, rolul meu s-a terminat. Am un avion Scandinavian mâine dimineaţă spre New York, via Copenhaga şi am de gând să plec. Nu mai am chef să-l caut pe Jim Stanford.

— Nici eu, zise trist colonelul White, dar dacă îmi este semnalată prezenţa lui, voi fi obligat să iau măsuri.

— Grea zi, colonele, conchise Malko.

— Grea, repetă americanul ca un ecou.

Se despărţiră cu o strângere de mână lipsită de căldură. Umbra lui Jim Stanford clătinase din temelii multe lucruri.

Capitolul XIV.

În sensul giratoriu de pe Sawankaloke Road, aflat la o milă de aeroportul Don-Muang, la nord de Bangkok, era ca de obicei învălmăşeală. Nenumărate vehicule care încercau să se desprindă din ambuteiaj, Sam-lo, camioane, autobuze albe încărcate cu muncitori şi chiar câteva căruţe trase de bivoli, erau toate înţepenite.

Adăpostit sub o umbrelă mare, un poliţist thailandez care părea de paisprezece ani din cauza coapselor de fetiţă, privea grămada cu un aer de filosof, sugând un spic tânăr de porumb. Era mult prea cald ca să intervină.

Brusc, se auzi un zgomot de scandal dinspre orezăria înghesuită între Sawankaloke Road şi linia de cale ferată: strigăte, plescăituri în noroi. Vag interesat, poliţistul aruncă o privire.

Doi bivoli cu coarne bogate se băteau în apa mâloasă; un puşti încerca să-i despartă lovindu-i cu un băţ gros de bambus pe spinare şi apucându-i de coadă. Unul dintre animale părăsi lupta şi o luă la trap spre o groapă plină cu apă, în care se aruncă plin de voluptate. Celălalt rămase însă pe loc, mugind, suflând pe nări şi scuturând din bot. Îşi puse în mişcare cele două tone şi escaladă groapa care îl despărţea de şosea. Poliţistul duse mâna spre armă. Nu era de mult timp la Bangkok. În nord văzuse adesea bivoli înnebuniţi, cuprinşi de *amok.* Erau mai periculoşi decât o turmă de elefanţi, distrugând totul în cale…

Poliţistul îşi armă Coltul de calibru 11,45 cât putu de repede şi strigă pentru a avertiza lumea. Cu coarnele înainte şi cu capul în jos, bivolul se îndrepta deja spre ambuteiajul din piaţă.

Primul care simţi şocul fu un mic taxi marca Toyota. Coarnele străpunseră tabla subţire ca pe o foaie de hârtie şi o dată cu ea şi pe nefericitul şofer. Bivolul începu să scuture violent maşina pentru a se elibera. Într-un concert de scheunături, una dintre pasagere fu aruncată afară. Bivolul se întoarse furios asupra ei, călcând-o în picioare şi luând-o

în coarne. Scârbit, poliţistul văzu cum unul dintre coarne îi străpunge gâtul.

Aşezat în genunchi în mijlocul drumului, ochi cu grijă şi trase. Glonţul îl atinse în umăr, rănind superficial animalul, care se înfurie şi mai tare. Degajându-se dintre resturile Toyotei, dădu buzna în piaţă.

Panica era totală.

Oamenii săreau din maşini şi o luau la fugă în toate direcţiile. Într-un zgomot infernal de fiare, două taxiuri se ciocniră, blocând definitiv intersecţia.

Acum bivolul se repezea la maşinile abandonate, lovindu-le cu coarnele şi cu copitele. Făcu praf un Sam-lo, în timp ce proprietarul îşi frângea mâinile de disperare, văzând cum se duce de râpă pâinea lui de toate zilele. Adăpostit în spatele maşinilor, poliţistul îşi golea încărcătorul. Atinse încă de două ori animalul furios, şiroind de sânge, dar acesta parcă avea puteri înzecite. Se opri în sfârşit, căutând alt obiect de distrus.

Nu mai erau decât maşini părăsite şi asta părea să-l nemulţumească.

Zări deodată o camionetă Datsun, al cărei şofer rămăsese în cabină. Poliţistul îl văzu îndreptându-se în trap într-acolo.

Urlă spre şofer să se salveze.

Prea târziu: bivolul ajunse în dreptul maşinii chiar în momentul în care şoferul deschise portiera. Nu avu timp să evite şocul. Ca o bombă, coarnele bivolului făcură ţăndări cabina de lemn. Se scuturã, debarasându-se de aşchii şi îl agăţă pe şofer în clipa în care punea piciorul pe pământ. Cornul ascuţit îi pătrunse în şold şi omul fu aruncat la treizeci de metri.

Încăpăţânat, animalul se întoarse la camionetă, înverşunându-se pe portieră şi înţepenindu-şi coarnele în tabla zdrenţuită. Calmat dintr-o dată, rămase pe loc, lovind din copite şi mugind.

Atâta aştepta poliţistul. Înconjură camioneta, întinse braţul şi înfipse ţeava armei în urechea animalului.

Zgomotul detunăturii şi mugetul de agonie al bivolului se contopiră. Mai tremură câteva clipe, apoi se prăbuşi,

rămânând cu coamele înfipte în tablă. Încă tremurând, poliţistul aruncă o privire în camionetă şi rămase cu ochii holbaţi.

Din cauza şocului, una dintre lăzi se deschisese, dând la iveală ţevile unor mitraliere, înfăşurate cu grijă în hârtie gresată. Douăsprezece ţevi şi în camion erau douăzeci de lăzi. La zece metri distanţă, şoferul era în continuare întins pe jos, pierzând sânge din abundenţă. Poliţistul alergă spre el şi îi făcu un garou din cureaua uniformei.

Oamenii se întorceau la maşini, evaluând pagubele, strigând şi protestând. De fiecare parte a intersecţiei, coada de vehicule se lungea pe mai mulţi kilometri, într-o harababură de nedescris.

Rănitul deschise ochii şi privirea îi căzu pe cascheta poliţistului. După expresia de pe chip, înţelese imediat. Încercă să se mişte, dar scoase un strigăt de durere şi căzu la loc. Îl apucă pe poliţist cu mâna stângă şi îl trase spre el, murmurând:

— Ai zece mii de bahts dacă nu spui nimic.

Zece mii de bahts. Salariul pe doi ani. Poliţistul încă mai ezita, când o maşină opri în intersecţie şi din ea săriră patru colegi.

Zece mii de bahts la cinci persoane nu merita riscul. Se ridică şi îi strigă din toate puterile pe ceilalţi.

*

* *

— Ştim unde se va afla Jim Stanford mâine la zece, spuse colonelul Makassar. Vă ocupaţi dumneavoastră, sau preluăm noi afacerea?

Cuprins de o tristeţe adâncă, Malko era aşezat în faţa colonelului, în biroul de pe strada Ploenchitr. Venise de la o asemenea distanţă pentru a asista la hăituirea unui vechi camarad. Rufele trebuiau însă spălate în familie, aşa cum făceau şi thailandezii. Doamna Stanford fusese arestată pentru uciderea fără premeditare a unei rivale şi pusă în libertate provizorie. Urma o condamnare scurtă, sau o pedeapsă cu suspendare.

Kim-Lang se odihnea în cimitirul comunal din Bangkok. Nimeni nu reclamase corpul. Malaiezienii, exigenţi în ceea

ce priveşte soarta cetăţenilor lor, nu puteau decât să deplângă o crimă pasională atât de clară.

— Colonele, spuse Malko, mă voi ocupa de Jim Stanford. Nu veţi mai auzi de el.

Ofiţerul thailandez se lăsă pe spate în fotoliu şi spuse:

— Ne-aţi ajutat foarte mult în această afacere. Vă sunt recunoscător şi astfel aveţi mână liberă. Cu toate acestea, vă rog să acceptaţi asistenţa domnişoarei Radjburi şi vă mai rog ca după ce încheiaţi cazul Jim Stanford să părăsiţi cât mai curând Thailanda. Îmi permit chiar să vă semnalez că un avion al Companiei Scandinavian pleacă poimâine de la Bangkok spre New York via Taşkent şi Copenhaga. Este fără discuţie cursa cea mai directă spre Statele Unite.

Consultă o hârtie de pe birou.

— Aveţi o legătură pentru New York la ora optsprezece, la Copenhaga, chiar cu acelaşi avion. Veţi fi la New York la ora cinei. Progresul e un lucru extraordinar, nu-i aşa? Cine ar fi crezut că se va putea zbura cândva de la Bangkok la New York într-o singură zi, fără a schimba avionul? Mi-am permis chiar să reţin un loc la clasa întâi pe numele dumneavoastră, pentru că nu există decât o cursă pe săptămână.

Malko îi mulţumi pentru solicitudine. În spatele pleoapelor pe jumătate închise, ochii surâzători ai colonelului îl observau.

— Nu putem tolera pe teritoriul nostru un agent străin, adăugă el. Oamenii colonelului White colaborează strâns cu noi, dumneavoastră nu. La revedere prinţe. Sper să ne revedem în alte circumstanţe.

Apăsă pe un buton şi peste câteva clipe Thepin intră în birou.

— Dorinţa mea este să rămâneţi cu prietenul nostru până la plecare, spuse colonelul Makassar.

De această dată, sticla de mekong rămase în sertar. Despărţirea fu destul de rece. Nimănui nu-i convine să fie declarat indezirabil. Ieşi, urmat de Thepin.

Mercedesul era parcai în curte. În momentul în care se pregătea să urce, Malko tresări:

— Colonelul nu mi-a spus unde îl pot găsi pe Jim Stanford

mâine.

— Ştiu unde este, spuse Thepin şi cum să ajungem acolo.

Povesti incidentul cu bivolul. Ca să evite execuţia, şoferul vorbise. Armele găsite în camionetă reprezentau o mică parte dintr-un stoc descoperit într-un hangar în Domburi, care trebuia transportat cu camionul la întâlnirea cu Jim Stanford, pe râul Kwai. Armele îi aparţineau.

După aceea, ascunse în jonci, plecau pe râu în jos, spre sud.

Simţind cum i se strânge inima, Malko se gândi la bătrânul care pierduse totul, ascuns în junglă, hăituit de proprii lui prieteni.

Maşina se strecura prin ambuteiaje. Contrar obiceiului, Thepin nu scotea un cuvânt. Chiar înainte de a ajunge în faţa clădirii care adăpostea Air America, se întoarse spre el şi spuse:

— Dacă nu vrei să pleci mâine, pot aranja totul. Tatăl meu are multă putere aici. Nici chiar colonelul Makassar nu-i poate discuta ordinele.

— De ce aş rămâne?

Ochii negri deveniră şi mai întunecaţi.

— Ca să te căsătoreşti cu mine.

Îl privea cu un amestec de implorare şi de ură. Malko pricepu că trebuia să câştige timp. Cunoştea de acum thailandezele.

— Nu pot să-ţi răspund acum, spuse el. Trebuie să închid mai întâi dosarul Stanford.

Ea îşi puse mâna peste mâna lui şi insistă:

— Rămâi. Vom fi fericiţi. Te iubesc.

— Ce aş putea face în această ţară? obiectă Malko.

Ea spulberă obiecţia.

— Am bani pentru amândoi. Vei intra în afaceri. Nu are importanţă. În primul rând, te vei ocupa de mine. L-am povestit despre tine tatălui meu şi este de acord să ne căsătorim. E ceva rar, să ştii.

Malko nu ştia ce să răspundă. Era frumoasă, tânără, îndrăgostită. Cu buzele întredeschise, ea aştepta răspunsul, încăpăţânându-se ca un copil.

— Vom vorbi despre asta mai târziu, spuse Malko. Acum

trebuie să mă întâlnesc cu colonelul White. Ar fi mai bine să mă aştepţi.

De când aflase că Thepin făcea joc dublu, patronul CIA la Bangkok o poreclise Cobra.

*

* *

Ca de obicei, colonelul White avea ochii înroşiţi de oboseală. Pentru prima oară, cămaşa lui nu era impecabilă. Ascultă povestea lui Malko, punctând cuvintele cu mormăieli. Când acesta termină, pe chipul lui apăru un soi de rânjet:

— Chiar credeţi că thailandezii vor şterge cu buretele afacerea Stanford? Inimi largi şi generoase, hm! Mare teatru a făcut nenorocitul ăla de Makassar.

Îndreptă un deget acuzator spre Malko:

— Nu-i cunoaşteţi. Nu sunt nebuni. Nu vor să-şi păteze mâinile cu sângele unuia ca Jim Stanford, chiar trădător fiind. Reprezintă ceea ce a fost Soekarno pentru Indonezia. Un farsor a dus ţara la ruină, dar nu se poate atinge nimeni de el. Este eliberatorul patriei. În 1945, Jim i-a alungat pe chinezi din Kuo-min-tang. Thailandezii nu-i sunt recunoscători, dar mai sunt încă tipi în Bangkok, care l-ar face bucăţi pe Makassar dacă l-ar ucide pe Jim. De asta nu s-au omorât să-l caute şi s-au răzbunat pe sora lui.

— Tocmai asta am spus şi eu, îl întrerupse Malko. Ni-l lasă nouă.

White clătină din cap.

— Da, ca să-l lichidăm în locul lor. Aveţi de gând s-o faceţi?

Tăcerea lungă fu întreruptă de zgomotul de petardă al unui Sam-lo şi de strigătul unui vânzător ambulant de supă chinezească, zgomote de fond obişnuite la Bangkok.

— Da, spuse colonelul White. Trebuie să-l lichidăm din mai multe motive.

Se ridică şi arătă spre harta Thailandei, agăţată pe peretele din spatele biroului.

— Vedeţi aceste cercuri? Sunt punctele de rezistenţă din sud. N-ar fi existat fără Jim Stanford. Săptămâna, trecută trei dintre oamenii noştri au căzut într-o ambuscadă şi au

fost uciși cu mitralierele aduse de Jim. Asta nu se poate trece cu vederea. În plus, dacă îl salvăm, thailandezii ne vor şantaja, încearcă să ne pună beţe în roate prin toate mijloacele. În ziua în care vor dori să ne neutralizeze, vor pune pe tapet afacerea Stanford, acuzându-ne că acoperim trădătorii. Voi fi obligat să renunţ la carieră şi serviciul va încasa o lovitură straşnică. Veţi merge mâine dimineaţă pe râul Kwai, dar vreau să vă întoarceţi singur. Este un ordin. Dacă nu, mă voi ocupa personal.

Deschise un sertar şi scoase un pistol greu, pe care îl puse pe birou.

— Luaţi-l..

— Mulţumesc, spuse Malko, am deja o armă.

Tăcerea se lăsă din nou, apoi White spuse:

— Nu pot să vă vorbesc altfel, SAS. Acum sunt şeful acestui serviciu. Mai târziu mă voi duce la mormântul lui Jim, dar nu ca să scuip pe el, pentru că prezentul nu şterge trecutul. Nu avem, însă, altă soluţie.

Malko înclină din cap.

— Voi face ce trebuie făcut şi luni dimineaţă am plecat. Colonelul Makassar mă expulzează. Nu ne vom mai revedea.

White se ridică şi îi întinse mâna.

— Noroc. Este o treabă murdară, dar meseria noastră ne obligă aproape de fiecare dată la aşa ceva.

Îl conduse pe Malko până la uşă şi îl privi plecând. Biroul lui Thepin era gol.

Puţin mai târziu, aşezat pe marginea piscinei de la Erawan, Malko reflecta. Niciodată, în toată cariera lui de agent secret, nu ucisese pe cineva cu sânge rece. Chiar şi în Brazilia îi dăduse o şansă doctorului Brandao, cu toate că nu o merita. Malko era un gentleman incorigibil. Zece ani de meserie nu puteau şterge secole de atavisme. Nu avea intenţia să-l ucidă pe Jim Stanford, chiar dacă aceasta s-ar fi numit trădare.

— La ce te gândeşti? întrebă Thepin, aşezată în faţa lui.

— La ziua de mâine.

Brusc, simţi că se săturase până peste cap de meserie. Din spatele ochelarilor negri contempla chipul distins, trufaş

şi totuşi plin de farmec al lui Thepin. Viaţa alături de ea ar fi fost altceva.

— Ai putea trăi în Europa? o întrebă el pe negândite.

Ea izbucni în râs:

— Nu-mi place frigul şi nici cu oraşele mari nu mă împac. Aici sunt la mine acasă.

Malko nu insistă. Nu se vedea trăind tot restul zilelor la Bangkok. Trebuia să-şi omoare timpul până mâine.. Comandă o votcă, cu intenţia fermă de a se îmbăta tun.

Thailandezul care conducea camioneta, o gorilă a Serviciilor de Securitate, nu scosese un cuvânt de la plecarea din Bangkok.

Era extrem de devreme, dar orezăriile de pe marginea drumului mişunau de ţărani cu chipurile acoperite de pălăriile cu boruri largi.

Planul era simplu: şoferul avea să meargă singur în întâmpinarea lui Jim Stanford, în timp ce Malko şi Thepin urmau să abordeze cimitirul, locul de întâlnire, pe cealaltă parte. În momentul în care Jim şi-ar fi dat seama că thailandezul nu era omul pe care îl aştepta, ar fi fost prea târziu.

Malko luase cu el pistolul extraplat, cu intenţia fermă de a nu-l folosi. Jim avea cu siguranţă să accepte să dispară, mai ales atunci când ar fi aflat de moartea lui Kim-Lang. Malko avea să-i explice totul lui David Wise, la Washington. Şi dacă gluma se îngroşa, cu atât mai rău.

Cât dură drumul, Thepin nu scoase o vorbă. Ochelarii negrii ascundeau ravagiile nopţii. Făcuse dragoste ca o nebună, fără să-i dea pace lui Malko decât la primele ore ale dimineţii.

Ajunşi la Kanchanaburi, opriră la ieşirea din oraş pentru ca Malko şi Thepin să se ascundă printre lăzile goale, presupuse a reprezenta încărcătura de arme. Şoferul trebuia să fie singur. Malko îşi dorea din toată inima ca cineva să-l fi avertizat pe Jim şi acesta să nu vină la întâlnire.

Camioneta se opri brusc, Se vedea deja şarpanta metalică a podului. Malko simţi o strângere de inimă. Aici avea să se încheie misiunea lui, într-un fel sau altul.

Thepin şi thailandezul schimbară câteva cuvinte cu voce joasă, apoi bărbatul se îndepărtă:

— Peste cinci minute plecăm şi noi, spuse fata. Colonelul a dat ordin să fie ascuns pentru noi un sampan, undeva mai jos de pod.

Imediat după Kanchanaburi începură să se zărească dealurile. Valea râului era mult mai îngustă şi drumul şerpuia printre perdele de junglă.

Nu se intersectară cu nici un vehicul până când ajunseră la pod. Din când în când, vreun ţăran ghemuit la marginea drumului, îi privea cu indiferenţă.

Acoperită încă de o ceaţă uşoară, apăru şi insula pe care se afla cimitirul. Fără să i se spună nimic, şoferul stopă şi opri motorul. În afară de susurul râului şi de strigătele maimuţelor şi ale păsărilor, tăcerea era deplină.

Pe malul opus, o cireadă de bivoli se mişca greoi, mânată cu strigăte ascuţite de doi puştani. Soarele se ridicase deja deasupra colinelor. Se făcuse nouă dimineaţa şi căldura era deja insuportabilă.

Fără o vorbă, thailandezul coborî pe malul noroios, acolo unde se găseau întotdeauna sampane. Malko şi Thepin rămaseră în camionetă. Şoferul împinse rapid o ambarcaţiune în apa gălbuie şi începu să vâslească. După cinci minute ajunse pe malul celălalt. Dispăru în mijlocul vegetaţiei şi se întoarse după câteva minute, făcând un semn discret cu mâna: drumul era liber. Locul unde se afla vehiculul era mai jos şi nu puteau fi zăriţi din cimitir.

Malko şi Thepin coborâră din maşină şi alergară spre mal, pe mica plajă unde erau sampanele.

Thepin purta pantaloni. Malko se instală în faţă şi ea apucă vâsla. Nu-i trebui mai mult timp pentru traversare decât thailandezului. Malko îşi înmuie mâna în apă: era călduţă. Probabil că era plină de lipitori şi de crocodili.

Când ajunseră pe mal, thailandezul deja dispăruse. În principiu, Jim ar ti trebuit să se afle la celălalt capăt al insuliţei, în extremitatea nordică a cimitirului. Din fericire, terenul denivelat îi ascundea privirilor. În plus, era destul de uşor să-şi disimuleze prezenţa în spatele pâlcurilor de arbuşti tropicali.

În momentul în care Thepin sări pe pământ, Malko remarcă o umflătură neobişnuită la nivelul stomacului: era înarmată.

Traversarea cimitirului nu puse probleme, dar căldura creştea din ce în ce mai mult. Ajunseră în dreptul unui tufiş stufos, ultimul refugiu, la o sută de metri de vârful insulei, plată ca podul palmei.

Thailandezul ajunsese deja. Îi aştepta în apropierea ultimului rând de morminte. Un papagal scoase un strigăt pătrunzător, care îi făcu să tresară. Pasărea îşi luă zborul, cu o şopârlă în cioc.

Tensiunea nervoasă era insuportabilă. Norii care ascundeau soarele se îndepărtară brusc şi Malko avu impresia că îi cade în cap o oală cu fontă topită. I se uscase gura şi tâmplele îi pulsau. Lângă el, Thepin părea de marmură.

Brusc, inima începu să-i bată mai repede: o siluetă înaltă apăruse la capătul cimitirului, venind probabil de undeva de jos, dinspre râu. Era un european, îmbrăcat într-o cămaşă cu mâneci scurte şi într-un pantalon. În ciuda bărbii, Malko îl recunoscu pe Jim Stanford. Cu un pas egal, se îndreptă spre thailandezul care îl aştepta nemişcat. Îl luă de braţ, întorcându-i spatele lui Malko şi însoţitoarei sale. Nu avea timp de pierdut: lui Jim Stanford nu-i trebuia prea mult timp ca să-şi dea seama de substituţie. Malko se hotărî. Aplecându-se spre urechea lui Thepin, îi şopti:

— Mă duc. Nu te mişca de aici.

Ea înclină din cap şi spuse pe un ton scăzut:

— Sărută-mă. Avea buzele uscate şi calde. Se desprinse foarte repede de el şi îl împinse în faţă.

Un geko uriaş, cocoţat pe uri mormânt, îi privea. Thepin îl urmări din ochi şi se ascunse în mărăciniş.

Lui Malko i se păru nesfârşit drumul până la locul unde se afla Jim Stanford. Ghemuit la pământ, acesta stătea cu spatele la el, absorbit de conversaţia cu thailandezul. Brusc, se întoarse.

Privirile li se încrucişară şi rămaseră aşa, nemişcaţi. Pe chipul lui Jim se citi o imensă surprindere.

Nu erau la mai mult de cinci metri unul de altul. Malko fu

izbit de ridurile de sub ochi, de expresia de lehamite şi de oboseală.

Jim Stanford se ridică încet, îndreptând spre el un Parabellum japonez.

Malko nu încercă să scoată arma. Ţinând mâinile la vedere, zise:

— Jim, nu trageţi.

— Malko!

Americanul coborî arma, repetând pe un ton scăzut „Malko”. Thailandezul nu se mişcase din loc.

Cei doi rămaseră faţă în faţă, apoi Malko spuse:

— Jim, am aflat tot. Kim-Lang a murit. Lucra pentru comunişti. Colonelul m-a trimis aici, ordonându-mi să vă împuşc.

O tristeţe de nedescris se aşternu pe chipul lui Jim Stanford. Închise ochii o clipă şi spuse:

— Ce idiot am fost! Mi-a trecut prin cap, dar am refuzat să cred. În anumite clipe era atât de dulce, de iubitoare.

— Jim, îl întrerupse Malko, nu am intenţia să vă ucid.

Americanul surâse cu tristeţe:

— Asta nu are mare importanţă.

— Dispăreţi, îl imploră Malko. Cunoaşteţi regiunea ca pe buzunarul dumneavoastră. Vă veţi reface viaţa undeva. Nimeni nu vă va urmări.

Jim Stanford deschise gura ca să răspundă, dar auzi un zgomot uşor în spatele lui Malko. Iute ca fulgerul, Jim îi împinse şi Malko căzu pe spate. Se auzi o împuşcătură. Făcând o grimasă de durere, Jim se chirci, ducându-şi mâinile la pântec. O nouă detunătură şi Jim căzu. Înnebunit de furie, Malko se rostogoli şi trase în direcţia din care veniseră focurile de armă. Se auzi un strigăt înăbuşit.

O voce de femeie.

Extrem de palidă, Thepin se sprijinea de un mormânt. Pe bluză, în dreptul umărului, îi apăruse o pată mare de sânge. Aruncat lângă ea, se afla un pistol Beretta de calibru 7,65.

— De ce ai vrut să-l ucizi pe Jim? strigă Malko.

Îi strecură o batistă între bluză şi rană. Fata deschise ochii:

— Nu pe el am vrut să-l ucid, ci pe tine, bolborosi ea, dar

m-a văzut.

— Pe mine? De ce?

— Pentru că vrei să pleci, mărturisi ea.

Astfel, Jim Stanford îi salvase viaţa. Văzând că Thepin nu era în pericol, culese de jos pistolul şi se întoarse la bătrânul american. Thailandezul de la securitate era ghemuit lângă el, impenetrabil ca un Sfinx.

Jim Stanford se târâse până la un mormânt, de care se sprijinise cu spatele. Din gură îi curgea o spumă roşiatică. Tuşi sec şi scuipă un cheag mare de sânge. Partea din faţă a cămăşii era toată roşie. Malko îi descheie nasturii şi îşi ascunse cu greu starea de confuzie în care se afla: primul glonţ tras de Thepin trecuse prin stomac şi prin ficat, iar cel de al doilea lovise plămânul. Operat de urgenţă, ar fi avut poate o şansă....

— Sunt terminat, şopti Jim Stanford. Spuneţi-mi doar cum aţi ajuns aici şi cine e fata care voia să vă ucidă?

Malko îi povesti pe scurt cum decursese şederea lui la Bangkok, fără să uite rolul jucat de Thepin.

Jim îl întrerupse:

— Eu nu am încercat niciodată să vă ucid, ci soţia mea. Se temea să nu descoperiţi adevărul. Vă cer scuze. Sa-Mai lucra şi pentru mine şi pentru ea. N-ar fi trebuit niciodată să-l iau cu mine. E un ucigaş, o fiinţă crudă şi periculoasă... Cu atât mai rău, e prea târziu.

Sughiţă şi scoase un strigăt de durere. Malko vru să-l apuce de umeri ca să-l ridice.

— Haideţi, o să fiţi îngrijit.

Jim clătină din cap.

— Nu, s-a terminat. Sunt prea bătrân ca să alerg prin junglă. Am făcut-o destul pe vremea japonezilor!

— Nu înţeleg de ce nu aţi fugit din Thailanda, exclamă Malko.

Jim surâse uşor:

— Încă mai ţineam la Kim-Lang. Îmi trebuiau bani ca să o păstrez. Ştiam de mult de existenţa unui depozit de arme japonez. A fost nevoie să găsesc un cumpărător. În situaţia în care eram, îl vindeam pe oricât. Afacerea trebuia să fie încheiată astăzi. Aş fi plecat cu aurul pe râu. Era destul

pentru a-mi reface viaţa, dar soarta a vrut altfel.

Chipul bătrânului american căpătase culoarea granitului pe care se sprijinea. Închise ochii o clipă, apoi îi deschise din nou:

— Vedeţi dumneavoastră, mi-aş fi refăcut viaţa, aş fi luat-o de la început. Când ai cincizeci de ani, te costă foarte scump să pari de douăzeci.

Cerul era senin şi soarele ardea îngrozitor. Sudoarea curgea pe chipul lui Jim Stanford, amestecându-se la colţul gurii cu sângele.

Mâinile i se agitară într-o mişcare spasmodică. Spuse cu o voce joasă:

— Malko, vreţi să-mi faceţi un ultim serviciu? Înmormântaţi-mă imediat aici. E loc destul şi nimeni nu mă va căuta. Totdeauna mi-a plăcut acest loc. Aşa, nimeni nu va şti nimic niciodată.

Malko se ghemui lângă el. Privirea americanului devenise sticloasă.

— Vă promit, spuse Malko, având un nod în gât.

Jim vru să-i mulţumească, dar nu reuşi să scoată decât un horcăit. Îi strânse mâna lui Malko.

Ridică privirea spre cerul albastru şi degetele i se desfăcură într-un ultim spasm. Inima făcu o pauză, apoi se opri definitiv. Cu braţele în cruce, alunecă la baza pietrei de granit.

Freamătul râului Kwai ajungea ca un foşnet la urechile lui Malko. Un nor acoperi din nou soarele şi maimuţele începură să strige, urmărindu-se una pe alta şi îndepărtându-se. Malko se aplecă şi închise ochii mortului. Aşa cu barbă, Jim părea foarte bătrân, unul dintre acei bunici blânzi care îşi iau nepoţii pe genunchi.

Malko se ridică, îşi scutură hainele de praf şi se îndreptă cu paşi lenţi spre Thepin, urmat îndeaproape de thailandez. Nu simţea altceva decât o imensă tristeţe.

Ridicară cu greu amândoi o piatră de mormânt, sudată parcă de umezeală. Malko întinsese corpul lui Jim Stanford la umbră, dar muştele roiau deja în jurul lui. Adăpostindu-se sub un tufiş de orhidee sălbatice, Thepin stătea la câţiva metri de cadavru. Din când în când suspina. Reuşiră să

mişte destul piatra ca să strecoare trupul înăuntru. Malko îşi privi pentru ultima dată prietenul.

În zece minute, totul se terminase. Piatra odată pusă la loc, nimic nu mai atrăgea atenţia. Malko aruncase în mormânt pistolul mortului. Timp ce câteva clipe rămase nemişcat, fixându-şi în minte inscripţia: Ralph Cate, Căpitan, al 31-lea Corp de Armată Regală, 7 iulie 1945.

Jim Stanford era într-o companie bună.

Imensul cimitir îşi regăsise pacea. În câteva zile venea Crăciunul. Un Crăciun fără zăpadă, cu treizeci şi cinci de grade la umbră.

Malko o luă pe Thepin în braţe. Era semiconştientă. Thailandezul vâsli cu îndemânare şi îi traversă râul. Tot drumul de întoarcere Thepin deliră, cu capul pe genunchii lui Malko. Când ajunseră la Bangkok, murmură:

— Îţi cer iertare. Ştiu că voiai să-l salvezi pe Jim Stanford.

Malko o mângâie pe păr.

— Nu face nimic. Poate îi e mai bine acolo unde e.

Camioneta opri în faţa clădirii de pe strada Ploenchitr.

Malko o lăsă pe fată pe banchetă şi pe thailandez la volan. Îi luă mâna lui Thepin şi îi sărută vârful degetelor.

— Adio, Thepin, spuse el.

Până să apuce ea să răspundă, el era departe.

Se urcă în primul taxi.

Malko citea *Bangkok Post* în sala de aşteptare a aeroportului Don-Muang. Nu reuşea să-şi ia ochii de pe o notiţă din pagina trei, o telegramă a agenţiei din Kuala Lumpur. Purtătorul de cuvânt al Ambasadei Americane declarase că obţinuse certitudinea că Jim Stanford, dispărut cu o lună în urmă, fusese ucis în cursul unei misiuni cu care îl însărcinaseră Serviciile speciale din ţara lui.

Difuzoarele fâşâiră uşor şi anunţară:

— Pasagerii pentru zborul 972 al Companiei Scandinavian Airlines sunt rugaţi să se prezinte la poarta numărul 3..

În momentul în care Malko se ridică, de el se apropie o thailandeză bătrână, îmbrăcată într-un sarong de bumbac. Îi întinse un mic pachet şi se îndepărtă fără un cuvânt.

Un sfert de oră mai târziu, instalat confortabili în avionul DC-8, Malko desfăcu hârtia, reţinându-şi un strigăt de

admiraţie: pachetul conţinea un splendid Buddha, minunat finisat, din aur masiv şi înalt de douăzeci de centimetri. În pachet se mai afla o carte de vizită a doamnei Stanford, pe care scria doar atât: „Mulţumesc”.

Lucrurile se aflau repede la Bangkok.

Avionul uriaş se ridica rapid spre cerul senin. Dedesubt, Thailanda nu mai era decât o pată întinsă şi verde. Se auzi deodată vocea stewardesei, care anunţa:

— În dreapta puteţi zări râul Kwai.

În semn de salut pentru cei căzuţi, comandantul înclină uşor imensul aparat. Pasagerii se înghesuiau la hublouri, fascinaţi de panglica argintie, care îşi croia drum prin jungla înverzită.

Întristat, Malko întoarse privirea.

Sfârşit